Ni-cô-lai Nô-xốp

CHUYỆN PHIÊU LƯU CỦA MÍT ĐẶC VÀ CÁC BẠN

Ni-cô-lai Nô-xốp

CHUYỆN PHIÊU LƯU CỦA MÍT ĐẶC VÀ CÁC BẠN

Minh họa của A-lếch-xây Láp-tép

NHÀ XUẤT BẢN
CẦU VỒNG
Mát-xcơ-va

In theo bản dịch của Nhà xuất bản Kim Đồng, Hà Nội
Người dịch: Vũ Ngọc Bình
Người biên tập: Bùi Việt Bắc

Н. Носов
ПРИКЛЮЧЕНИЯ НЕЗНАЙКИ И ЕГО ДРУЗЕЙ
На вьетнамском языке

In tại Liên Xô

ISBN 5-001D46-2

LỜI NÓI ĐẦU

Trong những trang sách giàu tưởng tượng và tươi vui dí dỏm này, tác giả đã xây dựng nên một thế giới các cô các chú tí hon hết sức tinh nghịch và ngộ nghĩnh.

Các cô các chú tí hon, đặc biệt là các chú, không giống các bác lùn râu bạc trong các truyện cổ xưa tí nào mà lại y hệt như con người chúng ta ngày nay: những người cực kỳ hoạt động, lúc nào cũng hăng say lao động, đốn cây cưa gỗ, chế tạo ra những máy móc kỳ lạ, luôn luôn làm thơ, ca hát và khám phá ra những vùng đất đai mới mẻ...

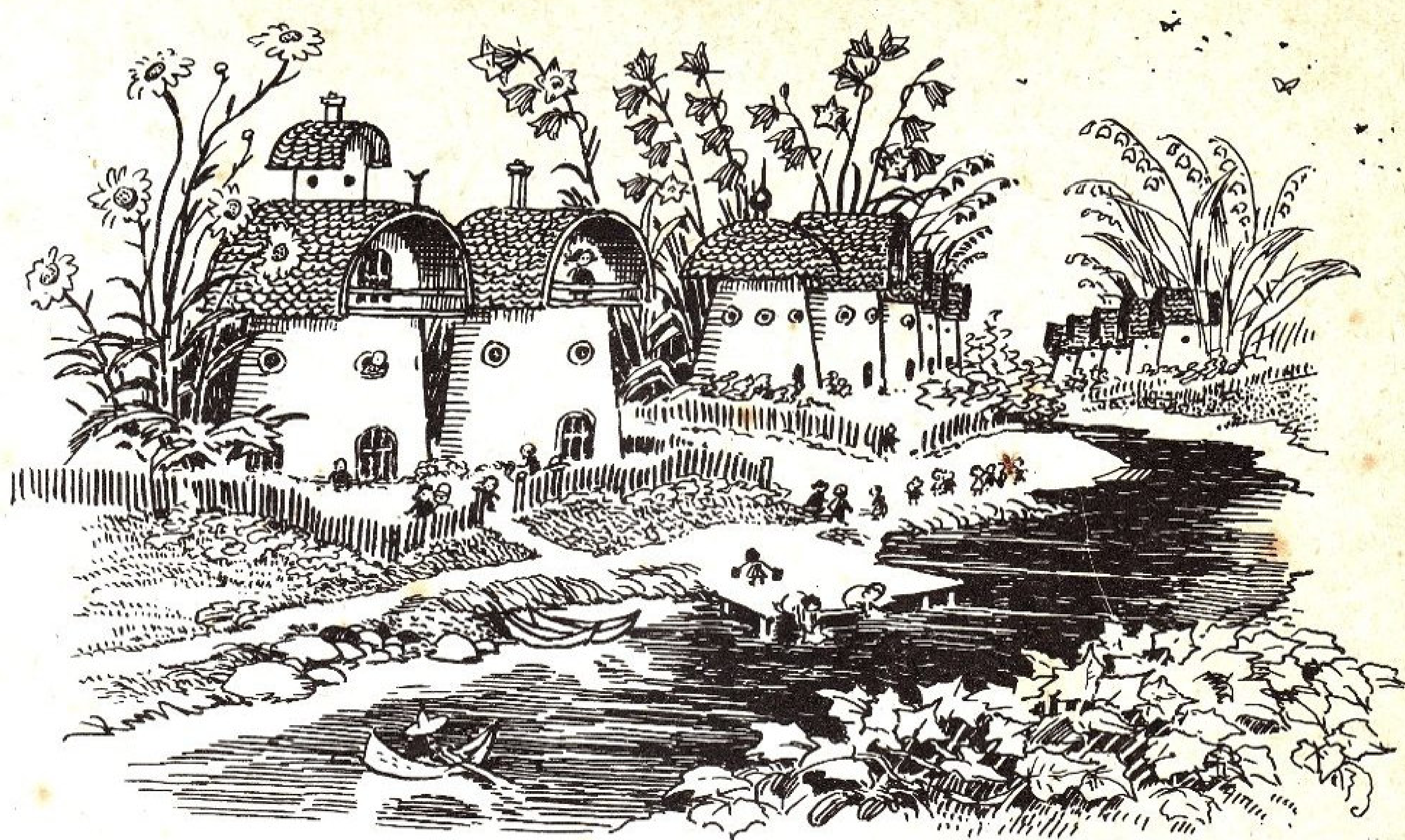
Mít đặc, nhân vật chính trong truyện, có nết tốt như rất ham hiểu biết, cái gì chú cũng muốn học: học nhạc, học vẽ, học làm thơ, học lái ô-tô... nhưng chỉ vì tội chú nông nổi, lười suy nghĩ nên học cái gì cũng chẳng thành công. Chú cũng có nết xấu là đối xử không tốt với các bạn gái, hay nói khuếch khoác và thích chỉ tay năm ngón hơn là bắt tay vào việc... Trái lại với Mít đặc, Biết tuốt là chú tí hon thông minh, hiểu biết rộng, chín chắn, đúng mực và Mắt xanh là cô tí hon điềm đạm, hòa nhã, có quan hệ bạn bè đúng đắn, đã thành thật giúp đỡ Mít đặc nhận ra sai lầm trước đây của chú.

Qua câu chuyện sinh động này, chúng ta rút ra được bài học là: khoe khoang khoác lác là tính xấu, mà nết tốt của thiếu niên nam nữ chúng ta là yêu lao động, ham học tập, biết khiêm tốn và có quan hệ bạn bè bình đẳng, thương yêu giúp đỡ lẫn nhau.

Người dịch

Chương 1

CÁC CÔ CHÚ TÍ HON Ở THÀNH PHỐ HOA

Người ta gọi họ là tí hon vì họ chỉ lớn xấp xỉ bằng quả dưa chuột nhỏ. Họ ở tại một thành phố rất đẹp, đẹp như mọi thành phố trong truyện thần tiên. Xung quanh các nhà mọc đủ các thứ hoa: hoa mẫu đơn, hoa cúc, hoa lan và các phố xá mang những tên hoa: phố Hoa Bìm bìm, phố Hoa Cúc, phố Hoa Mua. Còn thành phố được gọi là Thành phố Hoa, nằm bên bờ suối mà các cô chú tí hon gọi là sông Dưa chuột vì chung quanh mọc rất nhiều dưa chuột.

Đằng sau con sông có một khu rừng. Các cô chú tí hon lấy vỏ cây bạch dương làm thuyền và dùng thuyền đó qua sông vào rừng kiếm quả, hạt dẻ và nấm. Bé bỏng như họ mà đi hái quả đã là cả một việc công phu, nhưng muốn kiếm hạt dẻ thì họ lại còn phải khổ công hơn nữa, họ phải trèo lên cành cây mang theo cả cưa, vì lẽ dĩ nhiên là họ không thể nào hái hạt dẻ bằng tay không được. Khi họ đi hái nấm, họ cũng phải dùng cưa để cưa nấm sát đất rồi đẵn ra thành nhiều miếng nhỏ để tha về nhà cho tiện.

Có hai loại tí hon: tí hon trai và tí hon gái. Các chú tí hon thường mặc một chiếc quần dài hoặc đánh một cái quần đùi có dây đeo, còn các cô tí hon thì ưa

mặc áo dài màu sặc sỡ. Ngại mất thì giờ chải đầu chải tóc, các chú thích cắt tóc ngắn, còn các cô thì trái lại, để tóc thật dài và ưa chải chuốt cho đẹp. Các cô tết tóc thành những cái đuôi sam dài và thắt bằng những dải vải nhỏ; họ đeo những chiếc nơ cả ở giữa đỉnh đầu. Nhiều chú tí hon tự hào rằng mình là con trai, không đi lại chơi bời gì với các cô tí hon. Còn về phía các cô thì lại mong đừng có chuyện gì dính dáng với các chú tí hon. Mỗi khi trông thấy một chú tí hon đi tới là các cô vội vàng rảo bước qua phố. Các cô làm thế là đúng, bởi vì có một vài chú tí hon hễ đi gần các cô là thế nào cũng nói những điều bậy bạ hoặc xô đẩy họ, hoặc xấu thói hơn nữa là giật đuôi sam của họ. Dĩ nhiên là cũng có những chú tí hon không làm như vậy nhưng điều đó có ghi rõ ràng ở trên trán họ đâu, cho nên tốt hơn hết là các cô đừng có chạm mặt với các chú. Các chú lúc cáu lên, gọi các cô bằng mọi biệt hiệu nhảm nhí và ngược lại, các cô cũng tặng cho các chú đủ thứ tên cay cú.

Có lẽ một vài bạn đọc sẽ kêu rằng tôi đã bịa ra những chuyện này và trong thực tế làm gì có những chú tí hon như thế. Nhưng tôi không nói là trong thực tế có những chú như vậy. Thực tế là một việc và một thành phố trong truyện lại là một việc khác. Trong một thành phố ở trong truyện thì việc gì cũng có thể xảy ra được.

Mười sáu chú tí hon cùng ở một căn nhà trong phố Hoa Bìm bìm. Thoạt tiên là Biết tuốt. Người ta gọi chú như vậy là vì chú hiểu biết rất nhiều điều. Và chú hiểu biết nhiều điều là bởi vì chú đọc rất nhiều sách. Trong phòng của chú, chỗ nào cũng có sách: trên bàn và dưới gầm bàn, trên giường và dưới gầm giường nữa. Biết tuốt đọc sách nhiều nên đã trở thành thông thái: người ta yêu mến chú và lắng nghe chú nói. Bao giờ chú

cũng mặc một bộ quần áo đen và khi chú ngồi vào bàn đọc sách với cặp kính đeo trên mũi thì người ta cứ ngỡ chú là một vị giáo sư.

Sau đó là bác sĩ Thuốc viên nổi tiếng có tài chữa mọi bệnh cho các cô chú tí hon. Lúc nào người ta cũng thấy chú khoác áo choàng trắng và đội mũ trắng. Ngoài ra còn có chú thợ máy Bu loong với chú giúp việc Đinh vít; chú Nước đường nghiện uống nước ngọt có ga, một chú tí hon lịch sự nhất, vốn hay bực mình khi người khác quên nói «cám ơn» hay «xin vô phép»; chú thợ săn Viên đạn với con chó Mực và khẩu súng bắn bằng đạn nút bấc; họa sĩ Thuốc nước, nhạc sĩ Kèn đồng. Còn có các chú Cáu kỉnh, Lặng lẽ, Tròn xoay, Nhanh nhẩu, Mất sạch và hai anh em chú Ngộ nhỡ, Chắc chắn. Nhưng người mà ai cũng quen biết là Mít đặc. Người ta gọi chú như vậy là vì chú chẳng hiểu biết điều gì cả.

Chú đội một cái mũ to xanh biếc và mặc một cái quần vàng, một chiếc áo sơ mi màu da cam và thắt một cái cà vạt xanh lá cây. Tính chú ưa những màu sặc sỡ. Ăn mặc lòe loẹt như con vẹt, cả ngày chú lượn quanh thành phố, bịa đặt ra đủ chuyện để kể cho bất kỳ ai muốn hóng chuyện và thường xuyên trêu chọc các cô tí hon. Nhác thấy chiếc áo sơ mi màu da cam của chú là các cô đã quay gót trở về nhà. Mít đặc có một cậu bạn là chú Tịt mũi ở phố Hoa Cúc. Hai chú mà tán chuyện thì kéo dài đến hàng giờ và mỗi ngày gây sự với nhau hai mươi lần và cũng xử hòa hai chục bận.

Đây là một chuyện đã xảy ra làm cho Mít đặc nổi danh đình đám.

Một hôm, Mít đặc lượn chán trong thành phố rồi ra ngoài đồng chơi. Ngoài đồng vắng tanh vắng ngắt. Chỉ có một con bọ dừa đang bay. Con bọ dừa vốn mắt không được tinh cho lắm nên húc ngay phải gáy Mít đặc. Mít đặc ngã lăn quay ra đất. Còn con bọ dừa liền thừa cơ lủi mất. Khi Mít đặc đứng dậy, chú nhìn quanh tự hỏi không biết người nào đã làm cho chú té nhào. Chú chẳng trông thấy một ai.

Chú tự nhủ: «Chắc là có cái gì từ trên trời rơi xuống?»

Chú ngẩng đầu nhìn trời nhưng chỉ nhìn thấy mặt trời rực sáng.

Nhìn ông mặt trời rực sáng, chú lại nghĩ: «Cái đó hẳn là từ trên mặt trời rớt xuống; chắc có một mẩu nào rời ra và rơi trúng đầu mình».

Trở về nhà, Mít đặc gặp nhà thiên văn Thủy tinh.

Chú Thủy tinh quả thật là táo tợn! Chú lấy những mảnh chai làm thành một thứ kính phóng đại và với nhiều mảnh kính đó, chú làm ra một ống kính khổng lồ để ngắm trăng sao. Vì thế chú trở thành nhà thiên văn.

Mít đặc gọi chú:

— Ê, Thủy tinh! Cậu biết chuyện gì vừa xảy ra không? Một mảnh mặt trời rơi vào đầu tớ đấy!

Thủy tinh cười to:

— Chỉ khoác thôi! Nếu vậy thì nó phải đập bẹt cậu ra thành một cái bánh đa. Mặt trời to lắm, to hơn quả đất kia.

— Không thể thế được! Hình như nó chả to hơn cái đĩa đâu, — Mít đặc trả lời.

Thủy tinh giải thích:

—Đúng là chúng mình thấy nó y như bằng cái đĩa nhưng tại vì nó ở rất xa. Thực ra, mặt trời là một quả cầu khổng lồ. Mình đã nhìn thấy nó trong ống kính của mình. Nếu nó chỉ rớt xuống một mẩu nhỏ xíu thôi thì cũng đủ phá tan cả thành phố chúng mình.

Mít đặc kêu lên:

—Không thể được! Không tin được! Tớ sẽ kể chuyện ấy cho bọn chúng nó nghe, tớ chắc là chúng nó chả biết đâu. Còn cậu thì dù sao cũng cứ nhìn vào ống kính của cậu: biết đâu chẳng có mảnh nào đó rớt xuống thì sao?

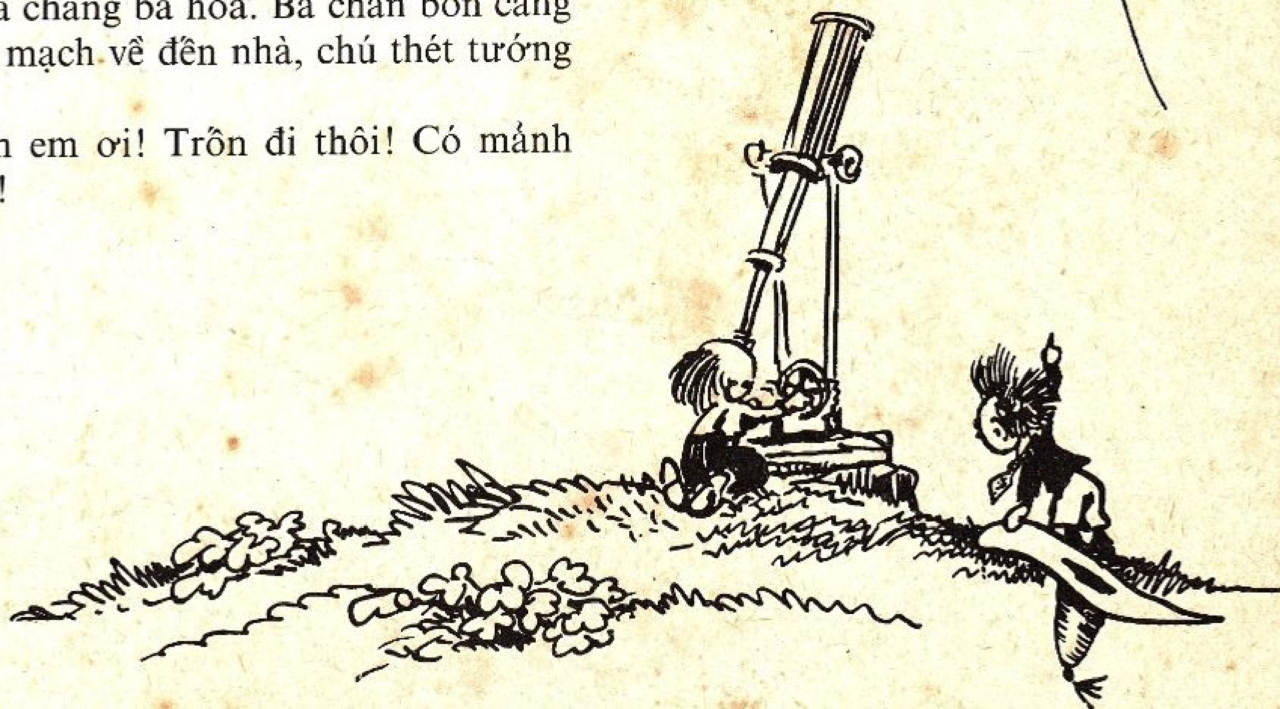
Mít đặc bỏ chạy liền. Và hễ gặp chú tí hon nào, chú cũng báo tin ngay:

—Này, cậu có biết mặt trời to bằng nào không? Nó to hơn quả đất chúng ta. Có một mảnh mặt trời rời ra và rớt xuống rất nhanh. Chúng mình rồi sẽ chết bẹp rào. Thật là khiếp! Cậu thử hỏi cậu Thủy tinh mà xem.

Ai nghe chú nói cũng cười: người ta biết chú là chàng ba hoa. Ba chân bốn cẳng chạy một mạch về đến nhà, chú thét tướng lên:

—Anh em ơi! Trốn đi thôi! Có mảnh văng đây!

— Mảnh nào? Cậu nói cái gì thế?

— Một mảnh của mặt trời, chúng ta rồi sẽ chết bẹp hết! Các cậu không biết sao? Mặt trời to hơn quả đất kia!

— Cậu bịa cái gì thế?

— Mình chả bịa cái gì cả. Chính Thủy tinh đã nói đấy, nó đã nhìn thấy mặt trời trong ống kính của nó.

Nghe nói thế, các chú tí hon đều ùa ra ngoài xem có thật là mặt trời đã

mất mất một mảnh không. Nhưng mặt trời vẫn rực sáng, làm cho các chú chảy nước mắt, không thấy gì nữa và các chú có cảm giác là mặt trời cũng có khuyết đi tí chút thật. Mít đặc liền kêu:

— Chúng ta rút đi thôi! Rút đi thôi!

Các chú chạy vào nhà để thu dọn đồ đạc. Thuốc nước vơ vội bút vẽ và các mực màu, Kèn đồng vớ lấy đàn và cái kèn. Bác sĩ Thuốc viên quên bẵng mất túi thuốc của mình, không biết là để ở đâu nữa, chú chạy nháo nhào từ phòng này qua phòng nọ. Vừa lúc Tròn xoay đến bậu cửa tay cầm đôi giày cao su, tay cầm cái dù thì chú nghe thấy tiếng Biết tuốt thét:

— Đứng lại! Bình tĩnh! Không có chuyện gì xảy ra đâu! Chẳng nhẽ các cậu không biết Mít đặc là anh ba hoa à? Cậu ấy bịa ra cả đấy.

Mít đặc thét lên:

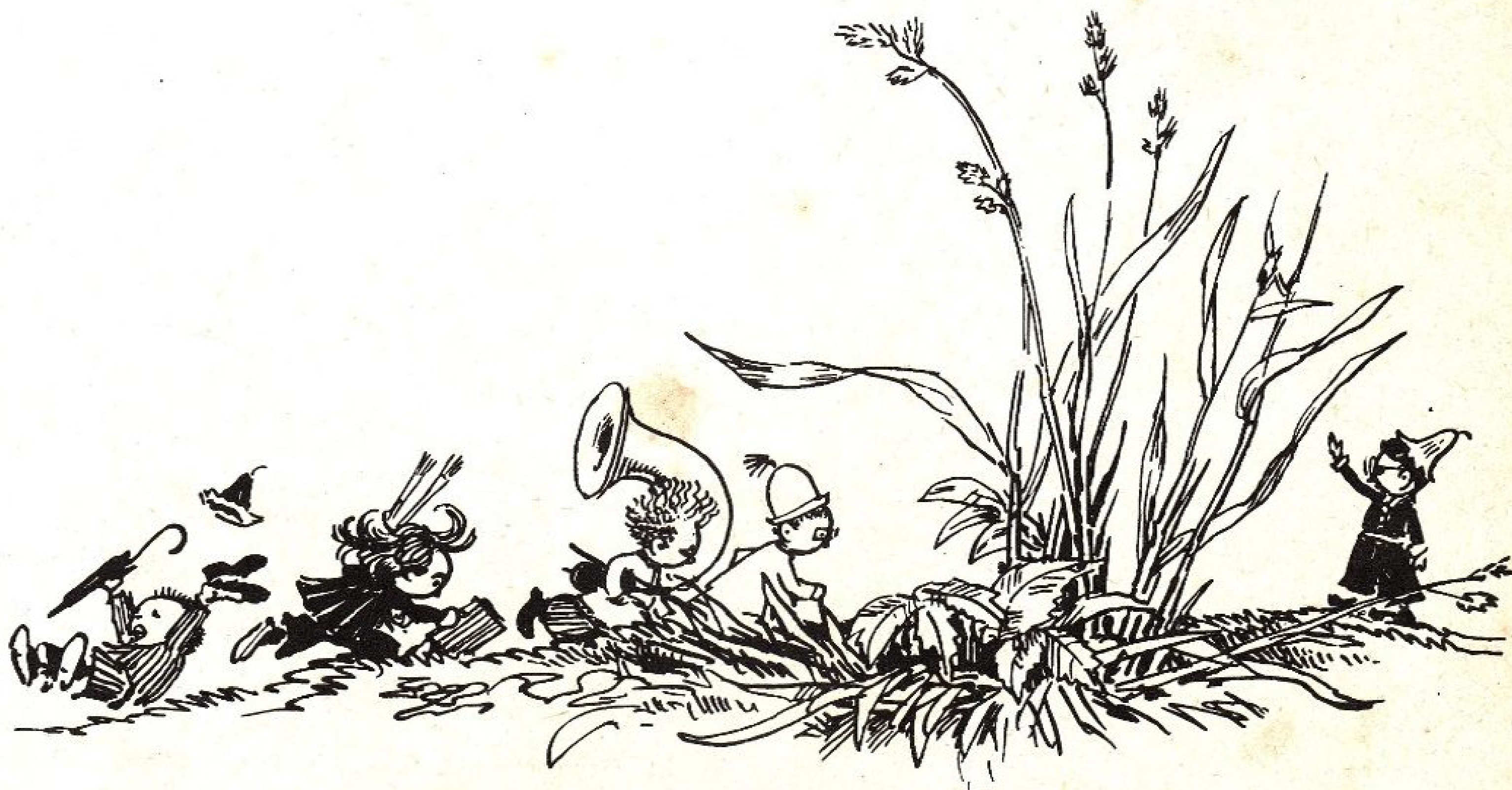
— Bịa ư? Nếu các cậu không tin mình thì đi mà hỏi cậu Thủy tinh xem.

Cả bọn chạy đi tìm Thủy tinh. Đúng là Mít đặc đã phịa ra cả. Ai cũng cười, cũng giễu Mít đặc:

— Kể ra người ta tin cậu được thì cũng thật là lạ!

— Các cậu tưởng là mình không ngạc nhiên sao? Mình thề với các cậu là mình cũng đã tin đấy.

Và Mít đặc là như thế đấy.

Chương 2

MÍT ĐẶC MUỐN TRỞ THÀNH NHẠC SĨ

Mít đặc mà làm cái gì thì y như rằng chú chỉ làm nửa chừng nửa vời hay là làm lộn ngược. Khi đọc sách, chú tách bạch ra từng vần mà không bao giờ đọc lên thành tiếng và khi chú viết, bao giờ chú cũng viết theo lối chữ in. Người ta thường bảo là đầu óc chú rỗng không rỗng tuếch, nhưng không phải như vậy đâu, bởi vì chú cũng biết nghĩ ngợi. Dĩ nhiên là nghĩ ngợi ít thôi, đủ để đeo đôi giày vào chân chứ không phải là đeo lên đầu chẳng hạn. Điều đó cũng đòi hỏi chú phải nghĩ ngợi.

Nói của đáng tội, chú không phải là người xấu. Chú cũng muốn học tập nhưng chú muốn biết ngay tức khắc kia mà không phải khổ công rèn luyện gì. Song điều đó không thể nào làm được, dù là đối với những chú tí hon thông minh nhất.

Các cô chú tí hon rất ham thích âm nhạc và Kèn đồng là một nhạc sĩ xuất sắc. Chú có đủ mọi thứ nhạc cụ và hay biểu diễn luôn. Mọi người chăm chú nghe và khen ngợi chú. Mít đặc phát ghen tỵ lên với Kèn đồng vì những lời khen đó nên chú đề nghị Kèn đồng:

— Mình định trở thành nhạc sĩ, cậu dạy mình chơi nhạc nhé.

— Đồng ý, — Kèn đồng đáp. — Cậu ưng chọn nhạc cụ nào?

— Cái nào dễ nhất ấy.

— Đàn ba-la-lai-ka * nhé.

— Ừ, cậu đưa cái ba-la-lai-ka của cậu cho mình, mình thử xem sao.

Kèn đồng đưa đàn cho bạn. Mít đặc gại gại dây đàn và nói:

— Không, cái này kêu khẽ quá. Cậu đưa cho mình cái gì kêu to hơn cơ.

Kèn đồng đưa cho bạn cây đàn vi-ô-lông. Mít đặc cầm lấy, dùng chiếc vĩ cọ vào dây đàn rồi nói:

— Mình muốn cái nào kêu to hơn nữa.

— Vậy thì cậu lấy cái kèn của mình.

— Được, mình sẽ thử xem.

Kèn đồng vác cây kèn đồng lớn của chú đến, Mít đặc ra sức thổi nên cái kèn kêu ầm ĩ.

— Tuyệt quá! Chú reo lên.

— Tốt đấy, — Kèn đồng nói, — cậu thích cái kèn thì học chơi kèn đi.

---

* Một nhạc cụ dân tộc Nga. — *ND.*

— Tại sao tớ lại phải học nhỉ? Cứ thế là tớ cũng biết chơi rồi, — Mít đặc nói.

— Mình thấy là cậu chẳng biết cóc gì hết.

— Mình biết đứt đi ấy chứ, cậu nghe này! — Mít đặc lại ngậm lấy cái kèn và phồng mang trợn mắt lên thổi. Cái kèn thét: «Tuýt, t-u-ý-t!»

— Cậu hét đấy chứ có phải cậu chơi kèn đâu! — Kèn đồng nói.

— Không, tớ vẫn chơi, chơi mạnh và giỏi lắm.

— Đồ ngốc! Vấn đề không phải là chơi mạnh mà là chơi thế nào cho hay!

— Nhưng mà rõ ràng tớ chơi cũng hay đấy chứ!

— A, cậu cho thế là hay à? Nhất định là cậu chả có một chút khiếu âm nhạc nào!

Mít đặc nổi cáu:

— Chỉ mình cậu có khiếu âm nhạc thôi đấy? Cậu ghen với tớ chứ gì. Cậu chỉ muốn người ta nghe cậu chơi và ca ngợi cậu thôi.

— Không phải thế, — Kèn đồng đáp. — Cậu cầm lấy cái kèn của mình và muốn chơi thế nào thì chơi. Thiên hạ tha hồ ca ngợi cậu bởi vì cậu tự thấy cậu chả phải học tập gì nữa.

— Được, — Mít đặc đáp và chú lại thổi kèn thật tợn. Nhưng chú vốn không biết chơi nên cái kèn cứ rống lên, và sủa rền rĩ. Kèn đồng cáu tiết lắm rồi. Chú khoác chiếc áo nhung, và đeo vào cổ một cái nơ hồng giả làm cà vạt rồi đi chơi.

Tối đến, khi mọi người về nhà, Mít đặc lại đem kèn ra thổi:

— T-u-ý-t! T-u-ý-t!

Mọi người phản đối:

— Làm gì mà ầm lên như quỷ thế?

Chú giải thích:

— Mình chơi kèn đấy.

—Thôi đi! — Biết tuốt thét. — Cậu làm điếc cả tai chúng mình!

—Điếc tai! Tại vì cậu không quen nghe âm nhạc của mình. — Mít đặc đáp. — Bao giờ cậu quen thì cậu sẽ không điếc tai nữa.

—Nhưng mà tớ không thích nghe nhạc của cậu, tớ nhổ vào cái nhạc của cậu ấy!

Mít đặc cứ phớt lờ và tiếp tục chơi:

—Tu-ýt! Ru-vu!

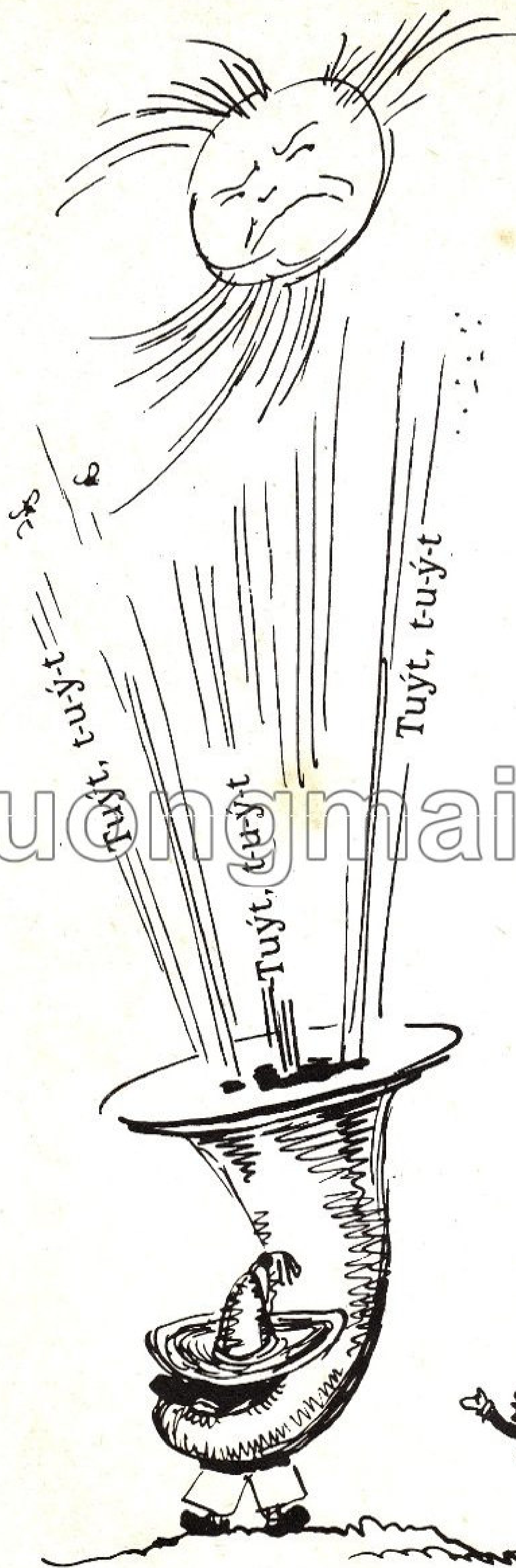
Kèn kêu to quá! Các chú tí hon cùng chửi mắng Mít đặc:

—Thôi! Thôi! Cậu xéo với cái kèn thổ tả ấy đi!

—Các cậu muốn tớ đi đâu bây giờ?

—Cậu ra ngoài đồng mà thổi.

—Nhưng mà ngoài đồng chẳng có ai nghe tớ chơi.

— Cậu cứ nhất định là phải có người nghe cậu chơi à?
— Nhất định!
— Thế thì cậu ra phố, hàng xóm láng giềng người ta sẽ nghe cậu.

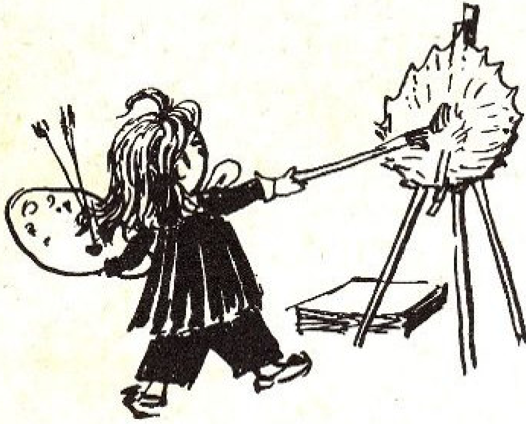
Mít đặc ra đi và thổi kèn dưới cửa sổ nhà bên cạnh, lập tức người ta quát đuổi chú đi xa hơn. Chú lại đến trước cửa nhà khác và cảnh xua đuổi ấy lại diễn ra. Lại một nhà thứ ba nữa. Nhưng lần này, chú nổi đóa lên và đáng lẽ rút lui, chú lại ra sức thổi để trả thù. Vì thế nhà chủ giận dữ bước ra và xông về phía chú. Chú bèn tháo lui với chiếc kèn đồng.

Từ bữa đó, Mít đặc thôi không chơi kèn nữa. Và chú kể chuyện lại cho những ai muốn hóng chuyện chú: «Họ không hiểu nhạc của mình vì họ không đủ trình độ. Khi nào trình độ họ khá, họ sẽ phải yêu cầu mình chơi. Nhưng lúc đó thì đã muộn rồi, mình chẳng chơi nhạc nữa đâu».

Chương 3

MÍT ĐẶC HỌC VẼ

Thuốc nước là một họa sĩ có biệt tài. Lúc nào chú cũng mặc chiếc áo khoác dài thõng. Chỉ việc nhìn chú đứng trước giá vẽ, mình bận chiếc áo khoác, tay cầm cái bút và mớ tóc dài hất ra đằng sau cũng đủ hiểu rằng đó là một họa sĩ thực sự.

Bởi vì không có ai ưa nghe nhạc của chú, cho nên Mít đặc đã quyết định bước vào nghề hội họa. Chú đến tìm Thuốc nước và bảo:

— Cậu nghe đây, Thuốc nước ạ, mình muốn trở thành họa sĩ, cậu cho mình xin một cái bút và ít mực màu.

Thuốc nước vốn không phải là người bủn xỉn, liền lấy cái hộp màu cũ và một cái bút đưa cho Mít đặc. Cũng đúng hôm ấy, Tịt mũi đến thăm Mít đặc. Mít đặc nói:

— Cậu đến thật đúng lúc, cậu ngồi xuống đây để mình vẽ chân dung cho.

Tịt mũi vui lòng ngồi xuống ghế và Mít đặc bắt tay ngay vào việc. Để cho tranh vẽ cậu bạn được toàn mỹ, chú lấy những màu đẹp nhất: chú vẽ một cái mũi đỏ hồng, đôi tai xanh nhạt, cặp môi xanh thẫm và đôi mắt màu da cam. Tịt mũi sốt ruột muốn nhìn tí xem sao nên cứ cựa quậy hoài trên ghế.

Mít đặc cảnh cáo chú:

— Đừng động đậy, nếu không thì mình không bảo đảm là sẽ vẽ giống cậu đâu.

— Hiện giờ đã giống mình chưa?

— Bây giờ thì giống đích cậu rồi, — Mít đặc đáp và lại vẽ thêm một bộ ria to màu tím.

Bức họa vừa xong, Tịt mũi đã lao tới:

— Cho mình xem nào!

Mít đặc cho phép bạn ngó.

Tịt mũi giương mắt hết sức ngạc nhiên:

— Cậu bảo thế mà giống mình à?

— Hoàn toàn giống.

— Tại sao mình không có ria mà cậu lại vẽ ria cho mình?

— Nhưng... mà vì rồi nó sẽ mọc.

— Còn cái mũi đỏ?

— Chà, để cho cậu đẹp trai hơn.

— Tại sao cậu lại vẽ tóc mình xanh da trời? Tóc mình có xanh thế đâu?

— Ừ, xanh da trời nếu cậu không thích thì mình có thể làm cho nó thành xanh lá cây ngay.

Tịt mũi la lên:

— Bức tranh này tồi lắm, tớ xé nó đây.

— Ồ, ai lại đi phá một tác phẩm nghệ thuật?

Tịt mũi định vớ lấy bức tranh, thế là hai chú đánh nhau, ầm ĩ đến nỗi Biết tuốt phải chạy đến, cùng với bác sĩ Thuốc viên và các chú tí hon khác.

— Sao hai cậu lại đánh nhau?

Tịt mũi thét:

— Các cậu làm trọng tài cho bọn mình. Cậu ấy vẽ ai vậy? Cóc phải là mình đâu!

— Đúng rồi! Cậu ấy vẽ cái gì à? Một thằng bù nhìn giữ dưa.

Mít đặc giải thích:

— Các cậu không đoán ra nổi bởi vì mình không ghi rõ là mình vẽ ai. Mình sẽ viết ngay lập tức, thế là hai năm rõ mười.

Chú lấy cây bút chì và kẻ chữ: «TỊT MŨI» bằng những chữ in thật to vào dưới bức tranh rồi chú treo lên tường và nói:

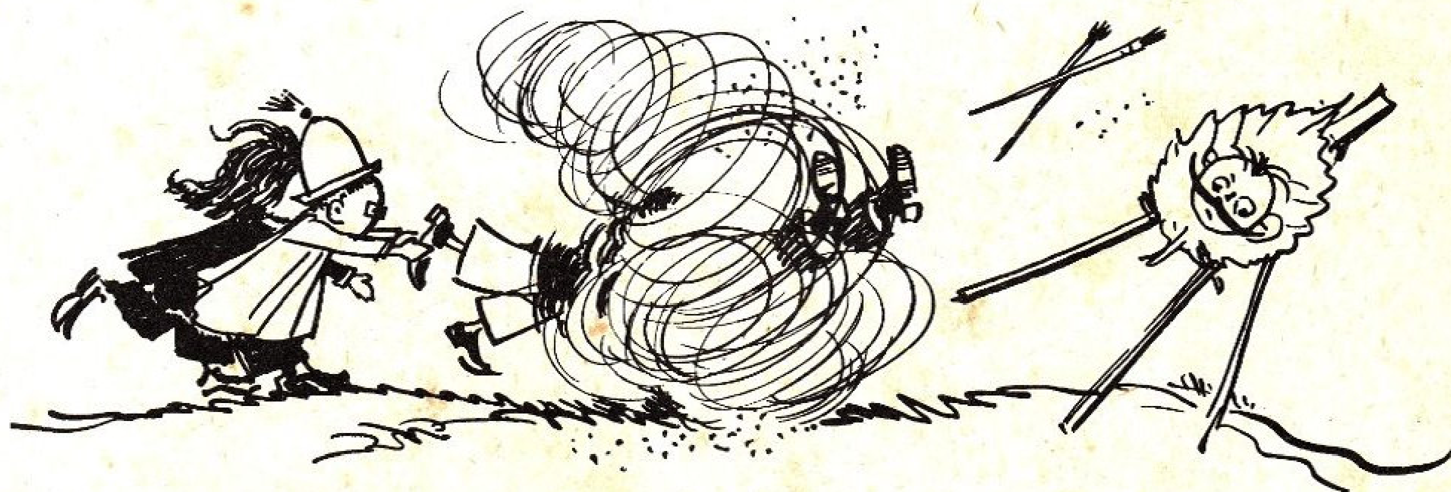
— Mình treo lên đây cho mọi người đều thấy.

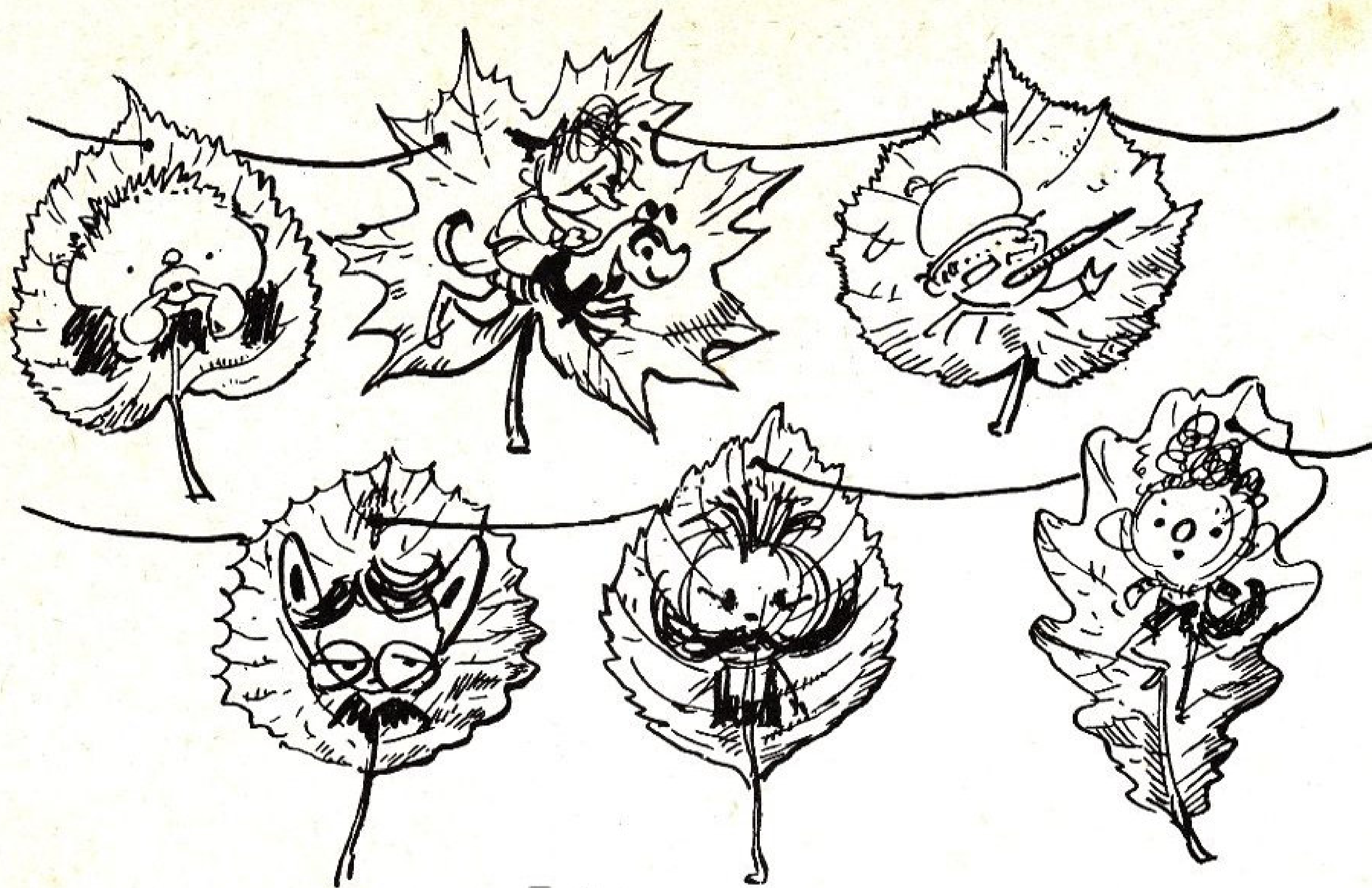
Tịt mũi nói:

— Mình bảo cho cậu biết trước là khi nào cậu đi ngủ, mình sẽ đến lấy xuống và xé đi đấy.

Đêm nay mình sẽ không đi ngủ để canh, — Mít đặc trả lời.

Tịt mũi tức giận bỏ về nhà còn Mít đặc tối đó không đi ngủ thật. Khi mọi người đã ngủ, chú lấy mực màu và cặm cụi vẽ. Chú vẽ chú Tròn xoay người béo tròn suốt cả bề ngang tờ giấy; chú Nhanh nhảu thì có bộ giò gầy như que tăm và

có cái đuôi như đuôi chó, không hiểu vì sao? Chú thợ săn Viên đạn thì đang cưỡi con chó Mực. Còn bác sĩ Thuốc viên thì chú vẽ vào giữa mặt một cái nhiệt kế để thay cho chiếc mũi. Và Biết tuốt thì ghê gớm hơn, được tặng một đôi tai lừa.

Những bức chân dung ấy nói chung vẽ rất buồn cười, và kỳ quặc.

Sáng ra, Mít đặc đem treo lên tường và ghi tên các chú bên dưới các bức tranh: thế là căn buồng trở thành một phòng triển lãm thật sự.

Bác sĩ Thuốc viên tỉnh dậy đầu tiên; trông thấy các bức tranh, chú liền phá lên cười. Chú cho là nét vẽ rất khá, chú đeo kính vào rồi lại gần, đi từ bức này qua bức khác; chú ngắm nghía mãi, miệng không ngớt cười.

Chú nói:

— Hoan hô Mít đặc! Mình chưa bao giờ no cười đến thế.

Rồi cuối cùng chú dừng lại bên bức chân dung của mình và cất giọng hỏi nghiêm nghị:

— Người nào đây? Chắc cậu sẽ bảo là mình đây chứ gì? Không, cóc phải mình đâu! Bức tranh này thất bại rồi, cậu bóc ngay nó đi thôi.

— Không, cứ để nó đấy, — Mít đặc đáp.

Bác sĩ Thuốc viên không hài lòng:

— Được, mình thấy cậu đã ốm rồi đấy: chắc là mắt cậu bị đau cái gì cho nên cậu mới vẽ một ống nhiệt kế vào chỗ cái mũi của mình. Chiều nay, mình sẽ cho cậu uống thuốc tẩy.

Món thuốc tẩy thì Mít đặc không tài nào chịu nổi cho nên chú phản đối:

— Đừng làm thế, bây giờ mình đã rõ rồi, bức tranh này hỏng.

Vừa nói, chú vừa hạ bức tranh xuống và xé nát.

Chú thợ săn Viên đạn là người ngủ dậy thứ hai và đứng trước các bức chân dung, chú rất lấy làm khoái chí. Chú cười ngặt cười nghẽo. Nhưng rồi chú đứng sững lại khi thấy bức tranh vẽ chú và chú bực mình ngay.

Chú quát tháo:

— Cái này tồi quá, hỏng quá. Cậu phải tháo nó ngay lập tức! Nếu không, tớ không cho cậu cùng đi săn nữa.

Đích thị là Mít đặc còn muốn đi săn nữa cho nên chú vội vàng tháo bức tranh xuống.

Đối với các chú tí hon khác cũng xảy ra câu chuyện tương tự. Chú nào cũng cười trước chân dung kẻ khác nhưng thảy đều nổi xung lên khi thấy bức họa vẽ mình.

Người ngủ nhiều nhất là Thuốc nước, chú bao giờ cũng thức dậy muộn nhất. Vừa trông thấy bức chân dung của chú ở trên tường, chú đã nổi cáu. Thế mà là một bức chân dung ư? Thật là phản nghệ thuật! Một sự bôi bác bẩn thỉu, không hơn không kém. Chú vớ lấy, xé ra và bắt Mít đặc trả lại bút vẽ và các mực màu.

Bây giờ chỉ còn lại bức tranh của Tịt mũi, Mít đặc ôm trong tay và đem đến nhà bạn.

— Tịt mũi, nếu cậu thích tấm chân dung này thì mình cho cậu đấy. Chúng ta xử hòa với nhau nhé.

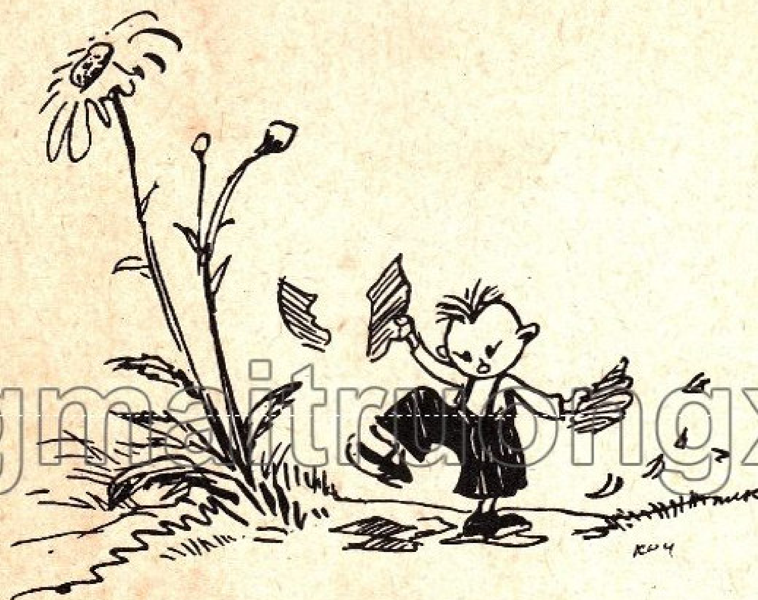

Tịt mũi xé vụn bức tranh.

— Đồng ý là chúng ta xử hòa nhưng nếu cậu lại giở trò ra thì sẽ sinh chuyện đấy.

Mít đặc đáp:

— Mình sẽ không bao giờ vẽ nữa. Mình mất công vẽ mà chẳng ai nói một lời cám ơn, ai cũng bất bình và gây sự với mình. Không, mình chả thèm làm họa sĩ nữa đâu!

Chương 4

MÍT ĐẶC LÀM THƠ

Mít đặc không thành công trong hội họa nên chú quyết định sẽ trở thành thi sĩ. Chú có quen một nhà thơ ở phố Hoa Lan. Tên thật anh ta là Bi nhưng vì tất cả các thi sĩ thường ưa những cái tên đẹp đẽ cho nên từ khi anh ta làm thơ, Bi lấy tên là Hoa giấy.

Một hôm Mít đặc đến tìm Hoa giấy và nói:

— Hoa giấy ạ, cậu dạy mình học làm thơ đi, mình cũng muốn trở thành thi sĩ.

— Nhưng cậu có khiếu làm thơ không? — Hoa giấy hỏi.

— Dĩ nhiên là có. Tớ rất có năng khiếu, — Mít đặc đáp.

— Mình sẽ thử xem sao. Cậu có biết thế nào là vần thơ không?

— Không. Vần thơ là cái gì?

— Khi nào hai từ có tận cùng như nhau thì gọi là ăn vần, — Hoa giấy giải thích. — Ví dụ: vịt với thịt, cáo với gáo. Cậu hiểu chưa?

— Hiểu rồi.

— Cậu tìm cho mình một từ vần với bé.

— Chóe, — Mít đặc đáp.

— Vần gì như thế: bé — chóe? Hai từ chẳng có vần gì cả.

— Tại sao? Cả hai từ đều tận cùng bằng chữ e mà.

— Thôi đi, phải làm sao cho các từ nó y hệt nhau và ăn khớp cơ. Này nhé: mèo — trèo, chậu — nhậu, bếp — nếp.

— Mình hiểu rồi! Mèo — trèo, chậu — nhậu, bếp — nếp. Chà, thật là kỳ diệu! Ha-ha-ha!

— Cậu tìm cho mình một từ vần với thương nhân, — Hoa giấy nói.

— Khương nhân, — Mít đặc đáp.

— Khương nhân! — Hoa giấy ngạc nhiên. Cậu tưởng là có cái từ ấy à?

— Chẳng lẽ không có cái từ ấy hay sao?

— Tất nhiên là không.

— Vậy thì hái nhân!

— Hái nhân là cái quái gì? — Hoa giấy tròn xoe đôi mắt.

— Thế người chuyên đi hái không thể gọi là hái nhân được à? — Mít đặc giải thích.

— Làm gì có từ ấy, — Hoa giấy đáp, — cậu chỉ phịa thôi! Không nên bịa đặt mà phải tìm những từ đã có sẵn.

— Nếu mình không tìm ra thì sao?

— Nếu cậu không tìm ra là cậu cóc có khiếu làm thơ.

— Vậy cậu nói cho mình xem từ nào thì vần với thương nhân? — Mít đặc trả lời.

— Cậu chờ một phút, — Hoa giấy đồng ý.

Hoa giấy đứng ở giữa phòng, tay chắp trước ngực, đầu ngoẹo về một bên vai và bắt đầu nghĩ. Một lát sau, chú ngửa đầu nhìn lên trần nhà và lại suy nghĩ. Rồi đưa tay ôm lấy cằm suy nghĩ, rồi nhìn xuống đất. Làm như thế, chú vừa dạo trong phòng vừa lẩm nhẩm:

— Thương nhân, chương nhân, phương nhân... — Nhưng chú thử hoài các phụ âm khác nhau mà vần thơ vẫn không đến. Sau đó Hoa giấy nói: — Chà, từ chi mà lạ! Không tài nào tìm ra vần được.

— À, — Mít đặc kêu lên vui mừng. — Cậu, thấy đấy nhé! Cậu bắt mình tìm vần cho một cái từ vốn chẳng vần vò gì với cái từ nào khác, thế rồi cậu lại bảo là mình chẳng có khiếu làm thơ.

— Mình rất mong cậu có khiếu làm thơ miễn là cậu đừng làm rầy rà mình. — Hoa giấy nói. — Mình đang đau đầu đây. Cậu cứ viết sao cho nó ăn vần với nhau và có ý nghĩa, thế là cậu làm thơ đấy.

— Đơn giản thế thôi à? — Mít đặc ngạc nhiên.

— Ừ, rất đơn giản. Điều cốt yếu là phải có khiếu.

Vừa về đến nhà, Mít đặc bắt tay ngay vào sáng tác. Chú dạo bước trong phòng, khi thì nhìn lên trần nhà, khi thì nhìn xuống đất, đưa tay ôm cằm và miệng lẩm ba lẩm bẩm. Tối đến thì bài thơ đã hoàn thành.

Chú bảo các bạn:

— Này các cậu, mình đọc cho các cậu nghe một bài thơ mình vừa làm xong nhé.

— Thật à? Thơ cậu nói cái gì thế? — mọi người quan tâm hỏi.

— Về các cậu đấy, — Mít đặc thú nhận. — Đây mấy câu tặng cậu Biết tuốt:

Một hôm đi dọc theo dòng suối
Biết tuốt nhảy qua con cá chuối.

Biết tuốt la lên:

—À, cậu trông thấy mình nhảy qua con cá chuối bao giờ thế?

Mít đặc giải thích:

—Để cho nó vần vò thành thơ mà lị.

—Để cho nó vần à? Thế muốn cho nó vần thì cậu cứ bịa ra những điều sai sự thật hay sao?— Biết tuốt tức giận.

—Đúng thế đấy! Điều gì đã có thật thì mình chẳng cần bịa đặt ra nữa, — Mít đặc đáp.

—Nếu cậu còn làm như vậy nữa thì cậu sẽ biết tay mình! — Biết tuốt đe dọa. — Bây giờ thử xem cậu viết về các cậu khác ra sao nào?

—Các cậu nghe này, đây là thơ tặng cậu Nhanh nhảu:

Nhanh nhảu đói, thật tội
Nuốt chửng bàn là nguội.

Nhanh nhảu hét:

—Nó nói dối đấy! Mình có bao giờ nuốt cái bàn là nguội đâu.

—Cậu đừng giận, muốn cho nó vần, mình mới nói cái bàn là nguội, — Mít đặc trả lời.

Nhưng Nhanh nhảu càng thét dữ hơn:

—Mình không bao giờ nuốt chửng cái bàn là nguội nóng nào cả!

—Nào mình có nói là cậu nuốt chửng cái bàn là nóng đâu. Yên! Nghe thơ về cậu Ngộ nhỡ đây:

Có cái bánh nhân mỡ
Dưới gối cậu Ngộ nhỡ.

Ngộ nhỡ lật ngay cái gối lên và cáu sườn tuyên bố:

—Lại nói dối rồi! Có cái bánh nào đâu!

—Khổ lắm, cậu chẳng hiểu thơ ca gì cả. Chỉ vì cho nó vần nên người ta mới nói là có bánh, mặc dù cậu chẳng có cái bánh cóc nào. Các cậu có muốn mình đọc mấy câu thơ về cậu Thuốc viên không?

Bác sĩ Thuốc viên kiên quyết phản đối:

—Các bạn ơi, Mít đặc nó giễu chúng mình.

Phải chấm dứt đi thôi. Chẳng lẽ chúng mình cứ nghe cậu ấy đọc những câu thơ nhảm nhí về chúng mình mãi hay sao?

Hầu hết các chú tí hon đều đồng ý như vậy:

— Thôi đi! Nghe đủ rồi! Đấy không phải là thơ mà là chuyện trêu chọc.

Nhưng Biết tuốt, Nhanh nhảu và Ngộ nhỡ thì lại hét to:

— Cứ tiếp tục đi! Cậu ấy đọc về bọn mình rồi, bây giờ để cậu ấy đọc những câu thơ viết về các cậu khác xem sao nào.

— Không, không! — các chú kia thét. — Chúng tớ chẳng thèm nghe nữa đâu!

— Được rồi, nếu các cậu chẳng thèm nghe thì mình sẽ đi đọc cho hàng xóm láng giềng nghe vậy.

Thế là tất cả cùng la lên một lượt:

— Sao? Cậu định đem giễu bọn mình với người khác à? Nếu cậu làm thế thì cậu đừng có về đây nữa.

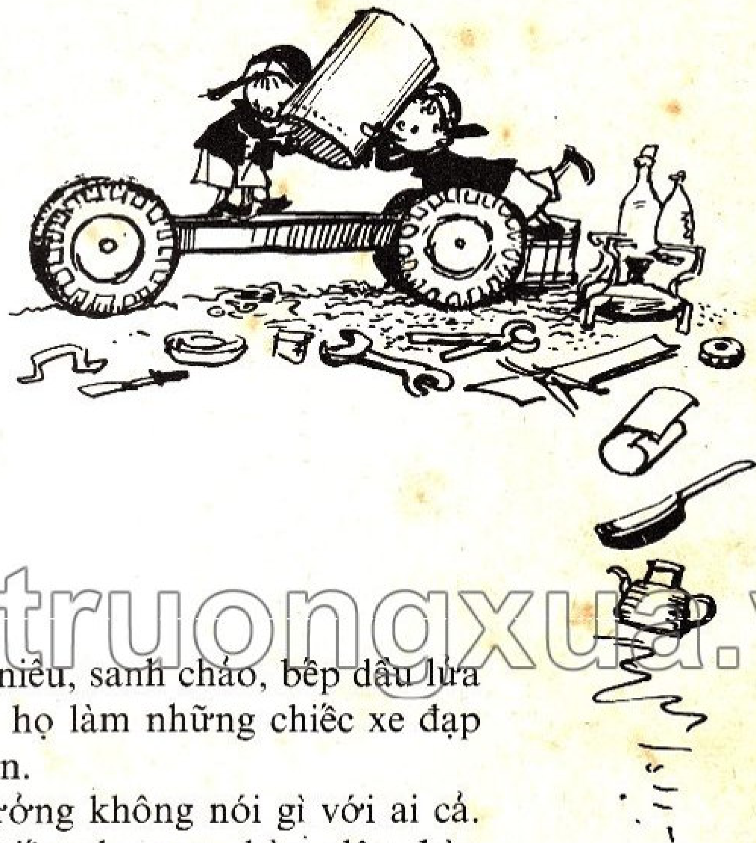
— Được, mình chẳng đi đâu, — Mít đặc đồng ý. Nhưng mà các cậu đừng có cáu với mình nữa nhé.

Từ đó, Mít đặc không bao giờ làm thơ nữa.

Chương 5

MÍT ĐẶC TẬP LÁI XE

Chú thợ máy Bu loong và chú phụ lái Đinh vít khá thành thạo nghề nghiệp. Họ giống nhau như hai anh em ruột, chỉ khác cái là Bu loong thì cao hơn Đinh vít một tí. Cả hai chú cùng mặc áo da, trong túi bao giờ cũng lèn đầy đủ các thứ dụng cụ bằng sắt: cờ lê, kìm, giũa và các dụng cụ khác. Nếu áo hai chú chẳng bằng da thì có lẽ mấy cái túi đã rách từ đời tám tóng nào rồi. Họ cùng đội chiếc mũ bằng da và khi làm việc thì đều đeo kính để bảo vệ con mắt.

Bu loong và Đinh vít cả ngày ở xưởng thợ, sửa chữa những nồi niêu, sanh chảo, bếp dầu lửa và ấm đun nước; khi nào rỗi việc, họ làm những chiếc xe đạp ba bánh và xe lăn cho các chú tí hon.

Một hôm, hai chú ở lì trong xưởng không nói gì với ai cả. Từ sớm đến chiều, người ta nghe tiếng họ cưa, bào, đập, hàn và họ từ chối không cho ai xem gì hết. Một tháng sau, công việc xong xuôi: họ đã hoàn thành một chiếc ô-tô.

Cái ô-tô này chạy bằng nước ngọt có ga nén. Ở giữa xe, có một cái ghế cho tài xế ngồi. Đằng trước ghế là một cái thùng chứa đầy nước ngọt có ga nén. Từ cái thùng, khí ga nén đi qua một cái ống vào một ống trụ bằng đồng bên trong có một cái píttông bằng sắt. Do áp lực của khí nén cái píttông chuyển động, làm quay bánh xe. Một chiếc bình đựng nước ngọt đặt ở trên cái ghế của lái xe. Nước ngọt qua một cái ống chảy vào thùng để dùng thay dầu máy. Loại xe này rất thịnh hành ở Thành phố Hoa. Nhưng chiếc xe mà Bu loong và Đinh vít vừa chế tạo xong có một cải tiến hết sức quan trọng. Nó có một ống cao su dính liền với một chiếc vòi, bắt từ cái thùng và có thể uống nước ngọt mà không cần phải đỗ xe lại.

Nhanh nhảu đã học lái xe nên chú nào muốn đi chơi một chuyến trên chiếc ô-tô mới thì chỉ việc nói với chú, chú chẳng bao giờ từ chối.

Chính Nước đường là tay mê cái xe của Bu loong và Đinh vít nhất vì dọc đường đi, chú có thể tha hồ uống nước ngọt cho thỏa thích. Mít đặc cũng thích ngồi xe. Nhanh nhảu thường chở chú đi nhưng chú ưa học lái lấy. Một hôm, chú bảo Nhanh nhảu:

— Cậu cho mình mượn cái ô-tô, mình muốn tập lái lấy.

— Cậu lái một mình thì không được đâu, — Nhanh nhảu nói. — Ô-tô là chuyện máy móc, cho nên phải hiểu nó đã.

— Có điều gì quan trọng mà phải tìm hiểu! — Mít đặc trả lời. — Mình đã trông cậu làm rồi: cậu ấn vào cái cần rồi quay tay lái, chả có gì là phiền phức cả.

— Không phải là đơn giản như cậu tưởng đâu, cậu sẽ toi mạng và phá tan xe như bỡn.

— Được, — Mít đặc phật ý đáp. — Cậu mà yêu cầu mình cái gì thì mình cũng sẽ từ chối cho mà xem.

Một hôm, Nhanh nhảu đi vắng xe ô-tô để ở ngoài sân. Mít đặc ngồi vào tay lái, nhấc một cái cần và dận vào bàn đạp. Thoạt đầu chưa thấy động tĩnh gì nhưng bỗng nhiên chiếc xe rồng lên và bon bon chạy. Các chú tí hon nhìn qua cửa sổ thấy rõ đầu đuôi, liền chạy ồ cả ra sân.

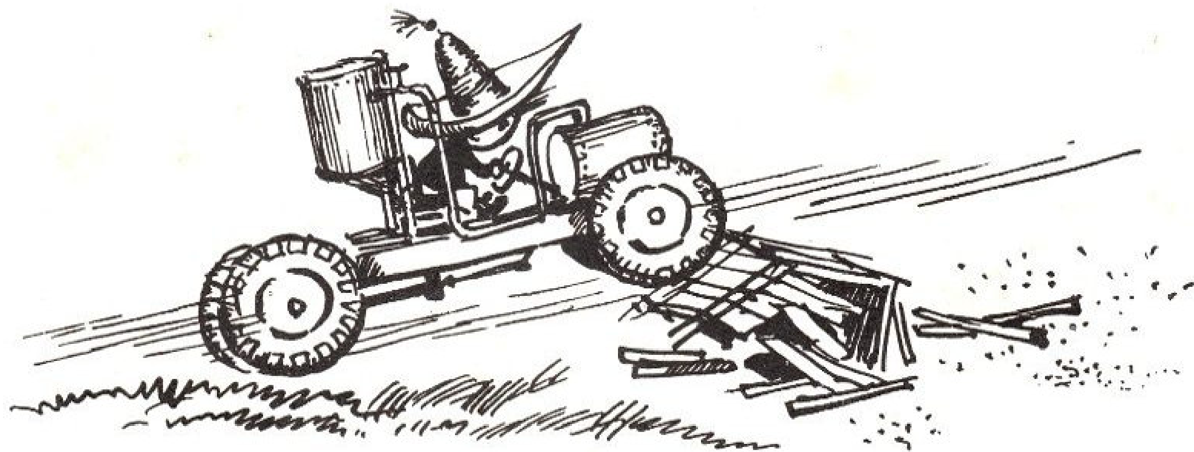
— Cậu làm cái gì thế? — các chú kêu lên. — Cậu tự giết cậu đấy thôi!

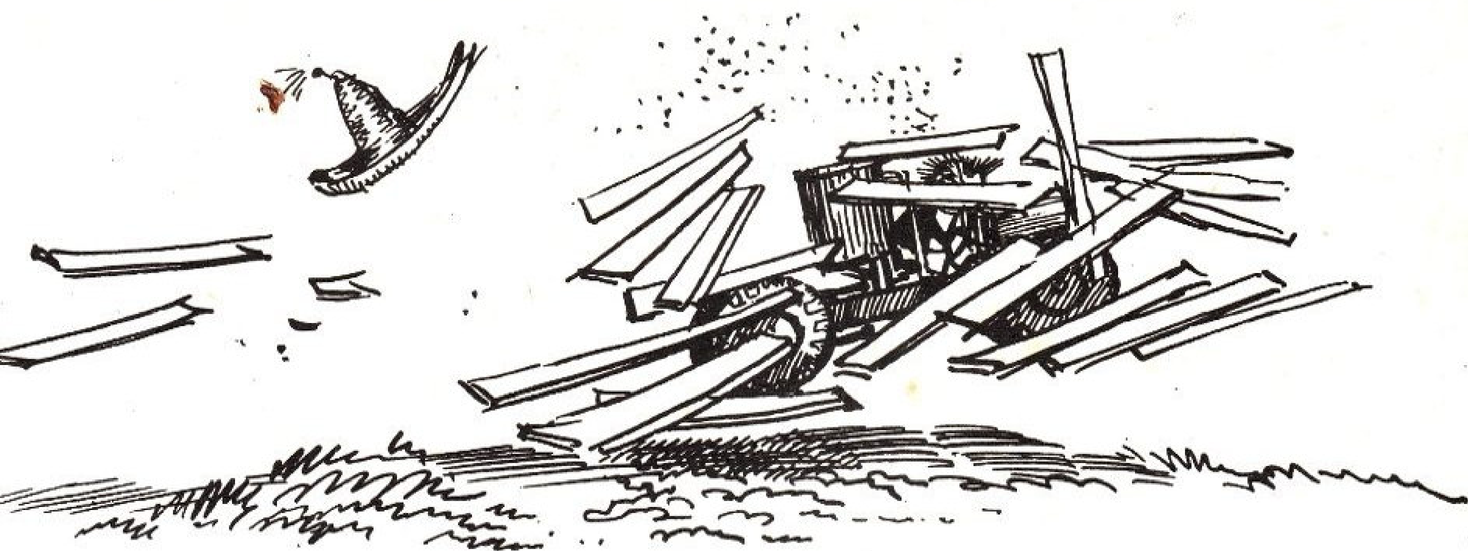
— Các cậu cứ bình tĩnh! — Mít đặc đáp nhưng ngay lúc đó, chú đâm bổ vào cái cũi chó ở giữa sân.

Bốp! Các mảnh ván bay tung lên tứ phía. May sao chú chó Mực còn đủ thì giờ để tẩu thoát, nếu không sẽ bị xe cán chết.

— Dừng lại! Dừng lại! — Biết tuốt hét. — Cậu không nhìn thấy cậu đang làm cái gì à?

Mít đặc hoảng sợ. Chú muốn hãm xe lại. Chú kéo một cái cần nào đó, nhưng

chiếc xe đáng lẽ đỗ lại thì lại càng phóng nhanh hơn nữa. Nó lao mạnh vào một căn nhà. Păng! Một loạt thanh gỗ giáng vào người Mít đặc từ chân lên đến đầu. Một tấm ván choảng vào lưng chú, một tấm khác nện trúng gáy.

Tay chú ghì lấy tay lái, cố sức quay. Chiếc xe lao quanh sân. Chú thét:

— Mở cổng ra! Các cậu nhanh lên, không thì tớ phá tan tành cả cái sân này ra bây giờ!

Cổng vừa mở, chiếc xe lao ra, vút lên đường. Nghe thấy tiếng xe chạy, các chú tí hon ào ra cửa.

Mít đặc quát: «Liệu hồn các cậu đấy!» và xe lại vụt qua không tài nào dừng lại được.

Biết tuốt, Ngộ nhỡ, Bu loong, bác sĩ Thuốc viên và nhiều chú khác ba chân bốn cẳng chạy theo sau xe ô-tô. Nhưng làm sao mà đuổi kịp được.

Mít đặc lái xe chạy khắp thành phố mà không biết làm cách nào để đỗ nó lại được.

Cuối cùng chiếc xe lao thẳng ra bờ sông, lộn nhào mấy vòng rồi đâm xuống nước, hất Mít đặc nằm thẳng cẳng trên bãi cát.

Biết tuốt, Ngộ nhỡ, Bu loong và bác sĩ Thuốc viên hớt hải chạy đến, khiêng Mít đặc về nhà. Ai cũng tưởng chú đã chết.

Ở nhà người ta đặt chú nằm lên giường nhưng chỉ một lát sau, chú mở mắt, ngạc nhiên thấy mình ở trong buồng:

— Ê, các bạn, mình còn sống à?

— Ừ, cậu còn sống, — bác sĩ Thuốc viên đáp. — Cậu nằm yên để mình khám cho.

Bác sĩ lột quần áo chú ra, nắn người rồi nghe ngực.

— Ghê thật, chẳng gãy ghiếc gì cả! Chỉ mắc mấy cái dằm và tím bầm đôi chỗ thôi.

— Tại cái tấm ván nó đập vào lưng mình đấy, — Mít đặc nói.

Bác sĩ Thuốc viên lắc đầu:

— Mình sẽ lấy những cái dằm này ra cho cậu.

— Có đau không? — Mít đặc đâm hoảng.

— Không, không đau đâu, rồi cậu xem, mình bắt đầu lấy ra cái dằm to nhất đây.

— Ái-ái! — Mít đặc hét.

— Gì thế? Chẳng lẽ đau lắm à? — bác sĩ Thuốc viên ngạc nhiên.

— Ừ, mình đau đấy.

— Đó là tại cậu tưởng ra thôi. Chịu khó một chút nhé!

— Không, chả phải là mình tưởng tượng đâu. Ái-ái-ái!

— Cậu cứ kêu toáng lên y như là mình lột da cậu ra ấy. Mà nào mình có lột da cậu đâu cơ chứ.

— Đau bỏ xừ người ta đi, cậu đã bảo là cậu không làm đau mình thế mà bây giờ cậu vẫn làm mình đau.

— Cậu đừng kêu, phải biết điều nào; đấy, cái dằm cuối cùng đấy.

— Không, mình không ưng thế đâu. Mình muốn cứ để nó đấy còn hơn.

— Xem nào, nếu để nó lại, nó sẽ thối ra và mưng mủ.

— Ái-ái!

— Xong rồi! Bây giờ rỏ một giọt i-ốt nhé.

— Có đau không?

— Không, không đau đâu. Đừng cựa quậy.

— A-a!

— Đừng có gào lên! Cậu muốn lái xe mà không muốn chịu đau một tí.

— Ái! Nó đốt cháy mình rồi.

— Chỉ chốc lát thôi. Sau mình sẽ cặp nhiệt độ cho cậu.

— Không, mình không ưng cái nhiệt kế đâu!

— Tại sao?

— Tại nó lại làm đau mình.

— Cái nhiệt kế không làm đau cậu được.

— Lúc nào cậu cũng bảo là chả đau đâu thế mà rồi nó vẫn cứ đau!

— Chà, xem nào, mình đã cặp nhiệt độ cho cậu bao giờ chưa nhỉ?

— Chưa!

Thế thì mình sẽ cặp nhiệt độ cho cậu và cậu sẽ thấy là chả đau đớn gì hết.

Trong khi Thuốc viên đi tìm cái nhiệt kế, Mít đặc nhảy xuống đất, chuồn qua cửa sổ đến trốn ở nhà chú Tịt mũi. Lúc Thuốc viên quay lại thì căn phòng vắng tanh vắng ngắt.

Bác sĩ càu nhàu:

— A, bệnh nhân với chả bệnh nhân. Người ta để hết thì giờ săn sóc, chữa chạy cho họ mà họ lại chuồn qua cửa sổ, thế có khổ không cơ chứ!

Chương 6

BIẾT TUỐT SÁNG CHẾ RA KHINH KHÍ CẦU

Biết tuốt thích đọc sách, đã đọc rất nhiều sách kể chuyện những xứ sở xa xăm cũng như về các chuyến du lịch. Thường thường chiều tối, lúc rỗi rãi, chú kể chuyện lại cho các bạn nghe. Các chú tí hon rất thích nghe nói đến những đất nước kỳ lạ ấy mà các chú chưa từng trông thấy bao giờ; các chú hết sức say mê những truyện du ký trong đó các nhân vật đã trải qua những cuộc phiêu lưu khó mà tưởng tượng nổi trong những điều kiện thật khác thường.

Biết tuốt kể cho các chú nghe nhiều chuyện đến nỗi các chú cũng đâm ra mơ mộng, mơ mộng được đi du lịch một phen. Chú thì dự định cuốc bộ, chú thì nghĩ sẽ đi thuyền trên sông. Nhưng một hôm, Biết tuốt bảo họ:

— Các cậu có muốn chúng ta làm một cái khinh khí cầu rồi bay lên trời không?

Ý kiến tuyệt quá! Các chú tí hon chưa bao giờ được du lịch bằng khinh khí cầu cho nên cái viễn cảnh được bay bổng như chim làm cho các chú khoái chí lạ lùng. Nhưng tiếc thay, chẳng chú nào biết cách làm cái khinh khí cầu ấy.

Buốt tuốt nói:

— Mình sẽ suy nghĩ. Lúc nào nghĩ ra, mình sẽ trình bày cho các cậu rõ.

Chú suy nghĩ ba ngày đêm liền, sau đó chú quyết định làm một quả khinh khí cầu bằng cao su. Các chú tí hon đã biết ở đâu có món cao su rồi: ở Thành phố Hoa, có thứ cây hễ cứa vào thân nó là được một chất nhựa, chất nhựa ấy dần dần đặc lại thành cao su. Các chú tí hon lấy cao su đó làm bóng và giày cao su.

Biết tuốt đã biết cách làm khinh khí cầu rồi bèn chuẩn bị một cái thùng to để chứa nhựa cây và giao cho các chú tí hon kiếm nhựa cho đầy thùng. Trong khi đi tìm nhựa cây, Mít đặc thấy Tịt mũi đang chơi nhảy dây với hai cô tí hon.

— Này, Tịt mũi! Cậu mà biết chúng mình đã sáng chế ra cái gì thì cậu phải thèm đến nổ ruột ra thôi! — Mít đặc liền gọi.

— Mình không thích nổ và mình cũng sẽ chẳng nổ ruột vì cái đó đâu! — Tịt mũi trả lời.

— Mình thì mình bảo là cậu sẽ nổ ruột ra đấy! — Mít đặc quả quyết. — Cậu cóc biết tưởng tượng! Ngay cậu có nằm mê đi nữa, cậu cũng chẳng bao giờ trông thấy cái ấy đâu!

— Cái ấy là cái gì thế? — Tịt mũi tò mò hỏi.

— Chúng mình sắp làm một cái bong bóng khí để bay lên trên không.

Gớm quá nhỉ! Tịt mũi phát ghen lên rồi. Chú cảm thấy cần phải tự tán dương mình, về bất cứ chuyện gì đó:

— Bong bóng à! Còn mình à, mình có mấy đứa bạn gái cơ.

— Đứa nào thế?

— Đây này, — Tịt mũi đáp và đưa ngón tay chỉ từng người một: Ruồi con và Cúc vàng.

Ruồi con và Cúc vàng bèn cảnh giác, đứng lùi ra xa và nhìn Mít đặc một cách sợ sệt.

Mít đặc nheo mắt nhìn hai cô rồi nói:

— Hai cô này là bạn cậu à? Còn mình, mình không phải là bạn của cậu nữa sao?

— Cậu là bạn mình và tụi này cũng là bạn mình, không có gì là trở ngại cả.

— Nhưng mình thì mình cho là có trở ngại đấy, — Mít đặc đáp. — Đứa nào chơi với tụi con gái thì cũng là con gái. Rồi cậu sẽ sinh chuyện với chúng nó cho mà xem!

— A, không đâu! Tại sao cậu cứ muốn là mình sẽ sinh chuyện với chúng nó?

— Mình bảo cậu sẽ gây sự với chúng nó hoặc chính mình sẽ gây sự với cậu.

— Thì cậu cứ gây sự đi!

— Được thôi. Ta sẽ cho Ruồi con và Cúc vàng biết tay.

Mít đặc nắm tay lại, lao về phía các cô tí hon. Tịt mũi nhảy ngay tới, đứng giữa

Mít đặc và hai cô. Chú tương một quả thụi vào trán Mít đặc. Họ bắt đầu đánh nhau. Các cô tí hon hãi quá, liền vội vã rút lui.

— Thế là chỉ vì hai đứa con gái mà đằng ấy đấm vào trán tớ à? — Mít đặc thét, giơ quả đấm nhằm mũi của địch thủ.

— Mày hãy đừng động đến chúng nó! — Tịt mũi đáp.

— A! Ra mày là thằng vệ sĩ! — Mít đặc trả lời và păng! Mít đặc thụi vào đỉnh đầu Tịt mũi làm chú quỵ xuống rồi bỏ trốn.

— Sinh chuyện rồi đấy! — Mít đặc còn quát Tịt mũi.

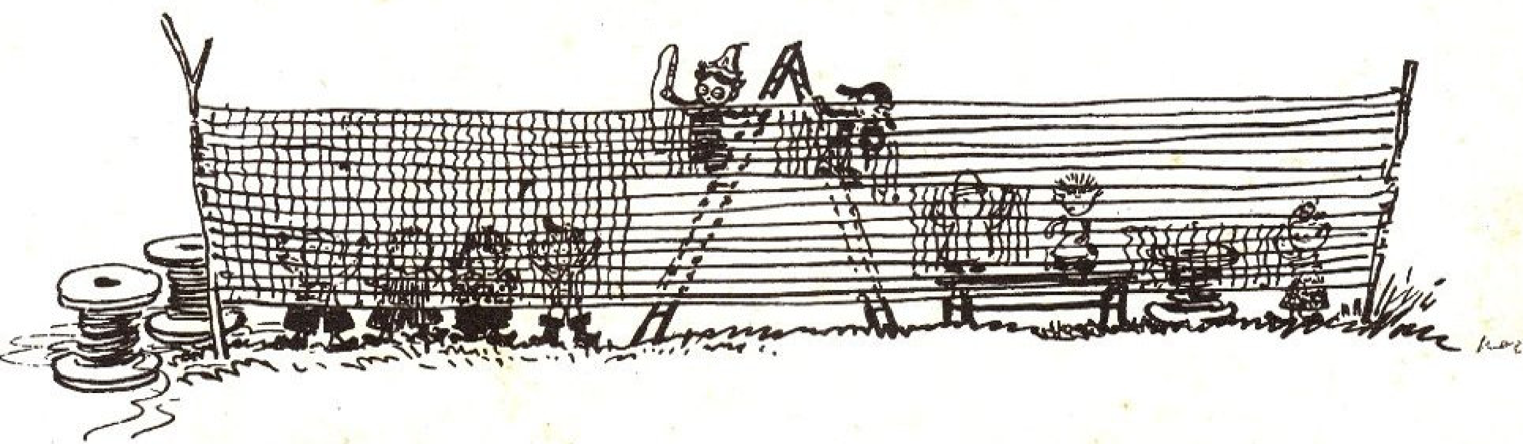
— Cứ việc! Rồi mày lại là người đầu tiên đến xin giảng hòa cho mà xem, — Tịt mũi trả lời.

— Tao không đến đâu! Tao sẽ cưỡi bong bóng bay lên trời cơ!

— Bọn mày có mà bay từ mái nhà xuống trần nhà ấy!

— Chính mày sẽ bay từ mái nhà xuống trần nhà thì có! — Mít đặc la lên rồi chú đi tìm món nhựa cây của chú.

Khi chiếc thùng đã đầy nhựa và Biết tuốt đã quấy trộn nhựa cho kỹ, chú bảo Đinh vít cho chú mượn cái bơm lốp ô-tô. Chú lắp một đầu ống cao su vào cái bơm còn đầu kia chú bôi một ít nhựa. Sau đó, chú ra lệnh cho Đinh vít khẽ bơm hơi vào. Đinh vít vừa bắt đầu bơm thì chất nhựa ở đầu ống cao su đã phồng lên, tròn như chiếc bong bóng xà phòng mà ta vẫn thổi bằng cuống rơm ấy. Biết tuốt bôi thêm nhựa cao su vào. Đinh vít tiếp tục bơm, cái bong bóng lớn dần và phút chốc đã thành quả bóng. Biết tuốt không kịp phết nhựa một mình nữa, chú phải cầu cứu các bạn khác. Ai cũng xúm vào làm, chỉ trừ Mít đặc đang huýt sáo và lượn

quanh quả bóng. Chú không thích đến gần, chú đứng xa nhìn lại và nghĩ:

— Nó sắp nổ rồi, đúng là nó sắp nổ rồi! Ùm!

Nhưng mà quả bóng không nổ, nó lớn dần từng phút một và chỉ chốc lát nó đã to đến nỗi muốn phết thêm nhựa, các chú tí hon phải leo lên cây dẻ mọc ở giữa sân, ngay gần quả bóng.

Phải mất hai ngày mới thổi xong quả bóng. Bây giờ nó đã to bằng cái nhà. Biết tuốt lấy một sợi dây thắt chặt cái đầu ống con ở dưới đáy quả bóng để cho hơi khỏi xì ra.

— Bây giờ phải để cho nó khô đi đã, trong lúc chờ nó khô, ta phải làm việc khác.

Chú lấy dây buộc quả bóng vào thân cây dẻ để cho nó khỏi bay theo gió rồi chú phân các chú tí hon ra thành hai tốp. Một tốp phải thu nhặt kén, ươm thành tơ rồi dệt một cái lưới khổng lồ. Còn tốp kia thì làm một cái khoang bằng vỏ cây bạch dương.

Trong khi Biết tuốt cùng làm việc với các bạn, cư dân Thành phố Hoa kéo đến xem quả bóng vĩ đại buộc vào thân cây dẻ. Người nào cũng muốn sờ xem sao, có người lại thử nhấc nó lên nữa.

— Quả bóng nhẹ quá nhỉ, — người ta nói, — chỉ một tay cũng nâng được lên như chơi.

— Nó nhẹ quá rồi còn phải nói gì nữa, nhưng mình ngờ là nó chẳng bay được đâu, — lời bàn này là của một chú tí hon tên là Đá một cú.

— Tại sao vậy? — những người khác hỏi.

— Tại vì nếu nó bay lên thì nó phải treo lơ lửng phía trên, vậy mà nó vẫn nằm chềnh ềnh trên mặt đất. Nhẹ thì có nhẹ nhưng dù sao nó vẫn cứ nặng. Đá một cú trả lời.

Ý kiến của Đá một cú làm cho mọi người suy nghĩ.

— Hèm! Nhẹ thì có nhẹ nhưng dù sao nó vẫn cứ nặng, — họ nói. — Đúng quá đấy. Rồi thì nó sẽ bay bổng ra làm sao?

Họ nêu vấn đề với Biết tuốt. Chú đáp:

— Kiên nhẫn một chút rồi bà con sẽ thấy.

Nhưng Biết tuốt chẳng giải thích gì cả nên họ lại càng nghi ngờ thêm. Đá một cú đi khắp thành phố rêu rao:

— Lấy sức gì mà đẩy quả bóng lên được? Con chim bay là nhờ có đôi cánh còn quả bóng cao su thì bay lên trời thế quái nào được, họa chăng là bay xuống đất ấy!

Bởi thế cả thành phố chẳng ai tin tưởng quả bóng của các chú tí hon mà chỉ giễu cợt nó thôi. Người ta đến nhìn quả bóng qua hàng rào và nói:

— A! Xem kìa! Nó đang bay! Ha-ha-ha!

Nhưng Biết tuốt vẫn thản nhiên trước những lời chế giễu ấy. Khi cái lưới đã làm xong, các chú tí hon đem phủ lên quả bóng.

Những kẻ tò mò đứng sau hàng rào lại càng cười dữ:

— A ha! Bây giờ các chú lại giam nó vào cái lưới, ý chừng sợ nó bay mất đấy. Ha-ha-ha!

Trong khi ấy, Biết tuốt ra lệnh buộc một sợi dây vào đáy quả bóng rồi cột nó vào cành cây.

Nhanh nhảu và Đinh vít leo lên cây để và kéo sợi dây. Quả bóng nhích lên cao. Bọn người hiếu kỳ lại châm chọc:

— A ha! Kéo quả bóng bằng dây! Không hiểu các chú định cho nó bay bổng ra làm sao mà lại cứ phải kéo dây thì nó mới nhích lên được thế!

— Đúng thế đấy, — Đá một cú giải thích. — Họ sẽ ngồi lên quả bóng và kéo dây, thế là họ sẽ bay.

Bây giờ quả bóng đã treo lơ lửng, những sợi dây trên tấm lưới rủ xuống lòng thòng. Biết tuốt cho buộc cái khoang bằng vỏ cây bạch dương vào. Đó là một chiếc khoang vuông vắn, mỗi dọc khoang có một tấm ghế dài và mỗi ghế có thể ngồi được bốn chú tí hon.

Các chú tí hon buộc các đầu sợi dây vào bốn góc của chiếc khoang. Biết tuốt tuyên bố là việc xây dựng khinh khí cầu đã kết thúc. Nhanh nhảu bao giờ cũng vội vã, ngỡ là sắp lên đường rồi.

— Chưa đi đâu, — Biết tuốt nói. — Còn phải làm dù đã.

— Dù à? Tại sao lại làm dù? — Mít đặc hỏi.

— Để nhảy xuống lỡ khi khinh khí cầu nổ trên đường đi.

Ngày hôm sau, các chú tí hon bắt tay vào việc. Biết tuốt bày cho các chú tí hon cách làm dù bằng bông cây bồ công anh.

Đám người tò mò đứng sau hàng rào nhìn quả bóng buộc chặt vào cây dẻ mà nghĩ bụng:

— Nó còn treo ở đấy mãi cho đến ngày nó nổ bung ra. Chẳng bao giờ chúng mình thấy nó bay lên đâu.

Họ gọi các chú tí hon:

— Này các chú phải bay ngay đi, không thì nó nổ mất đấy.

Biết tuốt trả lời:

— Bà con đừng có lo. Tám giờ sáng mai sẽ bay.

Nghe chú nói vậy, họ phá lên cười. Có người nghi hoặc:

— Mai mình cứ đến xem. Ngộ nhỡ chúng nó bay lên trời thật thì sao!

Chương 7

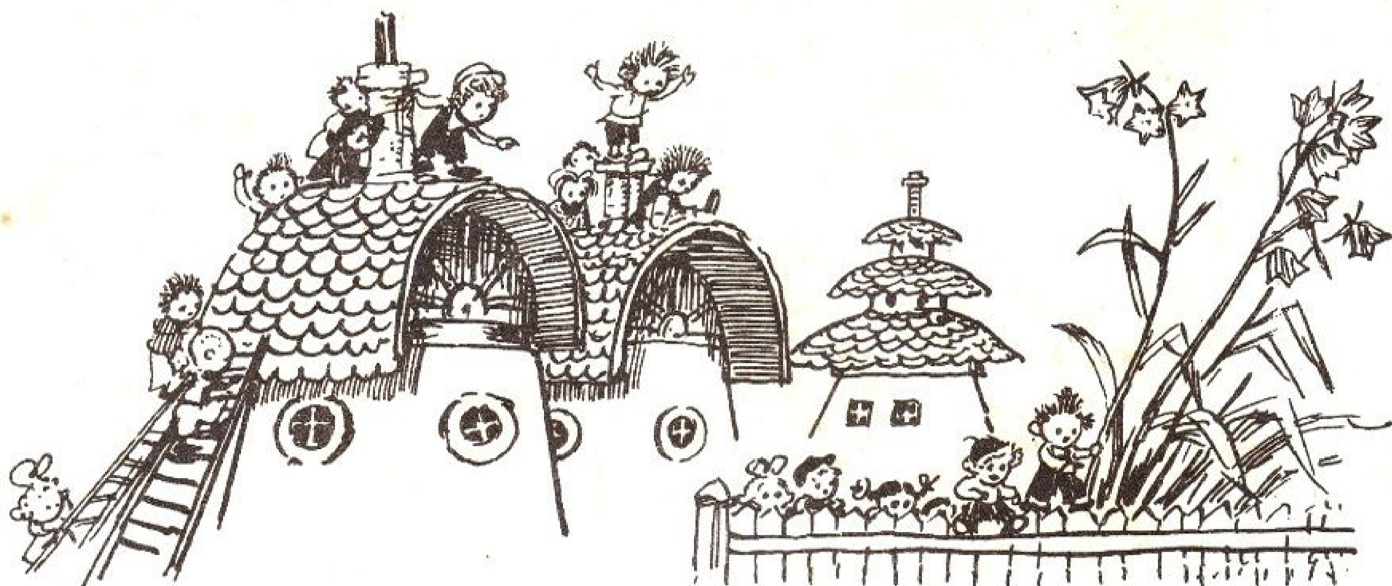
CHUẨN BỊ LÊN ĐƯỜNG

Hôm sau, mới tảng sáng, Biết tuốt đã đánh thức các bạn dậy. Ai nấy đều chuẩn bị. Bu loong và Đinh vít khoác chiếc áo bằng da. Viên đạn đi một đôi giày da rất tiện cho việc du lịch: cổ giày vươn lên quá đầu gối và có cái móc khóa lại. Nhanh nhảu mặc bộ quần áo hỏa tốc: đó là sáng kiến của chú vì chú vốn tính vội vã và không muốn mất nhiều thì giờ. Mà cái món mất nhiều thì giờ nhất lại là chuyện mặc hay cởi quần áo hoặc là cài hay mở cúc áo. Do đó, quần áo của Nhanh nhảu chỉ có mỗi một cái cúc ở sau gáy. Đó là một thứ quần áo hỗn hợp, cả quần lẫn áo dính liền nhau và chỉ việc tháo cái cúc ra là trong nháy mắt, bộ quần áo đã tuột khỏi vai, rơi xuống đất.

Tròn xoay diện bộ quần áo sang nhất. Đối với quần áo thì mấy chiếc túi được Tròn xoay đánh giá cao nhất. Quần áo càng nhiều túi thì càng sang trọng. Bộ quần áo tốt nhất chú diện hôm nay có những mười bảy cái túi. Chiếc áo có mười túi: hai cái ở trên ngực, hai cái nằm chéo trước bụng, hai cái ở hai bên, hai cái ở mé trong và một cái ở giữa lưng cho kín đáo. Chiếc quần có hai túi đằng trước, hai túi đằng sau, hai cái hai bên và một cái trên đầu gối. Số là ở Thành phố Hoa, chỉ những nhà quay phim mới có đến mười bảy cái túi áo túi quần trong đó có một cái túi ở đầu gối.

Nước đường mặc quần áo kẻ ô vuông. Bao giờ chú cũng mặc quần áo kẻ ô vuông: quần kẻ ô, áo kẻ ô, mũ kẻ ô. Hễ nhìn thấy chú ở đằng xa đi tới, các chú tí hon lại kháo nhau: «Kìa thằng bàn cờ». Ngộ nhỡ ăn mặc như kiểu đi trượt tuyết. Chú nghĩ khi đi du lịch thì chẳng có cách ăn mặc nào tiện hơn thế cả. Chắc chắn mặc áo kẻ sọc,

ống quần cũng kẻ sọc làm người ta cứ ngỡ chú là cái đệm giường. Còn Mất sạch chẳng tìm thấy mũ áo ở đâu vì chú hay để đồ đạc vương vãi lung tung. May sao, cuối cùng chú tìm ra chiếc mũ ở dưới gầm giường.

Thuốc nước đã khuân bút vẽ và mực màu lên khoang ngồi vì chú định vẽ tất cả những cảnh chú thấy trên đường đi. Kèn đồng thì mang cây sáo. Bác sĩ Thuốc viên đem túi thuốc đi theo vì chú hay lo xa: nếu có ai đau ốm dọc đường thì chú phải lo chạy chữa.

Chưa đến sáu giờ mà quanh vườn đã đông kín những người. Những kẻ tò mò leo lên cả hàng rào và các mái nhà lân cận để xem cho rõ.

Nhanh nhảu là người leo lên khoang đầu tiên, chú chọn một chỗ ngồi rõ tốt. Theo sau chú là Mít đặc.

Những người tò mò bàn tán:

— Trông kìa! Bọn nó bắt đầu leo lên ngồi vào chỗ rồi!

— Sao các cậu lại leo lên khoang hả? — Biết tuốt nói. — Xuống đi, còn sớm lắm.

— Sao lại còn sớm? — Mít đặc bảo. — Có thể bay được rồi!

— À! Mít đặc hiểu rõ nhiều! Trước khi đi, phải cho khí nóng vào khinh khí cầu đã.

Nhanh nhảu hỏi:

— Khí nóng à? Tại sao?

— Tại vì khí nóng nhẹ hơn khí lạnh. Khi nào khinh khí cầu đầy khí nóng, khí nóng sẽ bay lên và kéo luôn cả khinh khí cầu, — Biết tuốt giải thích.

— Như vậy cần có khí nóng nữa! — Mít đặc nói bằng giọng ngao ngán rồi chú cùng Nhanh nhảu tụt xuống một cách miễn cưỡng.

Có tiếng nói trên mái nhà:

—Xem kìa, các chú đã xuống rồi, đã thay đổi ý kiến rồi!

Có tiếng đáp lại trên nóc nhà khác:

—Các chú lo xa đấy, quả bóng còn nằm lù lù kia mà. Các chú cứ bỡn cợt chúng ta hoài.

Biết tuốt bảo các bạn:

—Phải nhét cát đầy các bao và đặt lên khoang.

Nhanh nhảu, Lặng lẽ, Ngộ nhỡ và các chú khác thi hành ngay lập tức.

Những nhà quan sát ngơ ngác, kháo nhau:

—Các chú đang làm cái gì thế nhỉ? Đem những bao cát lên khoang làm gì?

Đá một cú ngồi vắt vẻo trên hàng rào, hỏi:

—Này, bao cát dùng làm gì thế?

Mít đặc đáp:

—Để ném vào đầu các cậu khi chúng tớ lên tới chín tầng mây đấy.

Để làm gì à? Dĩ nhiên là chú cũng tịt mít. Nhưng dù sao chú cũng cứ bịa chuyện ra được như mọi lần khác.

Đá một cú lại gọi Mít đặc để chế giễu:

—Các cậu phải trèo lên mây chứ!

Bọ gậy ngồi bên Đá một cú, cười mỉa:

—Chắc là chúng nó sợ, nên mới muốn cho những bao cát bay thay chúng nó.

Mọi người đều cười:

—Rõ ràng là các chú sợ. Mà sợ cái quái gì kia chứ, làm thế nào thì làm, quả bóng có bay lên đâu!

—Biết đâu đấy! Có thể nó sắp bay lên chưa chừng,—một cô tí hon cùng nhòm qua kẽ rào với các bạn khẽ thủ thỉ.

Trong lúc đó, Biết tuốt cho đốt lửa lên ở giữa sân. Bu loong và Đinh vít khiêng từ trong

xưởng ra một cái nồi to bằng đồng và đặt lên trên ngọn lửa. Cái nồi này hai chú đã làm từ lâu và dùng để đốt nóng khí. Một cái bơm gắn liền một đầu ống vào hông nồi, đưa không khí vào trong nồi để đun cho nóng rồi dẫn khí nóng ra ngoài qua cái lỗ hổng ở vung nồi.

Dĩ nhiên là các cô chú tí hon đến dự lễ khởi hành không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện cho nên mỗi người có một giả thuyết riêng.

Cô Hoa cúc nói:

— Chắc là họ nấu cháo để chén trước khi đi đấy.

— Có lẽ, — Bọ gậy đáp. — Thử đặt cậu vào địa vị họ xem: lẽ nào cậu không chén trước khi lên đường du lịch như họ?

— Đúng rồi! Có lẽ đây là lần cuối cùng, — Hoa cúc đồng ý.

— Sao, lần cuối cùng gì?

— Chúng nó chén lần này là lần cuối cùng. Quả cầu mà vỡ là chúng nó đi đứt.

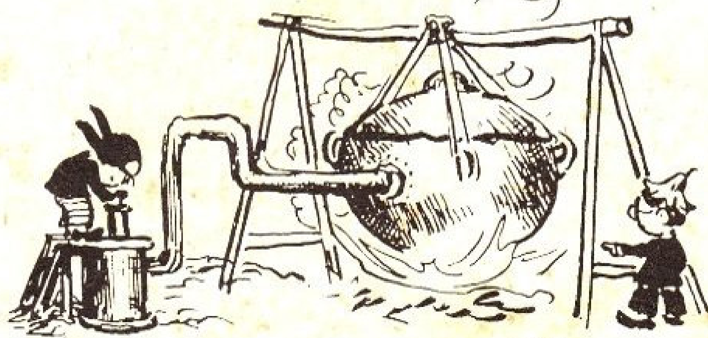
Đá một cú khuyên giải:

— Đừng lo, nó không vỡ đâu. Muốn cho nó vỡ thì trước hết phải cho nó bay lên đã chứ, đằng này nó cứ nằm ì cả tuần lễ ở trong sân kia mà, có bay đi đâu.

— Nhưng bây giờ nó sắp bay rồi, — Cúc vàng quả quyết nói, cô cũng đến dự lễ khởi hành với Ruồi con.

Chẳng bao lâu mọi người đâm ra cãi nhau: chỉ việc người này nói là «quả cầu sắp bay» là lập tức có người đáp lại «không bay» và ngược lại. Tiếng tranh cãi ồn ào, không ai đồng ý với ai cả. Trên một nóc nhà, cuộc đấu khẩu dữ dội đến nỗi có hai chú tí hon xoay ra đấm đá nhau, phải dùng hết cách — kể cả giội nước lạnh vào người — mới can ngăn được các chú.

Bây giờ không khí trong nồi đã nóng và Biết tuốt nghĩ là đã đến lúc bơm vào quả cầu rồi. Nhưng trước khi bơm đầy khí nóng vào quả cầu thì phải tháo khí lạnh ra đã. Biết tuốt cởi sợi dây, lập tức khí lạnh thoát ra, rít lên như tiếng còi. Các chú tí hon quay lại nhìn, quả cầu xẹp xuống rất nhanh và mềm nhũn, nhăn nheo như quả lê khô rồi biến mất trong

đáy khoang. Chỉ còn trơ lại chiếc khoang bằng vỏ cây ngoài có phủ cái lưới.

Một hồi cười giòn giã nổi lên. Ai cũng cười hể hả, cả những người cho rằng quả cầu sẽ bay lẫn những người cam đoan là nó không bay. Tịt mũi cười đến nỗi chú ngã nhào từ mái nhà xuống đất. Lập tức một cái bướu mọc lên trên gáy chú. May sao, bác sĩ Thuốc viên đứng đấy và bôi ngay i-ốt cho chú.

Quanh đó có tiếng thét:

— Bọn nó bay đi thế đấy! Quả bóng của Biết tuốt đấy mà. Loay hoay cả tuần lễ, thế rồi vỡ bung ra. Thật là vỡ bụng vì cười mất. Cả đời mình chưa bao giờ được một trận cười như vậy!

Nhưng mà Biết tuốt cũng chẳng buồn nghe họ nói. Chú nối liền cái nồi với quả cầu bằng một chiếc ống dài rồi ra lệnh bơm. Không khí được bơm vào nồi và khí nóng từ nồi qua cái ống vào quả cầu. Người ta thấy quả cầu trong tấm lưới lớn dần lên và nhấc khỏi khoang gỗ.

— Nhìn kìa! — khán giả vui mừng. — Họ lại thổi phồng lên rồi. Họ điên chắc, nó lại sắp nổ bung ra thôi!

Không ai tin là quả cầu sẽ bay cả. Nhưng nó vẫn to dần, vượt ra khỏi cái khoang và ngồi lên trên như một quả dưa đỏ khổng lồ đặt trên cái đĩa. Rồi nó từ từ bay lên cao, làm căng các sợi dây buộc tấm lưới vào khoang gỗ. Mọi người đều trông và đều hiểu rõ là bây giờ không ai kéo quả cầu bằng dây nữa. Một tiếng «ồ» kinh ngạc thoát ra từ lồng ngực của tất cả mọi người.

Hoa Cúc vỗ tay và hoan hô mãi.

— Im đi! — Đá một cú càu nhàu.

— Thế cậu không trông thấy nó bay à?

— Chưa! Nhìn kìa, nó vẫn dính vào cái khoang. Cậu tưởng là nó có thể nâng cái khoang lên được sao, nhất là trong khoang lại có bằng ấy con người?

Đá một cú vừa nói dứt lời thì đã thấy quả cầu đã được thổi to hơn, bay lên

chút nữa và nhấc cái khoang rời khỏi mặt đất. Chú không thể nhịn được nữa, chú la lên, hét lên:

— Cẩn thận, giữ lấy nó! Nó sắp bay mất kìa, các cậu làm cái gì thế?

Nhưng cái khoang bị cột chặt vào cây dẻ để cho quả cầu khỏi bay lên nên nó chỉ nhích lên quá mặt đất một tí thôi và thế là hết.

Người ta la hét khắp nơi:

— Hoan hô! Hoan hô! Hoan hô Biết tuốt! Hoan hô quả cầu! Họ thổi quả cầu bằng cái gì thế nhỉ? Chắc là bằng hơi nước thôi!

Bây giờ mọi người mới tin là quả cầu sắp bay lên.

Chương 8

LÊN ĐƯỜNG

Quả cầu đã chứa đầy khí nóng. Biết tuốt ra lệnh cất cái nồi và muốn cho chắc chắn là khí nóng không thoát ra ngoài, chú tự lấy một sợi dây buộc đầu cái ống dính liền với quả cầu. Sau đó, chú mời mọi người ngồi lên khoang. Nhanh nhảu leo lên đầu tiên. Tròn xoay trèo theo sau và suýt nữa chú ngã bổ nhào vào các bạn. Người chú phát phì ra vì những cái túi đựng đầy đường và bánh. Vả lại chú chỉ trèo bằng một tay còn tay kia thì cầm cái ô và đôi chân chú nó chả vâng lời chú cho vì chú cứ ưng đeo dép và tự nghĩ rằng cẩn tắc thì vô áy náy. Nhưng mọi người giúp đỡ chú nên cũng yên ổn. Các chú khác lần lượt leo lên, còn Nước đường nhường cho các bạn lên trước.

— Lên đi, lên đi, đừng chen chúc nhau quá, cứ đường hoàng, — Nước đường nói, — ai cũng có chỗ ngồi cả đấy!

— Cậu cũng lên đi chứ. — Mọi người giục chú.

— Các cậu cứ lên đi, mình còn thì giờ chán!

Chú đỡ người này, đẩy người nọ.

Mọi người đã yên chỗ, chỉ trừ chú.

Người ta gọi chú:

— Sao cậu không leo lên?

Chú đáp:

— Mình ở lại thì hơn. Người mình to quá, các cậu sẽ bị chật. Vả lại mình sợ nó sẽ quá tải.

— Cậu đừng sợ, không quá tải đâu.

— Không, không, các cậu cứ đi đi, mình sẽ chờ các cậu ở đây, mình mà đi thì chỉ làm rầy các cậu.

Biết tuốt liền can thiệp:

— Cậu không làm rầy ai cả, leo lên nào! Chúng ta đã quyết định bay tất cả thì tất cả cùng bay.

Nước đường đành phải thi hành nhưng có chuyện gì xảy ra đây? Một việc thật bất ngờ: cái khoang hạ xuống đất, kéo theo cả quả cầu.

Bọ gậy ngồi trên hàng rào quan sát, thấy vậy cười phá lên:

— A ha, ra là bay thế đấy!

Nhưng Đá một cú phát cáu:

— Cậu cười cái gì thế? Chuyện tai họa thế mà cậu lại cười?

— Chẳng có tai họa nào cả, — Thủy tinh đáp. — Chỉ phải tội là quả cầu trù cho mười lăm người mà đi những mười sáu.

— Vậy chúng nó sẽ không bay nữa à? — Đá một cú hỏi.

— Có chứ, nhưng phải để lại dưới đất một người, — Thủy tinh nói.

Ruồi con nói:

— Chắc là cậu Mít đặc rồi.

Nước đường rất hài lòng vì chuyện đã xảy ra. Thực ra, việc đi này làm cho chú sờ sợ. Chú nói:

— Mình đã bảo các cậu là quá tải mà. Tốt nhất là tớ tụt xuống.

Chú đã leo qua thành khoang định tụt xuống thì Biết tuốt lấy một bao cát ném xuống đất. Quả cầu bớt nặng lại lên cao. Bây giờ người ta mới hiểu tại sao Biết tuốt lại đem theo những bao cát. Mọi người cất tiếng hoan hô nhưng Biết tuốt giơ tay lên đề nghị im lặng.

— Chào tạm biệt các bạn! — chú nói rất to. — Chúng tôi bay tới những xứ sở xa xôi. Một tuần lễ nữa, chúng tôi sẽ trở về. Chào tạm biệt!

— Chào tạm biệt! Chúc các bạn lên đường mạnh khỏe, — các chú tí hon vẫy tay vẫy mũ mãi.

Biết tuốt lấy con dao trong túi ra, cắt sợi dây buộc quả cầu vào cây dẻ, quả cầu vươn lên, sau một lát bị vướng vào cành cây, nó lại thoát ra và lẹ làng vút lên cao.

Các chú tí hon reo:

— Hoan hô! Biết tuốt và các bạn muôn năm!

Các chú hoan hô, tung mũ lên trời. Các cô vui mừng nhảy múa. Ruồi con và

Cúc vàng ôm chầm lấy nhau còn Mẫu đơn thì khóc.

Trong khi đó, quả cầu lên cao mãi. Gió đẩy nó đi tới. Chẳng bao lâu, nó chỉ còn là một vệt nhỏ mờ nhạt trên nền trời xanh thẳm. Thủy tinh leo lên mái nhà, quan sát quả cầu qua ống viễn kính. Thi sĩ Hoa giấy đứng cạnh nhà thiên văn, tay chắp trên ngực, vẻ chăm chú nhìn đám đông vui nhộn. Đột nhiên, chú dang tay ra và kêu:

— Các bạn nghe tôi đọc thơ nhé!

Tức thì tiếng ồn ào dịu hẳn. Ai cũng ngẩng đầu, đăm đăm nhìn Hoa giấy.

Các chú tí hon khe khẽ nhắc lại:

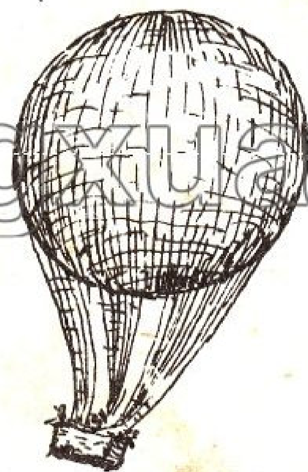
— Cậu ấy sắp ngâm thơ cho chúng ta nghe đấy!

Hoa giấy chờ cho thật yên lặng rồi giơ tay về phía quả cầu đang mất hút, chú lại lặp lại một lần nữa:

— Nghe thơ đây nhé!

Và chú bắt đầu ngâm:

Quả cầu vĩ đại căng hơi
Trời cao vút tới, bồi hồi lòng ta.
Tự hào như cánh chim xa
Tầng không ta vượt, bay qua ruộng đồng.
Bay qua biển, bay qua sông,
Chúng ta đâu có nản lòng, bạn ơi!

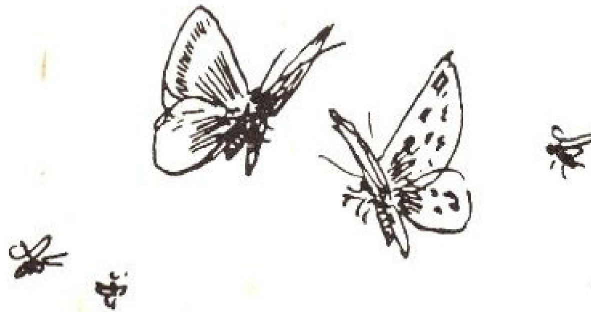

Người ta la hét, người ta hoan hô. Các chú tí hon công kênh Hoa giấy về tận nhà chú. Các cô tí hon ném hoa vào người chú khi chú đi qua. Người ta ca ngợi chú, làm như chính chú là người sáng chế ra quả cầu và chú đã bay vút lên trời cao vậy. Ai nấy đều thuộc lòng bài thơ của chú và ca hát mãi ngoài đường phố.

Đến tận chiều tối, mấy câu thơ cuối cùng của chú vẫn được ngâm nga khắp đó đây:

Bay qua biển, bay qua sông
Chúng ta đâu có nản lòng, bạn ơi!

Chương 9

TRÊN CHÍN TẦNG MÂY

Quả cầu vút lên cao một cách êm ả nên các nhà du hành dũng cảm ngồi trong cái khoang không cảm thấy là mình đang bay lên. Một lát sau, khi nhìn qua thành khoang, họ mới thấy đám đông ở dưới đất đang vẫy tay vẫy mũ hoan hô họ.

Họ cũng vẫy mũ đáp lại: «Chào các bạn!». Mất sạch toan vẫy mũ mới chợt thấy là đầu mình trần trụi.

— Các bạn ơi! Dừng quả cầu lại đã! Mình để quên cái mũ ở nhà rồi.

Cáu kỉnh làu bàu:

— Cậu thì lúc nào cũng quên.

— Biết tuốt đáp:

— Không dừng lại được. Quả cầu còn bay cho đến khi nào không khí bên trong lạnh đi thì nó mới hạ xuống.

Mất sạch nói, giọng bực tức:

— Chà! Thế là mình phải bay đầu trần à?

Tròn xoay nói:

— Cậu đã tìm thấy mũ ở gậm giường rồi cơ mà?

— Ừ, nhưng khi mình đội vào, mình thấy bức quá nên lại bỏ ra để trên bàn. Đến phút cuối cùng mình lại quên đội.

Cáu kỉnh nói:

— Cậu thì phút cuối cùng nào mà chả quên!

Đột nhiên, Mít đặc hét:

— Các cậu nhìn kìa! Nhà chúng mình ở lại dưới kia kìa, bên trái chúng ta ấy.

Mọi người đều cười còn Cáu kỉnh lại lên tiếng:

— Cậu tưởng là nó cũng phải bay theo chúng mình chắc?

Mít đặc đâm cáu, vặc lại:

— Mình chẳng tưởng gì hết. Mình nhận ra cái nhà của chúng mình và mình nói lên, thế thôi. Bao lâu nay, chúng mình đã ở trong căn nhà ấy và bây giờ thì bay trong quả cầu.

— Ừ, thì bay, — Cáu kỉnh hậm hực nói, — ai biết được là nó sẽ đưa chúng ta đi đến đâu?

— Cậu thì lúc nào cũng cứ làm nhặng lên. Ngay cả trong quả cầu này mà cậu cũng không để cho chúng mình được yên thân nữa, — Mít đặc nói.

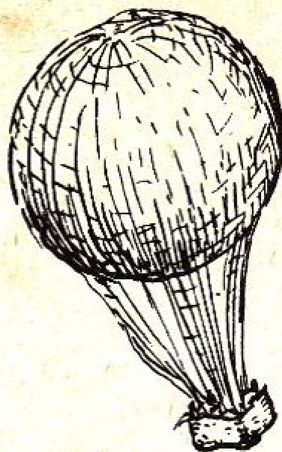
— Nếu cậu không thích thì cậu đi đâu thì đi.

— Thế cậu muốn mình đi đâu bây giờ?

Biết tuốt nói:

— Thôi đi, đừng có cãi nhau nữa.

Quả cầu lên cao mãi. Dưới kia, Thành phố Hoa trải rộng ra, trông như một

tấm bưu ảnh. Nhà cửa bé tí xíu, còn các chú tí hon thì không nhìn thấy đâu nữa. Gió cuốn quả cầu đi thật nhanh. Phút chốc thành phố chỉ còn là một dấu chấm trong chốn xa xăm.

Biết tuốt lấy địa bàn ra để định phương hướng. Địa bàn là một cái hộp nhỏ bằng kim khí, trên mặt có một chiếc kim có nam châm luôn luôn chỉ về phương bắc. Địa bàn giúp ta biết nơi ta đi và tìm thấy đường về. Vì thế, Biết tuốt chú ý đem nó đi theo.

Chú nói:

—Chúng ta đi thẳng về phương bắc, vậy thì khi về, chúng ta sẽ chuyển về phương nam.

Quả cầu lên rất cao, vượt qua bao ruộng đồng. Thành phố Hoa đã biến mất. Ở phía dưới, con suối mà các chú tí hon gọi là sông Dưa chuột chảy uốn khúc như dải vải hẹp. Cây cối trên ruộng đồng nom như những cụm lông nhỏ.

Thình lình Tròn xoay nhìn thấy một vệt tối hình tròn. Vệt tối này chạy nhanh trên mặt đất như chạy theo khí cầu vậy. Cậu ta kinh ngạc nói:

—Các cậu nhìn kìa, có ai đang chạy theo chúng ta đây này!

Tất cả đều nhìn vào vệt tối.

Mất sạch nói:

—Ồ, nó đang đi qua sông kìa!

Nhanh nhảu hỏi:

—Cái quái gì thế nhỉ? Này, nó nhảy qua cả cây!

Bây giờ các chú bay qua một cánh rừng và cái vật đen vẫn theo các chú hoài, nó chạy cả trên các vòm lá. Bác sĩ Thuốc viên sinh nghi, liền đeo mục kỉnh vào nhưng thật là toi công, chú chẳng nhận ra được nó là cái gì.

Đột nhiên, Mít đặc reo lên:

—Mình biết rồi! Mình biết rồi! Mình là người đầu tiên biết

đấy nhé! Đó là con Mực của chúng ta. Chúng ta bỏ quên nó ở nhà nên nó chạy theo đấy!

Viên đạn đáp:

— Cậu nhầm rồi. Con Mực ở dưới gầm ghế, cạnh mình đây cơ mà.

Ngộ nhỡ hỏi:

— Vậy thì nó là cái gì? Biết tuốt ơi, cậu thử nói cho chúng mình nghe xem nào.

Biết tuốt bỏ cái địa bàn vào túi rồi nhìn xuống phía dưới. Chú cười:

— Đó là cái bóng của chúng mình.

Các chú tí hon tròn xoe mắt:

— Bóng của chúng mình à?

— Ừ, cái bóng của quả cầu. Quả cầu bay trên không, cái bóng bay dưới đất, đơn giản thế thôi.

Các chú giương mắt nhìn mãi cái bóng càng ngày càng nhỏ đi và cuối cùng biến mất.

— Nó đi đâu mất rồi nhỉ?

Biết tuốt giải thích:

— Chúng mình lên cao quá nên không trông thấy nó được nữa.

Cáu kỉnh làu bàu:

— Vậy thì người ta không thể trông thấy cả cái bóng của mình được ư? Tệ hại quá!

Mít đặc nói cáu:

— Cậu lại nhặng lên rồi! Cậu không bao giờ để cho tụi mình được yên thân hay sao?

Cáu kỉnh trêu lại bạn:

— Yên thân à? Yên thân làm sao được khi đang bay bằng quả cầu? Muốn yên thân thì hãy ở nhà.

— Cậu phải ở nhà để yên thân.

— Mình ấy à, mình chẳng cần yên thân!

Biết tuốt nói:

— Lại gây chuyện à? Mình phải cho các cậu xuống mới được.

Cáu kỉnh và Mít đặc sợ quá, thôi cãi nhau ngay.

Quả cầu đi vào sương mù. Không trông thấy mặt đất nữa. Chung quanh như có một màn khói trắng bao bọc.

— Cái gì thế này? Khói ở đâu thế này?

Biết tuốt nói:

— Không phải là khói đâu. Đám mây đấy. Chúng mình đã bay lên mây rồi và bây giờ thì đang bay ở trong mây.

Mít đặc đáp:

— Cậu chỉ bịa ra thôi. Mây thì phải lỏng như cháo tấm, chứ còn cái này y như là sương mù ấy.

Biết tuốt hỏi:

— Cậu có biết mây là cái gì không? Mây là sương mù, nhưng nhìn xa thì nó có vẻ dày hơn thôi.

Mít đặc không tin, bèn nói:

— Các cậu đừng nghe nó. Những điều đó nó bịa ra cả để ra vẻ ta đây biết tuốt, nhưng thực ra thì nó mít đặc. Không cần phải dạy cho mình biết mây là sương mù đâu. Không phải, mây giống như cháo tấm ấy. Làm như mình chưa bao giờ được chén món cháo tấm chắc!

Quả cầu lên cao mãi, vượt lên cả tầng mây.

Mít đặc thò đầu qua thành khoang trông thấy mây ở phía dưới che lấp cả mặt đất.

— Ái chà, trời ở dưới kia kìa. Chúng mình bay lộn ngược rồi.

— Sao lại lộn ngược? — tất cả đều ngạc nhiên.

— Đấy, cứ nhìn xem: trời ở dưới phía chân chúng mình, như vậy là bay lộn ngược rồi.

Biết tuốt cải chính:

— Chúng mình bay ở trên mây. Chúng mình lên cao hơn cả mây. Vì thế bây giờ, mây không ở trên mà là ở dưới chúng mình.

Mít đặc không tin. Chắc rằng mình ngồi lộn đầu xuống đất, chân chổng lên trời, chú sợ mất mất chiếc mũ nên cứ lấy tay ấn tịt xuống tận trán. Có gió thổi, quả cầu đi mau hơn. Nhưng đột nhiên các chú tí hon thấy quả cầu hạ xuống.

Các chú đâm lo:

— Tại sao lại xuống nhỉ?

Biết tuốt đáp:

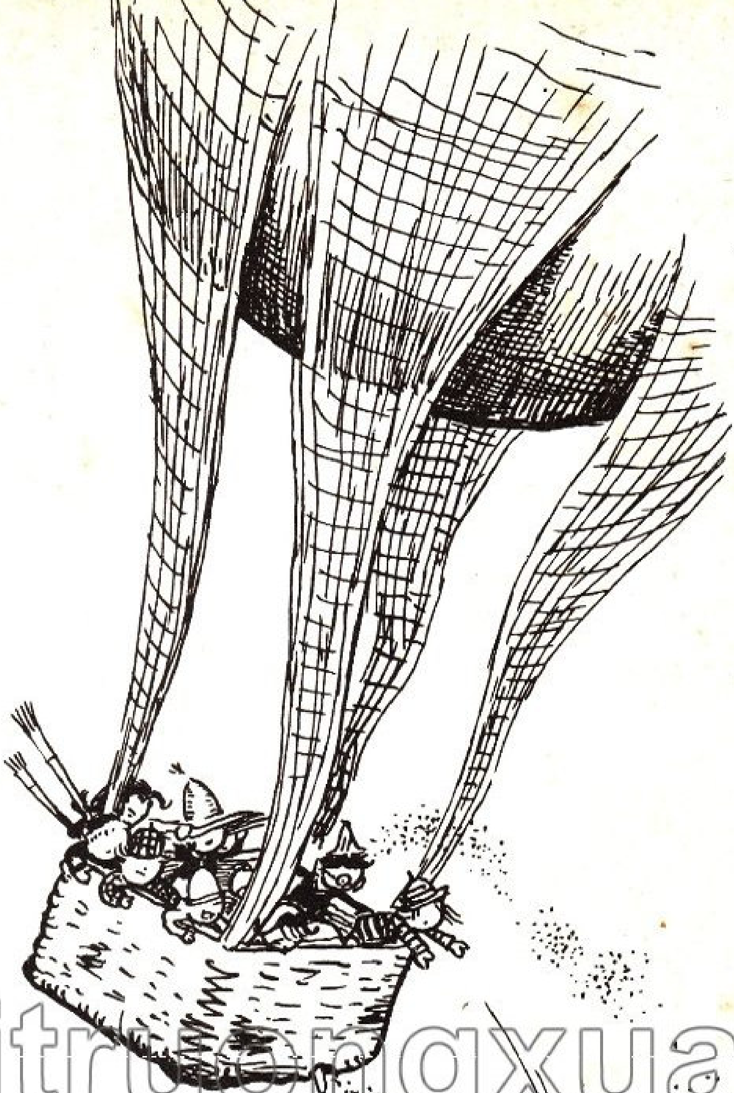
—Tại vì không khí trong quả cầu bắt đầu lạnh.

Nhanh nhảu hỏi:

—Thế là chúng mình đang hạ xuống mặt đất à?

—Không, —Biết tuốt trả lời. —Không phải tự nhiên vô cớ mà chúng ta đem cát đi theo đâu. Chúng ta sẽ ném cát xuống và quả cầu sẽ lại bay lên cao ngay.

Nghe nói vậy, Ngộ nhỡ vớ ngay một bao cát và ném vào khoảng không.

Biết tuốt hét:

—Cậu làm gì thế? Ném một bao đầy à, cậu chẳng nghĩ gì cả! Nếu nó rơi trúng phải đầu ai thì sao!

Ngộ nhỡ đáp:

—Nó sẽ chẳng rơi vào đầu ai đâu!

—Chẳng rơi à, —Mít đặc nói. —Mình bảo cậu là phải mở bao cát ra trước khi ném xuống.

—Mình làm cho! —Chắc chắn nói. Và chẳng nói chẳng rằng, chú đổ ngay một bao cát vào trong khoang.

Biết tuốt thở dài:

—Thật là các cậu khôn ngoan như nhau! Mở cái bao rồi đổ cát vào khoang để làm gì? Cậu tưởng là quả cầu nó sẽ nhẹ hơn chăng?

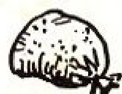
—Mình có để nó ở đây đâu! —Chắc chắn đáp và vốc từng nắm cát ném ra ngoài khoang.

Mất sạch quát:

—Cẩn thận đấy! Không khéo nó bắn vào mắt tớ bây giờ.

—Chắc chắn tớ không làm bắn vào mắt cậu. —Chắc chắn đáp, nhưng ngay lúc ấy, Mất sạch đã bị cát phả vào đầy mắt.

Mọi người đều trách móc Chắc chắn trong lúc đó Ngộ nhỡ mở con dao ra và vội vàng khoét một cái lỗ to ở đáy khoang để cho cát rớt xuống. Nhưng mà Biết tuốt đã trông thấy và quát:

— Thôi ngay! Cậu làm cái gì thế? Cái khoang mà hỏng thì chúng ta sẽ lộn nhào xuống hết bây giờ.

Ngộ nhỡ đáp:

— Ngộ nhỡ nó không hỏng thì sao!

Biết tuốt cầm lấy con dao của Ngộ nhỡ và gắt:

— Ngộ nhỡ với chắc chắn, hai cậu chỉ có mấy tiếng ấy ở lỗ mồm thôi!

Cát theo cái lỗ chảy ra ngoài, quả cầu nhẹ hơn trước lại lên cao. Các chú tí hon nhìn quanh, vẻ mặt hớn hở. Các chú khoan khoái vì thấy quả cầu lại bay lên. Chỉ có chú Cáu kỉnh, con người luôn luôn bất mãn, lại làu bàu như mọi lần:

— Có bao giờ thấy như thế này không? Lên rồi xuống, lên rồi xuống. Quả cầu mà bay như vậy à?

Và không biết nói gì thêm nữa, chú liền quặc luôn với Tròn xoay đang nhá một miếng đường:

— Tại sao cậu cứ gặm đường mãi thế?

— Trong túi tớ có đường, tớ lấy ra để gặm.

— Chọn đúng lúc để gặm đường! Khi nào chúng mình hạ xuống đất, cậu tha hồ mà gặm nhấm.

— Sao tớ phải mang thêm cho nó nặng, — Tròn xoay nói. — Khi nào tớ nhá hết đường, quả cầu sẽ nhẹ hơn và sẽ bay cao hơn.

— Thế thì cậu cứ nhá đi, — Cáu kỉnh đáp. — Bọn mình xem cậu sẽ gặm đến đâu.

Chương 10

TAI NẠN

Có người nghĩ rằng càng lên cao bao nhiêu thì càng ấm bấy nhiêu. Không phải thế đâu. Càng lên cao thì lại càng lạnh. Tại sao vậy? Bởi vì ở trên cao, ánh nắng mặt trời chỉ hâm nóng không khí lên chút ít. Ở dưới thấp, không khí bao giờ cũng nóng hơn bởi vì mặt trời đốt nóng trái đất và mặt đất lại hun nóng không khí y như cái chảo rang vậy. Khí nóng nhẹ hơn khí lạnh vì thế nó có thể bay lên cao. Nhưng càng lên cao, nó lại càng nguội lạnh đi, do đó ở trên trời cao, lúc nào cũng lạnh ngắt.

Các chú tí hon cảm thấy rét khi khí cầu lên cao. Má và mũi các chú đỏ ửng vì lạnh. Các chú rung chân, xoay tay để sưởi ấm tí chút. Mất sạch rét nhất vì chú quên mũ ở nhà. Dưới mũi chú Mất sạch, lủng lẳng một cục băng to tướng và chú run rẩy như chiếc lá, hàm răng va lập cập.

Cáu kỉnh càu nhàu:

— Cậu đừng có đánh đàn răng nữa đi! Cứ nghe răng cậu lộp cộp cũng đủ làm cho người ta ớn lạnh thêm lên rồi!

Mất sạch đáp:

— Trời lạnh có phải lỗi tại mình đâu!

Cáu kỉnh vừa đứng dậy vừa nói:

— Mình mà phải nghe răng ai lập cập bên tai là mình không thể nào chịu được. Cứ nghe thấy là mình đã rét run lên rồi.

Chú lại ngồi cạnh Thuốc nước. Nhưng Thuốc nước cũng đánh đàn răng như Mất sạch. Cáu kỉnh đưa mắt nghi ngờ nhìn chú:

— Cậu cũng thế à? Chắc là cậu giả vờ để trêu tức mình chứ gì?

— Không phải mình muốn trêu tức cậu đâu mà vì mình rét đấy thôi.

Cáu kỉnh đứng lên, đi ngồi chỗ khác. Chú cứ đổi chỗ xoành xoạch, làm phiền tất cả mọi người.

Trong lúc đó, quả cầu phủ đầy băng, nom óng ánh như bạc. Bên trong quả cầu, không khí đã nguội lạnh nên quả cầu teo lại và lại bắt đầu hạ xuống. Quả cầu lao xuống thật sự rồi mà cát thì đã hết cho nên không thể nào dừng lại được.

Nước đường hét:

— Tai nạn rồi!

— Chúng mình đi đứt mất thôi! — Mít đặc rên rỉ và biến vào gầm ghế.

—Cậu chui ra ngay đi!—Biết tuốt ra lệnh.

—Tại sao?—Mít đặc nói vọng lên từ dưới ghế.

—Chúng ta chuẩn bị nhảy dù.

—Mình ở đây tốt chán,—Mít đặc lên tiếng đáp.

Nhưng Biết tuốt túm lấy cổ áo chú và lôi chú ra khỏi chỗ nấp.

—Cậu không có quyền làm thế! Tớ sẽ kiện cậu!—Mít đặc kêu.

Biết tuốt lặng lẽ đáp:

—Cậu đừng có kêu, đừng có hoảng hốt. Mình sẽ nhảy dù đầu tiên, cậu nhìn mình đây này rồi sau cậu sẽ làm như mình nhé.

Mít đặc đã thấy vững dạ hơn đôi chút. Biết tuốt lại gần thành khoang.

Chú nói rất to:

—Chú ý đây, các bạn ạ! Các cậu sẽ lần lượt nhảy sau mình. Cậu nào không nhảy thì sẽ bị quả cầu đưa lên cao hơn nữa. Chuẩn bị dù nào... Tiến lên!

Nói xong, chú nhảy vào khoảng không. Nhanh nhảu bắt chước ngay bạn. Nhưng có chuyện gì xảy ra cho chú đây? Vốn tính luôn luôn vội vã, đáng lẽ phải nhảy trước khi mở dù, thì chú lại mở dù trước khi nhảy. Cho nên cái dù bị vướng vào thành khoang. Chân phải mắc vào dây lưới, người treo lơ lửng, chú tiếp tục cuộc hành trình, đầu lộn xuống dưới. Chú cựa quậy, quằn quại như con giun ở đầu lưỡi câu, nhưng chú làm thế nào cũng không tháo cái dù ra được.

Bác sĩ Thuốc viên hét:

—A! Trời ơi, cái dù mà rơi ra thì cậu Nhanh nhảu bị lộn cổ xuống mất thôi!

Các chú tí hon xúm lại kéo Nhanh nhảu. Đột nhiên, Mít đặc thấy quả cầu lại lên cao:

—Các bạn ơi, không cần phải nhảy nữa, nó lại bay lên rồi!

Ngộ nhỡ ngạc nhiên:

—Tại sao lại bay lên được nhỉ?

Cáu kỉnh đáp:

— Đồ nghếch, tại cậu Biết tuốt nhảy rồi.

Tròn xoay thở dài:

— Không có chúng mình thì không biết Biết tuốt làm ăn ra sao nhỉ?

Ngộ nhỡ dang tay ra nói:

— Cậu ấy về Thành phố Hoa.

— Nhưng mà không có cậu ấy thì chúng ta xoay xở sao đây?

— Cậu cứ nói làm như chúng mình không thể rời cậu ấy ra được chắc, — Mít đặc nói.

Tròn xoay nói:

— Dù sao cũng phải có người chỉ huy mới được.

Mít đặc liền tuyên bố:

— Thế thì mình là chỉ huy đấy, các cậu phải tuân lệnh mình.

Cáu kỉnh đáp:

— Cậu ấy à? Người mà đầu óc rỗng không thì đòi chỉ huy ai cơ chứ.

— Sao! Mình mà đầu óc rỗng không à? Nếu cậu không thích tớ thì cậu nhảy dù đi mà tìm Biết tuốt của cậu.

Cáu kỉnh đưa mắt nhìn xuống dưới, rồi nói:

— Tìm cậu ấy bây giờ à? Chúng mình bay quá xa rồi và cũng phải nhảy dù tất cả như cậu Biết tuốt đã nói ấy.

Mít đặc nhắc lại:

— Không, cậu cứ nhảy đi!

Thế là hai chú lại cãi nhau. Biết tuốt không còn đấy để mà can ngăn họ. Mặt trời đã xế, gió thổi mạnh hơn, quả cầu đã nguội lạnh, lại hạ xuống, nhưng hai chú vẫn cãi cọ hoài.

Nước đường quát:

— Thôi đủ rồi! Mít đặc à, nếu cậu muốn làm chỉ huy thì cậu phải có sáng kiến gì chứ. Cậu xem chúng mình đang tụt xuống đấy!

Mít đặc đáp:

— Để mình nghĩ một lát đã!

Chú ngồi, đặt một ngón tay lên trán và bắt đầu suy nghĩ. Trong lúc chú suy nghĩ, quả cầu càng hạ xuống nhanh hơn.

Bu loong nói:

— Cậu muốn cậu ấy sáng chế cái gì nào? Ít ra cũng phải còn cát thì mới ném bớt đi được một bao.

Mít đặc đáp:

— Ừ, đúng thế. Nhưng mà chúng mình chẳng còn tí cát nào cả, vậy thì một người trong bọn mình phải nhảy dù. Như thế quả cầu bớt nặng sẽ bay lên cao.

— Ai phải nhảy?

— Ai à? — Mít đặc suy nghĩ một lát rồi nói. — Cậu nào hay càu nhàu nhất ấy.

Nghe nói thế, Cáu kỉnh la lên:

— A, không đâu! Mình không đồng ý! Tại sao lại là cậu nào hay càu nhàu? Cậu nào nặng nhất thì phải nhảy.

Mít đặc đồng ý:

— Vậy thì là cậu Tròn xoay. Cậu ấy là người béo nhất.

Nước đường vội vã tán thành:

— Ừ, cậu ấy là người béo nhất!

Nhưng Tròn xoay phản đối:

— Mình mà là người béo nhất à? Cậu Nước đường còn béo hơn mình chứ?

Nước đường giơ ngón tay về phía Tròn xoay, đáp:

— Các cậu nhìn cậu ấy xem kìa! Cậu ấy bảo là mình béo hơn cậu ấy! Ha-ha! Cậu đứng dậy để chúng ta đo thử xem sao!

Tròn xoay bước đến như con gà trống thiến:

— Này thì đo!

Các chú tí hon quây tròn quanh hai người. Mít đặc rút một sợi dây ở trong túi ra. Chú lấy dây đo người Tròn xoay rồi đo Nước đường. Lạ chưa: Nước đường to hơn Tròn xoay. To gấp rưỡi ấy.

— Thật là vô lý! Tròn xoay nó ăn gian, nó thót bụng lại, mình trông thấy đấy! — Nước đường hét.

Tròn xoay cãi:

— Mình có thót bụng lại đâu!

— Có, nó có thót, mình có trông thấy. Đo lại lần nữa đi. — Nước đường nói to.

Trong lúc Mít đặc đo lại người Tròn xoay, Nước đường lượn quanh và nói:

— Các cậu xem nó thót bụng lại kia kìa! Cậu phình bụng lên đi.

Tròn xoay đáp:

— Tại sao? Nếu tớ phình bụng ra thì nhất định tớ to hơn cậu rồi!

— Được. Cậu đừng phình bụng ra nữa nhưng mà cũng đừng thót nó lại đấy. Cậu không có quyền làm thế đâu. Các cậu nhìn cậu ấy làm kìa! Công bằng hợp lý ở đâu chứ? Không còn hợp lý công bằng gì nữa! Chỉ là lừa dối thôi!

Mít đặc đã đo xong Tròn xoay, liền cẩn thận vòng sợi dây quanh người Nước đường. Lần này thì hai người bằng nhau!

Mít đặc nhún vai, tuyên bố:

— Cả hai cậu cùng phải nhảy.

Nhưng Nước đường không đồng ý:

— Tại sao lại nhảy cả hai vì chỉ một người nhảy cũng đủ rồi cơ mà?

Chú thợ săn Viên đạn nhìn qua thành khoang thấy quả cầu xuống gần mặt đất rất nhanh.

— Mau lên, Mít đặc, cậu quyết định đi. Nếu không thì chúng mình rơi phịch xuống đất bây giờ.

Nhưng Ngộ nhỡ nảy ra ý mới:

— Muốn biết ai phải nhảy thì chỉ việc oẳn tù tì thôi!

Nước đường tán thành ngay:

— Đúng. Ai cũng phải oẳn tù tì, cả gầy lẫn béo, khỏi mất lòng ai!

Mít đặc nói:

— Được đấy. Bắt đầu.

Các chú đứng thành vòng tròn và Mít đặc chìa tay ra trước mặt từng người một:

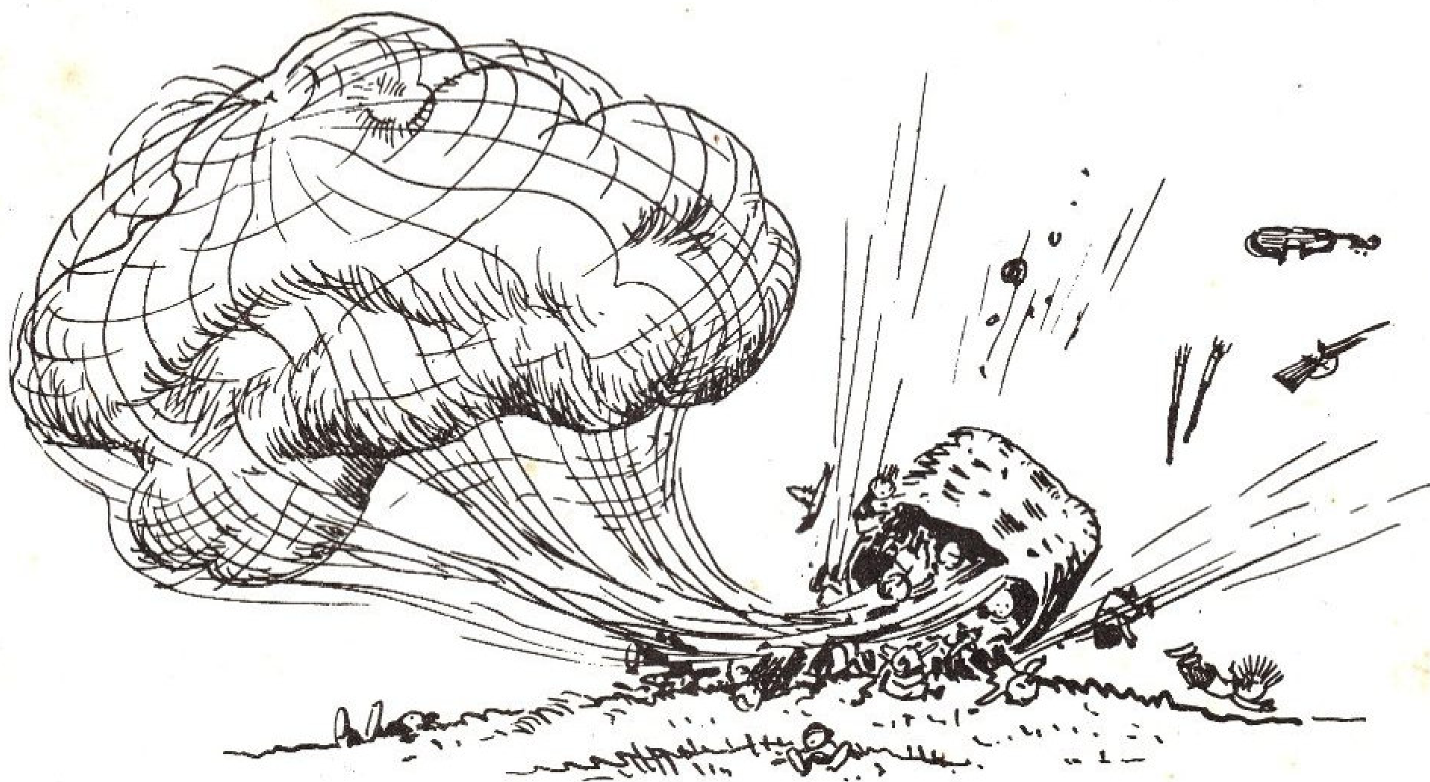
Oẳn tù tì
Ra cái gì...

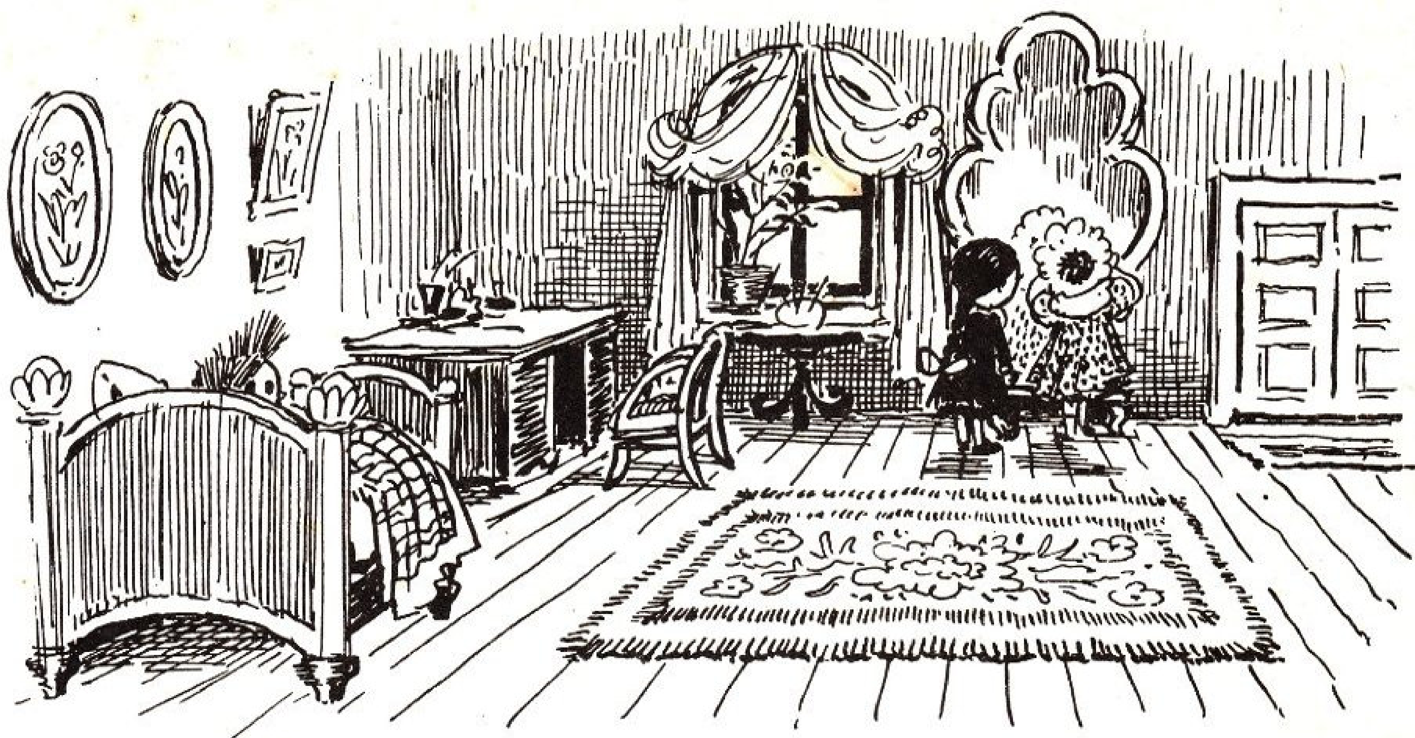
Nhưng chú ngừng lại, nói:
—Không, mình không ưng thế.—Và chú lại làm lại:

Oẳn tù tì
Ra cái gì, ra cái này...

Ình! Cái khoang gỗ chạm phải mặt đất, đổ lộn nhào. Ngộ nhỡ bám vào Chắc chắn, Chắc chắn lại ôm chặt Ngộ nhỡ, hai chú cùng bị hất ra ngoài khoang rồi lần lượt đến các chú khác, y như những hạt đậu rụng vậy. Chỉ mình chú Mít đặc còn bám vào thành khoang với con chó Mực đang ngoạm chặt lấy quần chú. Quả cầu nảy lên và lại rơi xuống theo hình cánh cung rồi va phải một vật cứng nào đó, nó nổ tung như sấm dậy. Con Mực bị hất ra ngoài khoang, vừa chạy vừa sủa ăng ẳng. Mít đặc nằm sóng soài trên mặt đất làm mọi người cứ ngỡ chú đã chết lịm.

Thế là cuộc du lịch trên không chấm dứt.

Chương 11

ĐẾN NƠI XA LẠ

Mít đặc thấy mình đang ở một nơi xa lạ. Chú nằm trên một cái giường lông rất êm, rất nhẹ đến nỗi chú ngỡ là làm bằng lông bồ công anh. Có tiếng nói làm chú bừng tỉnh. Chú mở mắt nhìn quanh: không phải là buồng của chú! Trong mỗi góc buồng có một chiếc ghế bành. Trên tường treo những tấm thảm và những bức tranh vẽ hoa. Trên chiếc bàn tròn ở gần cửa sổ, có một gối cắm đầy kim và đanh ghim, nom y như con dím, và đống chỉ thêu đủ màu. Xa chút nữa là một cái bàn giấy có đủ bút mực. Ngoài ra còn có một tủ sách. Cuối cùng là một tấm gương lớn ở mé tường phía trong và hai cô tí hon đang đứng trò chuyện trước gương. Một cô mặc chiếc áo dài bằng lụa xanh thẫm khít vào người với cái thắt lưng lụa buộc ra đằng sau. Đôi mắt cô xanh biếc, mớ tóc dài sẫm của cô tết thật cẩn thận. Cô kia mặc áo dài màu nhạt điểm hoa, tóc cô trắng như tuyết, lượn như sóng, rủ xuống tận vai. Cô đang đội mũ lên đầu và la lên quàng quạc.

— Mũ quái quỉ! Mình không thể nào đội được. Mình ưa cái vành mũ to nhưng mà thiếu vải, đành phải làm vành nhỏ. Mà vành nhỏ thì cái mặt nom cứ tròn vành vạnh như mặt trăng ấy, mình chẳng thích thế đâu!

Cô tí hon mắt biếc nói:

— Thôi đừng có múa trước gương nữa! Cứ nhìn người ta ngắm nghía hàng

giờ trước gương mà mình không tài nào chịu được.

—Thế theo cậu người ta làm ra gương để làm gì nào?—cô tóc trắng đáp lại.

Cô nheo mắt soi gương, mũ cô tụt ra sau gáy, đầu ngả về đằng sau.

Mít đặc buồn cười quá nhưng chú cố nén nên chỉ bật ra tiếng lục cục trong cổ họng. Ngay lúc ấy, cô tóc trắng rời khỏi chiếc gương quay về phía chú và nhìn chú một cách nghi hoặc.

Chú nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Chú nghe thấy cả hai cô khẽ nhón đi trên năm đầu ngón chân lại gần giường chú và thì thào:

—Mình ngỡ là cậu ấy nói gì,—Mít đặc đã nghe tiếng khe khẽ.—Có lẽ là mình lầm. Cậu ấy nằm bất tỉnh suốt từ hôm qua không biết đến bao giờ thì cậu ấy mới dậy?

Một giọng khác trả lời:

—Chị Mật ngọt đã cấm không được đánh thức cậu ấy dậy. Chị ấy đã bảo mình là hễ cậu ta mở mắt thì phải báo ngay cho chị biết.

«Mật ngọt là ai nhỉ?»—Mít đặc tự hỏi và vẫn giả vờ ngủ.

Lại có tiếng nói:

—Cậu ta dũng cảm thật! Đi bằng khinh khí cầu đến đây, cậu có biết không?

Thật là lần đầu tiên người ta khen chú dũng cảm! Miệng chú nhách ra đến tận mang tai ấy. Nhưng chú kịp sực tỉnh ra và cố giấu nụ cười.

Một cô tí hon nói:

—Khi nào cậu ấy thức dậy thì mình sẽ quay lại. Mình rất muốn cậu ấy kể chuyện lại hết. Chỉ sợ cậu ấy bị chấn thương sọ não thôi!

Mít đặc nhủ thầm: «Xin thôi cái món chấn thương sọ não ấy đi!»

Cô tóc trắng từ giã ra đi. Trong phòng im ắng. Mít đặc nằm yên, nhắm mắt, giỏng tai nghe. Cuối cùng, chú mở một mắt và thấy cô mắt biếc cúi xuống nhìn chú. Cô mỉm cười dịu dàng với chú. Rồi cô cau mày, giơ một ngón tay dọa và hỏi chú:

—Cậu vẫn thức như vậy đấy à? Cậu mở mắt này rồi lại mở mắt khác ư?

Chú gật đầu và mở nốt mắt kia.

—Thế ra cậu không ngủ à?

Mít đặc đáp:

— Tôi vừa mới thức dậy đấy.

Chú muốn nói thêm nữa, nhưng cô ta đặt một ngón tay lên miệng chú và nói:

— Im đi, im đi! Cậu không được nói, cậu mệt nặng đấy.

— Tôi bị ốm à? Không phải đâu!

— Tại sao cậu lại biết? Cậu là bác sĩ đấy à?

— Không.

— Cậu xem đấy, cậu bảo là cậu không ốm. Cậu phải nằm yên cho tới lúc bác sĩ đến; tôi đi tìm bác sĩ đây. Cậu tên là gì nhỉ?

— Mít đặc, còn cô?

— Tôi tên là Mắt xanh.

— Tên hay nhỉ, — Mít đặc nói.

— Tôi rất vui vì tên tôi đã làm cho cậu ưng ý. Cậu có vẻ là một chú tí hon ngoan đấy.

Mít đặc mỉm cười. Thật là hiếm có người khen ngợi chú. Thường thì người ta hay mắng mỏ chú. Vả lại ở đây chẳng có chú tí hon nào cả, cho nên chú có

thể trò chuyện với cô tí hon này mà không sợ bị ai chế giễu. Chưa bao giờ chú cảm thấy khoan khoái đến thế, và cũng chưa bao giờ chú lại lễ phép đến thế.

Chú hỏi:

— Còn cô kia tên là gì?

— Ai cơ!

— Cái cô nói chuyện với cô ấy. Cái cô đèm đẹp mà tóc trắng ấy?

— A! — Mắt xanh kêu lên. — Thế là cậu đã thức từ lâu rồi cơ à?

— Không, tôi chỉ mở mắt một phút thôi rồi tôi lại ngủ ngay.

Nhưng Mắt xanh lắc đầu và nhăn mày:

— Không phải thế. Thế còn tôi, cậu cho tôi là không đẹp lắm à?

— Trái lại thì có! Cô nghĩ sao thế? Nom cô cũng rất xinh.

— Thế tôi và cô ấy thì ai là người xinh hơn?

— Cô và cô kia ấy à. Tôi thấy cả hai cô đều đẹp cả.

— Cậu chỉ nói dối như chú cuội, nhưng mà tôi cũng tha tội cho cậu. Cái cô mà cậu thích ấy tên là Bạch tuyết, rồi cậu sẽ được gặp cô ấy. Bây giờ thì cậu im đi, cậu mà nói nhiều thì lại đau thêm đấy. Cậu hãy nằm yên, và nhất là cậu đừng có nghĩ đến chuyện ngồi dậy đấy. Tôi đi tìm chị Mật ngọt đây.

— Mật ngọt là ai vậy?

— Bác sĩ của chúng tôi. Chị ấy sẽ săn sóc cậu đấy.

Mắt xanh vừa đi khỏi thì Mít đặc đã nhảy xuống đất. Chú đi tìm quần áo để tẩu thoát. Các vị bác sĩ bao giờ cũng cho bệnh nhân uống dầu tẩy và bôi thuốc i-ốt xót đến cháy da cháy thịt! Nhưng mà chú chẳng tìm thấy quần áo của chú ở đâu cả, mà lại thấy một con búp bê đang ngồi trên ghế, lưng dựa vào tường.

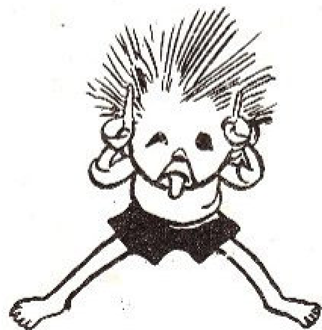
Chú muốn tháo con búp bê ra xem trong mình nó có cái gì, bông hay là mạt cưa. Thế là chú quên phắt ngay quần áo của chú và đi tìm con dao; đang đi tìm dao thì chú thấy bóng chú ở trong gương. Chú đứng lại, đặt con búp bê xuống đất; chú bắt đầu nhăn nhó rồi ngắm nghía mãi mặt mũi chú và sau khi đã ngắm nghía chán chê, chú tự nhủ:

— Mình cũng đẹp đấy chứ, mặt mình được cái là không tròn lắm.

Vừa lúc ấy, có tiếng chân đi ở ngoài cửa. Chú vừa kịp leo lên giường và kéo chăn đắp thì Mắt xanh đã vào cùng với một cô tí hon khác mặc áo choàng trắng, đầu đội mũ trắng và tay cầm một cái va-li nhỏ màu nâu. Má cô đỏ hồng, đôi mắt cô xam xám nghiêm nghị sau cặp gọng kính bằng sừng. Mít đặc đoán ngay đó là Mật ngọt.

Cô mang một chiếc ghế lại gần giường, đặt va-li xuống và lắc đầu nói:

— A! Các chú tí hon! Lúc nào các chú cũng nghĩ đến những chuyện không đâu ấy. Chú thử nói cho tôi xem tại sao các chú lại đi khinh khí cầu nào? Thôi chú im đi! Tôi đã biết chú định nói với tôi chuyện gì rồi. Chú sẽ bảo là các chú không làm thế nữa chứ gì. Các chú bao giờ cũng nói là không làm nữa nhưng rồi các chú lại làm ngay đấy.

Cô mở va-li ra. Mùi thuốc tỏa ra khắp gian phòng. Mít đặc co rúm người lại, chú đâm hoảng. Mật ngọt quay lại phía chú và nói:

— Ngồi lên.

Mít đặc muốn đứng dậy nhưng Mật ngọt ngăn chú lại và nghiêm nghị nói:

— Chú không được đứng dậy, tôi đã bảo chú ngồi lên kia mà.

Mít đặc nhún vai và ngồi ở trên giường.

— Không nên nhún vai. Chú thè lưỡi ra, — Mật ngọt nói.

— Sao vậy?

— Thè ra, tôi bảo sao thì chú làm vậy.

Mít đặc thè lưỡi.

— Nói «a».

— A-a-a, — Mít đặc nói.

Mật ngọt lấy cái ống bằng gỗ ở trong va-li ra và áp một đầu ống vào ngực Mít đặc:

— Thở mạnh hơn nữa!

Mít đặc thở như cái đầu tàu xe lửa.

— Bây giờ, chú nín thở.

Mít đặc phì cười:

— Hì-hì-hì!

— Tại sao chú lại cười? Tôi có nói cái gì buồn cười đâu?

— Tôi nín thở thế quái nào được cơ chứ? — Mít đặc hỏi và lại cười phá lên.

— Nếu nín thở hoàn toàn thì chú không làm được thật. Nhưng chỉ nhịn thở trong một phút thôi thì chú có thể nhịn được lắm.

— Dĩ nhiên rồi, — Mít đặc đồng ý và nín thở.

Sau khi khám chú kỹ càng, Mật ngọt ngồi vào bàn ghi đơn thuốc và nói:

— Chú ấy bị một vết tím bầm ở vai. Cô ra hiệu thuốc mua lấy một lá cao tầm mật. Cô cắt ra một mảnh, rịt vào vai bệnh nhân. Cô đừng cho phép chú ấy đứng

dậy. Chú ấy mà đứng dậy thì chú sẽ đập phá hết bát đĩa của các cô và thế nào cũng có người trong bọn các cô bị chú ấy hành cho bị thương đấy. Phải cảnh giác với các chú tí hon mới được.

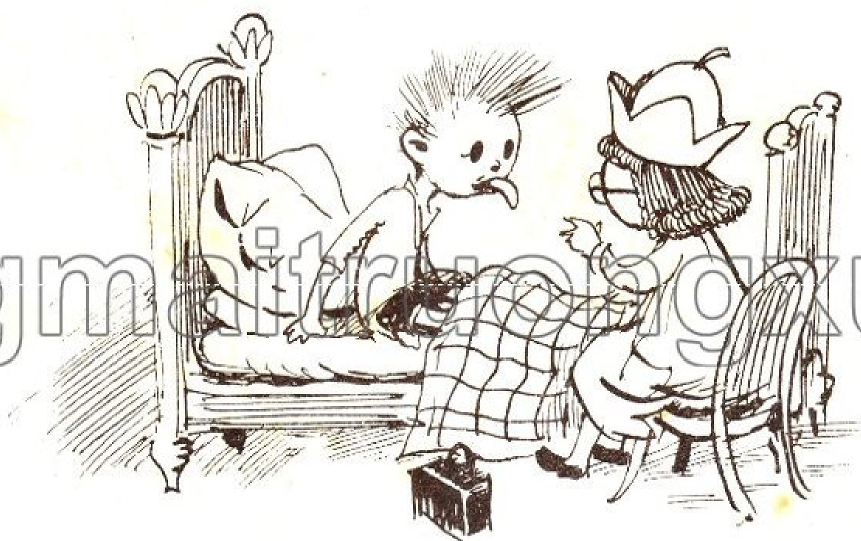
Sau đó, cô bỏ chiếc ống vào va-li, nghiêm nghị nhìn Mít đặc một lần nữa rồi đi ra.

Mắt xanh cầm đơn thuốc và nói:

— Cậu đã nghe chưa? Phải nằm trên giường đấy.

Mít đặc nhăn mặt đáp lại.

— Cậu đừng có đưa cái bộ mặt đưa đám ấy ra. Và cậu đừng có tìm quần áo của cậu nữa, tôi đã cất kỹ đi rồi, — Mắt xanh nói và cầm đơn thuốc đi ra.

Chương 12

BẠN MỚI

Sau khi Mắt xanh đi khỏi, Mít đặc nằm một lát, rồi chú sực nhớ là chú muốn xem con búp bê làm bằng chất gì. Chú muốn đứng dậy, nhưng chú nghe thấy sau cửa ra vào có tiếng chân đi và tiếng thì thào:

—Nó đâu?

—Kia kìa.

—Nó làm gì đấy?

—Nó nằm trên giường ấy.

—Nó ngoẻo rồi à?

—Không, hình như còn sống.

—Cho tớ xem với nào.

—Khoan đã.

Mít đặc quay về phía cửa. Nhất định là có người nào đang nhìn qua lỗ khóa.

Tiếng thì thào lại nổi lên:

—Lùi ra, con nỡm! Đến lượt tớ, tớ cũng muốn xem nó!

—Cậu gọi tớ là con nỡm thì tớ không lùi ra nữa!

Mít đặc nghe thấy tiếng xô đẩy nhau sau cánh cửa.

Một giọng nói rít lên:

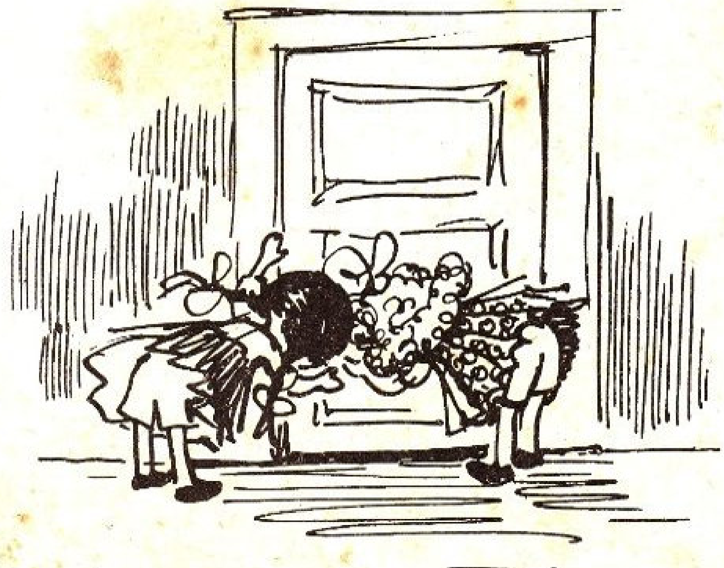
—Đừng đẩy tớ, đừng đẩy tớ! Nếu cậu còn đẩy tớ nữa thì tớ sẽ kéo tóc cậu cho mà xem!

—Tớ cũng kéo tóc cậu và tớ còn đá cho cậu một cú nữa!

Mít đặc muốn xem họ là ai. Chú nhảy xuống đất và xô mạnh cái cửa. Cánh cửa va phải trán ngay với hai cô tí hon, hai cô lùi ra xa, tay ôm trán và kinh hãi nhìn chú. Một cô có hình con thỏ thêu trên yếm dãi, còn cô kia mang hình con sóc đỏ thắm. Hai cô chớp mắt, khóc òa, rồi cùng quay ngoắt lại và leo lên một bậc thang hẹp ở bên phải cửa ra vào.

Cô tí hon có hai cái đuôi sam ngắn cũn đung đưa ở hai bên cổ, nức nở khóc:

«Oa! Oa!» Cô kia có chiếc nơ to xanh biếc ở giữa đỉnh đầu cũng khóc nức nở:

—Hu! Hu!

Mít đặc gãi đầu gãi tai và thì thầm:

—Lại sinh chuyện rồi! Chắc là mình xô cửa va phải họ khá mạnh!

Sợ rằng mình lại gây ra chuyện không hay trong căn nhà mới lạ này, chú leo lên giường định ngủ tiếp. Nhưng lại nghe thấy tiếng chân bước trong hành lang. Lần này, cánh cửa hé mở và một cái đầu hiện ra: một bộ mặt láu lỉnh với mớ tóc quăn, đôi mắt giễu cợt và chiếc mũi nhỏ nhọn hoắt:

—Đồ hiếu chiến!

Mít đặc kinh ngạc đến nỗi chú nhảy chồm lên trên giường. Cánh cửa đóng sầm lại và có tiếng chân đi ra rất nhanh. Mít đặc nhún vai và lẩm bẩm một cách khinh bỉ:

—Đồ hợm hĩnh!

Chú ngả đầu xuống gối sắp ngủ thì một lần nữa cánh cửa lại mở ra. Cô bé có mớ tóc xoăn hét:

—Đồ hiếu chiến! Hi-hi-hi!

Cánh cửa sập ngay lại. Mít đặc nhảy xổ xuống và chạy vào hành lang. Không có ai cả!

Chú giận dữ và làu bàu: «Rồi mày sẽ biết tay».

Chú cầm cái thước ở trên bàn giấy, nấp gần cửa ra vào. Chú chẳng phải đợi lâu, lại có tiếng chân bước tới. Chú giơ cái thước lên, cánh cửa mở, Mắt xanh bước vào liền bị ngay một đòn vào giữa trán.

—Ái!

—Tại sao cậu lại làm thế? Tôi mọc bướu ngay đây này!—Mắt xanh ôm trán, hét ầm.

Mít đặc bối rối, quay quay cái thước trong tay:

—Có khi không mọc bướu đâu.

—Nhất định là nó mọc đấy. Cậu không biết là da tôi nó mỏng lắm sao. Cậu chỉ đánh tôi bằng cái nút bấc thôi là cũng đủ làm cho da tôi tím bầm lên rồi.

Mít đặc đề nghị:

— Cô có muốn tôi rịt cho cô một lá cao không? Cô vừa mới đem ở hiệu thuốc về đấy.

— Nhưng mà tôi mua về cho cậu đấy chứ.

— Bằng ấy cũng đủ cho khối người dùng! — Mít đặc trả lời.

Mít đặc lấy kéo cắt lá cao ra làm bốn miếng.

— Mau lên cậu. Dán vào đây này, — Mắt xanh nói, có vẻ hoảng sợ vì chuyện cái bướu sắp mọc lên.

Cô giơ trán ra và lấy ngón tay chỉ vào chỗ cần rịt lá cao. Mít đặc dán xiên dán xẹo rồi lại bóc ra.

Mắt xanh nói:

— Cẩn thận không thì cậu làm bẩn cả cái trán của tôi ra bây giờ.

Mít đặc đáp:

— Xong, bây giờ thì tuyệt lắm rồi!

Mắt xanh chạy lại trước gương:

— Hừ tuyệt đấy? Nhỡ có ai trông thấy cái lá cao ở trên trán tôi như thế này thì sao! Nào, cậu chỉ vết bầm tím của cậu cho tôi xem.

Đến lượt cô băng bó cho Mít đặc.

Mít đặc giải thích:

— Tôi không cố ý đánh cô đâu.

— Vậy cậu định đánh ai?

Đã đến lúc cậu muốn kể hết đầu đuôi câu chuyện nhưng cậu cố ghìm mình lại vì kể ra thì xấu lắm. Chú trả lời:

— Không định đánh ai cả. Tôi chỉ muốn thử xem có thể đánh bằng cái thước được không thôi.

— Các chú thì chỉ nghĩ đến chuyện đánh với đấm. Nhưng nếu các chú có bị người ta giã cho thì các chú mới thấy là chả thú vị gì... Tại sao chú lại cười? Tại cái lá cao của tôi à?

Cô quay lại trước cái gương:

— Đúng là mặt tôi nom buồn cười vì cái lá cao vuông ở trên trán.

Chú nảy ra một ý:

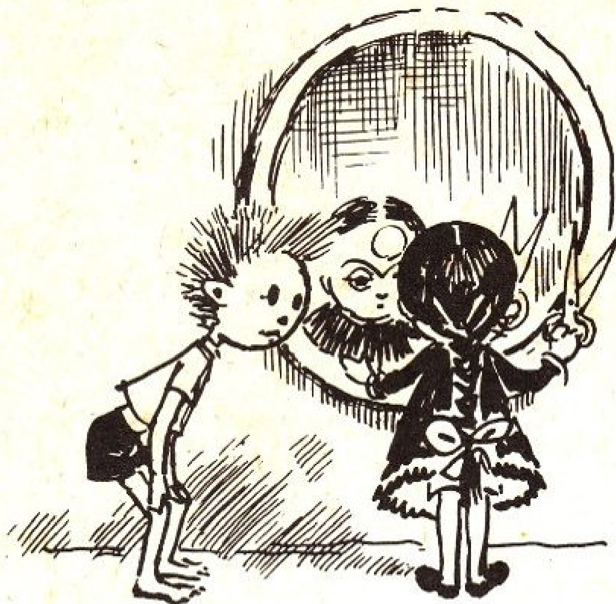
— Hay là ta làm cái lá cao tròn?

Mắt xanh bóc cái lá cao của cô ra, lấy kéo cắt cho tròn và dán vào trán. Rồi cô quay lại về phía Mít đặc:

— Thế này đẹp hơn chứ?

— Đúng rồi. Tôi thấy như thế hay hơn, — Mít đặc đồng ý.

Cô ngắm nghía mình trong gương và nháy nháy mi mắt.

— Bây giờ đề nghị cô trả quần áo cho tôi, — Mít đặc yêu cầu cô.

Mắt xanh đáp: «Trước hết cậu phải rửa mặt đi đã rồi sẽ mặc quần áo».

Cô dẫn chú vào bếp, đến trước chậu rửa mặt, trên chiếc bàn con có cả xà phòng và thuốc đánh răng, khăn tay thì treo vào một cái đinh.

— Đây là bàn chải và kia là thuốc đánh răng. Cậu đánh răng đi, — Mắt xanh nói, đưa cho Mít đặc một cái bàn chải.

— Thuốc đánh răng à? Tôi không chịu được đâu! — Mít đặc lẩm bẩm.

— Sao vậy?

— Gớm lắm.

— Nhưng mà cậu có ăn nó đâu cơ chứ!

— Không ăn thì cũng thế, nó tê lưỡi lắm cơ.

— Chỉ tê tí thôi rồi sau không sao cả.

Chú làm một cách miễn cưỡng. Chú đưa cái bàn chải hai lượt trên hàm răng rồi chú nhăn mặt, khạc nhổ và súc miệng. Chú lấy xà phòng rửa tay và đặt miếng xà phòng lên bàn rồi rửa mặt.

Mắt xanh nói:

— Cậu rửa mặt bằng xà phòng đi chứ!

— Tôi không thích, vì nó cay mắt lắm, — Mít đặc trả lời.

— Nếu vậy thì tôi sẽ không trả quần áo cho cậu, — Mắt xanh nghiêm nghị nói.

Chú đành phải nhượng bộ. Chú xoa xà phòng nhoáng nhoàng lên mặt rồi vội vàng rửa.

Chú run rẩy nói:

— Nước lạnh quá!

Và chú nhắm mắt, đưa hai tay sờ soạng trên tường.

Mắt xanh cô nhịn cười:

— Cậu tìm cái gì thế?

— Cái khăn tay, — Mít đặc trả lời run run vì lạnh.

— Tại sao cậu lại nhắm mắt? Mở mắt ra đi!

— Tôi không mở được. Tôi nhắm mắt mà xà phòng nó cũng cứ vào.

— Còn cậu rửa mặt kỹ hơn.

Mắt xanh cầm cái khăn tay đưa cho Mít đặc. Chú lau mặt rồi mở mắt.

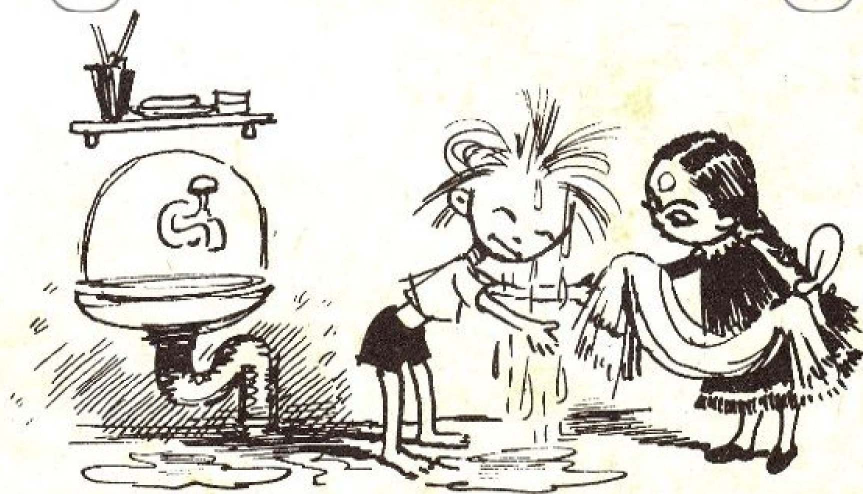
— Bây giờ cậu đẹp ra và sạch hơn nhiều, — Mắt xanh nhận xét và chợt thấy những vệt xam xám trên chiếc khăn. — Nhưng mà lần sau, cậu phải rửa kỹ hơn. Tôi sẽ không dễ dãi như lần này đâu.

Cô đem quần áo đến cho chú và nói:

— Cậu mặc vào rồi lên uống nước. Cậu đói bụng rồi phải không?

— Đói khủng khiếp. Tôi chén được cả con voi ấy, — Mít đặc thú nhận.

— Khổ thân cậu! Mau lên, chúng tôi chờ cậu đấy.

Chương 13

CÂU CHUYỆN BÊN BÀN ĂN

Mít đặc mặc quần áo thật nhanh rồi nhảy bốn bước một lên chiếc cầu thang bằng gỗ kêu răng rắc dưới chân chú. Chú bước vào một gian phòng bé hơn cái buồng chú nằm ngủ một chút, nhưng mà đẹp hơn nhiều. Hai cái cửa sổ hình bán nguyệt mở ra đường phố, có che rèm thật đẹp. Giữa hai cửa sổ là cái cửa ra vào bao lơn. Trên một cái bàn kê ở giữa phòng, bày la liệt những đĩa đựng đầy mứt, bánh, kẹo. Các cô tí hon định chiêu đãi chú đây. Nom những thức ăn ngon ấy mà chú choáng ngợp cả mắt.

Cô tí hon có chiếc nơ xanh và cô bé tết đuôi sam lo việc rót nước. Còn cô tóc xoăn thì lấy bánh ở trong tủ chè ra.

Mắt xanh giới thiệu các bạn cô với Mít đặc: cô có hai đuôi sam tên là Sóc con, cô có chiếc nơ xanh tên là Thỏ con và cô tóc xoăn tên là Chuồn chuồn. Mít đặc chỉ chực ngồi vào bàn, nhưng lúc ấy cánh cửa mở ra, bốn cô tí hon bước vào và cô Mắt xanh lại tiếp tục giới thiệu:

— Đây là các bạn hàng xóm của chúng tôi: các cô Sáo sậu, Chích chòe, Mẫu đơn, Cun cút.

Các cô vây lấy Mít đặc.

Sáo sậu hỏi, đầu cô đen nhánh:

— Cậu đi bằng khinh khí cầu đến đây đấy à?

Chú trả lời với dáng rất tự hào nhưng vẫn liếc nhìn về cái bàn:

— Vâng, bằng khinh khí cầu.

Cun cút béo ục ịch nói:

— Lúc bay ở trên cao chắc là hãi lắm đấy nhỉ?

Mít đặc đáp:

— Ồ có chứ! — Nhưng chú lại bình tĩnh ngay: — Tôi muốn nói là chẳng hãi gì đâu.

Chích chòe nói:

— Cậu thật là dũng cảm! Tôi thì có các lấy một núi vàng, tôi cũng chẳng dám đi bằng khinh khí cầu.

Mẫu đơn hỏi:

— Cậu ở đâu đến đây đấy?

— Ở Thành phố Hoa.

— Thành phố Hoa là ở đâu nhỉ?

Chú đưa tay chỉ trỏ vu vơ:

— Xa lắm, bên bờ sông Dưa chuột ấy.

Sáo sậu nói:

— Tôi chưa hề nghe nói đến sông Dưa chuột bao giờ. Chắc là xa lắm.

— Ừ, xa lắm, — Mít đặc xác nhận.

Mắt xanh nói:

— Chúng ta ngồi vào bàn thôi, nước chè sắp nguội mất rồi.

Mít đặc chẳng đợi phải ai mời lại! Trong nháy mắt, chú đã ngồi vào bàn: chú nhá hết bánh đến mứt, trong khi các cô tí hon sốt ruột muốn hỏi chuyện chú, chỉ ăn tí chút thôi. Cuối cùng Chuồn chuồn không thể nhịn được nữa:

— Tôi muốn hỏi cậu ai là người đề xướng ra việc du lịch bằng khinh khí cầu này?

— Tôi đây! — chú vừa nói vừa ra sức nhá để nuốt vội miếng bánh của chú.

Các cô tí hon reo lên:

— Cậu à? Thật không?

— Lời nói danh dự đấy! Tôi mà nói dối các cô thì tôi chết ở đây ngay! — Chú đáp và suýt nữa thì chú chết nghẹn vì cái bánh.

Cun cút yêu cầu:

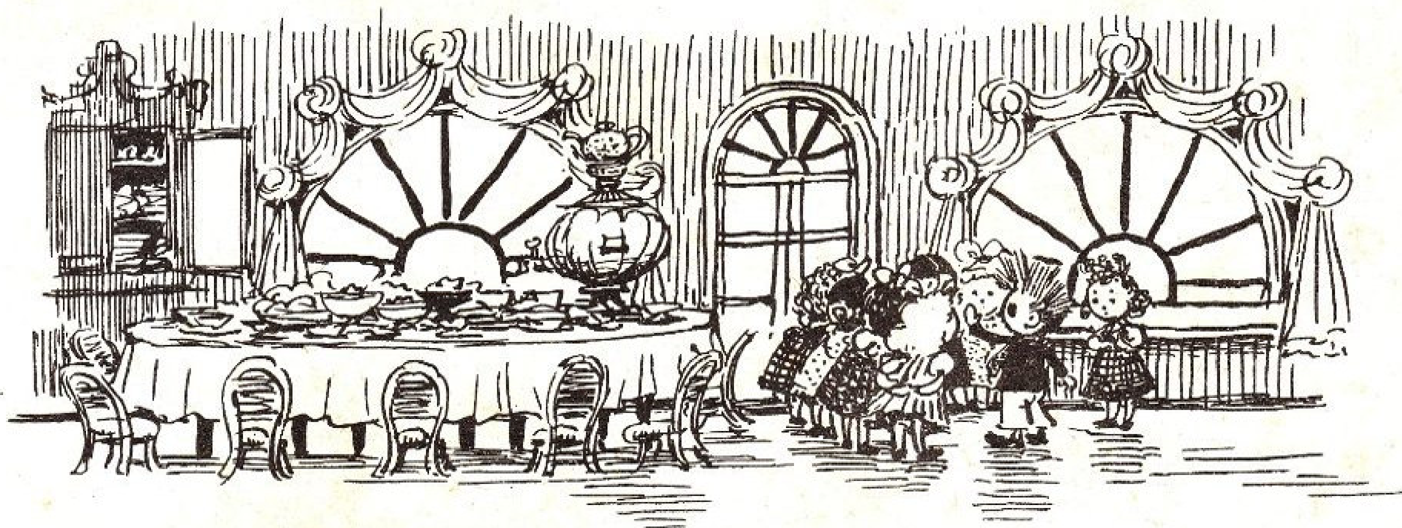
— Ồ, thật là kỳ diệu! Cậu kể chuyện lại đi.

Chú vung tay:

— Các cô muốn tôi kể chuyện gì nào? Đã lâu lắm, các bạn tôi cứ đề nghị tôi phát huy sáng kiến: «Cậu phát minh đi, phát minh đi!» Tôi trả lời họ: «Mình phát minh mãi rồi, thôi đến lượt các cậu!» Nhưng họ cứ nằn nì: «Chúng mình thì cậu bảo phát minh cái gì cơ chứ? Chúng mình thì ngốc nghếch, còn cậu vốn thông minh, chuyện ấy nào có khó gì? Nào, cậu phát minh đi!» Cuối cùng tôi đã hứa với họ: «Được, biết làm sao khác! Tớ sẽ phát minh!» Và tôi bắt đầu suy nghĩ.

Mít đặc ra vẻ nghĩ ngợi và tiếp tục nhá bánh. Các cô tí hon sốt ruột nhìn chú. Rốt cuộc, Sóc con thấy chú lại chìa tay ra với đĩa bánh, cô quyết định chấm dứt cái không khí trầm lặng có thể kéo dài mãi:

— Cậu đã nói là cậu bắt đầu suy nghĩ...

Mít đặc có vẻ như vừa tỉnh cơn mơ và nện chiếc bánh xuống bàn, thốt lên:

— Đúng thế! Tôi đã suy nghĩ ba ngày ba đêm và các cô thử nghĩ xem sao nào, cuối cùng tôi đã phát minh ra đấy! Tôi đã bảo các bạn tôi rằng: «Này, các bạn ạ, các cậu sẽ có một khinh khí cầu». Và chúng tôi đã làm xong. Và Hoa giấy — nhà thơ của chúng tôi — đã làm thơ chúc mừng tôi: «Mít đặc của chúng ta, người sáng chế khinh khí cầu...» hay là «Người sáng chế khinh khí cầu, Mít đặc của chúng ta...» hay là «Mít đặc, khinh khí cầu người sáng chế...» Tôi không thể nhớ hết được các câu thơ ấy vì tôi không biết có bao nhiêu câu thơ chúc mừng tôi nữa!

Chú lại ngoạm sâu vào chiếc bánh.

Mắt xanh hỏi:

— Cậu đã làm khinh khí cầu ra sao nào?

— A! Thật là công việc ghê gớm! Ai cũng bắt tay vào làm, làm ngày làm đêm. Người thì bơm hơi, người thì phết cao su; còn tôi thì vừa đi bách bộ vừa huýt sáo... nghĩa là không huýt sáo, mà chỉ bảo cách làm cho từng người một. Không có tôi thì chẳng ai hiểu cái gì cả. Tôi trình bày, giảng giải mãi. Trách nhiệm thật lớn lao bởi vì quả cầu lúc nào cũng có thể nổ bung ra. Tôi có hai người giúp việc: Bu loong và Đinh vít; đôi tay họ tuyệt vời nhưng đầu óc họ thì tối mò nên tôi phải chỉ bảo, giải thích hết cho họ. Tôi đã bảo cho họ cách làm nồi. Sau đó mọi việc đều trôi chảy: nồi nước sôi, nước reo ùng ục, hơi nước rít lên nghe đến khiếp.

Các cô tí hon nín thở nghe chú nói và khi chú dừng lời, các cô cùng hỏi một lượt:

— Rồi sau đó ra sao nữa?

— Cuối cùng ngày khởi hành đã tới. Hàng ngàn chú tí hon đến xem chúng tôi ra đi. Người thì bảo quả cầu sẽ bay, kẻ thì bảo là không bay. Người bảo bay đánh kẻ nói không bay và kẻ nói không bay đánh lại người bảo bay và rốt cuộc họ chẳng hiểu là họ đánh đấm ai nữa. Tóm lại, thật là loạn xị.

Mắt xanh nói:

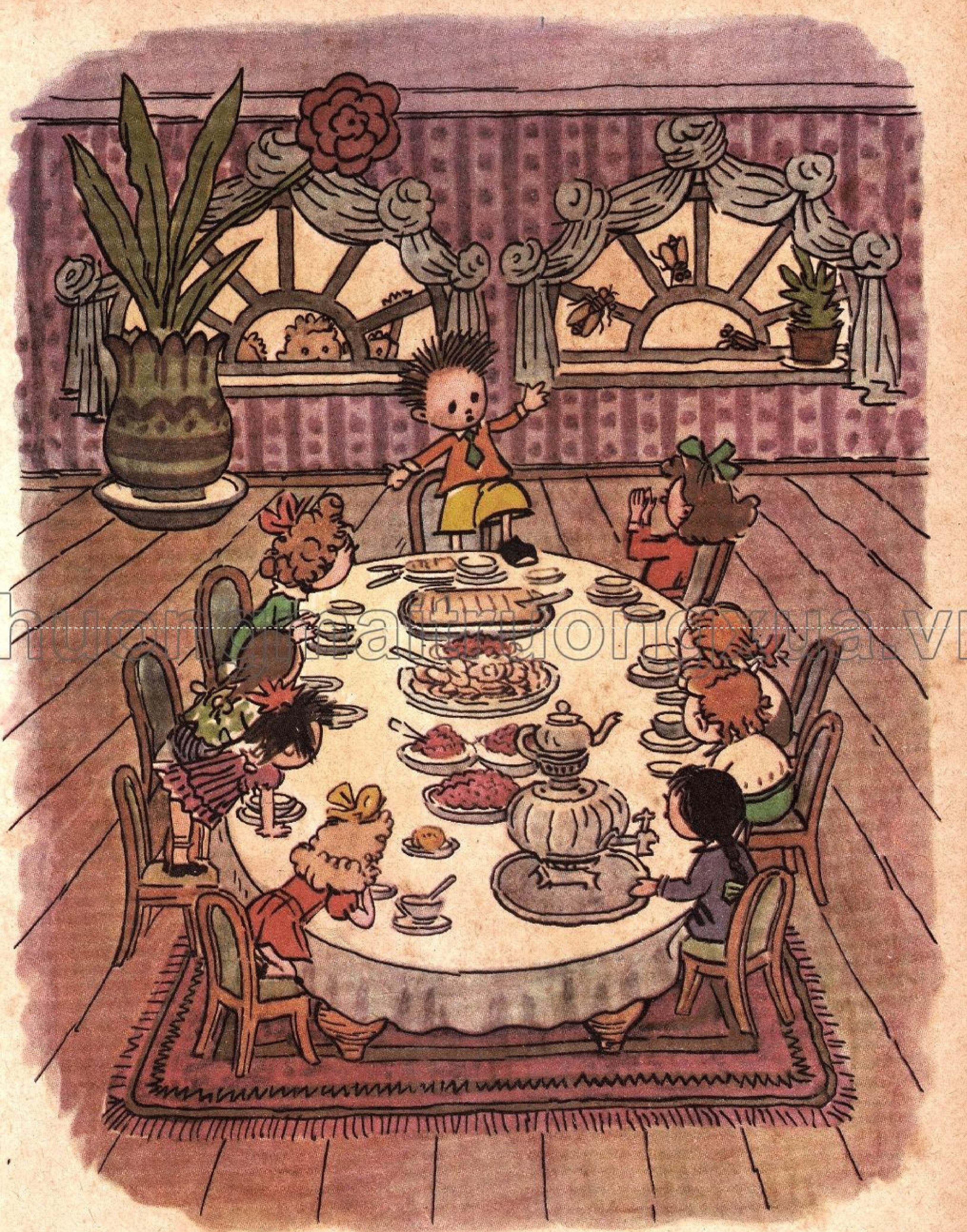
— Ồ! Cậu đừng nói về cái chuyện loạn xị ấy nữa mà nói về quả cầu cơ.

— Được. Trong khi họ đánh nhau, chúng tôi leo lên khoang gỗ, tôi đã đọc một bài diễn văn: «Từ biệt các bạn, chúng tôi bay đây!» Quả cầu bắt đầu bay lên cao, chúng tôi nhìn xuống đất: nó chả lớn hơn cái bánh này đâu!

Các cô bé ngây thơ reo lên:

— Vô lý!

— Tôi mà nói dối các cô thì chết lăn đùng ra đây ngay!

Mắt xanh nói:

—Các cô đừng ngắt lời cậu ấy, để cậu ấy nói tiếp, cậu ấy không nói dối chúng mình đâu!

—Ừ, các cô cứ để tôi nói dối... à không, để tôi nói thật.—Mít đặc nói.

Các cô đồng thanh hét:

—Cậu kể đi! Kể đi!

Chú lại tiếp tục:

—Quả cầu bay lên. Bỗng «bùm» một tiếng. Quả cầu không bay lên nữa. Tôi nhìn ra thì chúng tôi đã va vào một đám mây. Làm thế nào bây giờ? Chúng tôi lấy một chiếc rìu bổ vào đám mây khoét ra một cái lỗ. Chúng tôi chui qua cái lỗ, thế là lại bay. Nhưng bây giờ lại bay lộn ngược, chân chổng lên trời. Đất ở trên đầu mà trời lại ở dưới chân.

—Các cậu chổng vó lên trời à? Sao lại chổng vó lên trời?

Mít đặc giải thích:

—Đó là quy luật tự nhiên thôi! Lên chín tầng mây thì bao giờ người ta cũng bay chổng vó lên trời. Trên cao kia, trời rét ghê rét gớm, đến một nghìn độ một phần mười dưới độ không ấy. Ai cũng rét cứng cả người. Quả cầu nguội lạnh đi và rơi xuống. Nhưng mà tôi nhanh trí, đã đoán trước được điều đó. Tôi đã cho đem theo những bao cát vào trong khoang. Chúng tôi ném bao cát xuống một lần, hai lần, ba lần... rồi hết sạch. Làm sao bây giờ? Trong khoang có một chú tí hon tên là Biết tuốt, một tay nổi tiếng là nhát gan. Vừa thấy quả cầu tụt xuống, cậu ta đã khóc òa lên và trong chớp mắt đã nhảy dù xuống đất. Cậu ta rút lui về nhà. Nhờ thế quả cầu bớt nặng lại bay lên. Một lát sau, nó lại đột ngột hạ xuống thấp... xuống mãi, đụng phải mặt đất, nó nảy lên và lại đụng phải mặt đất... Vì vậy tôi mới bị ngã nhào đến «ầm» một cái, đầu chúc xuống đất...

Say sưa kể chuyện, chú giáng ngay một quả đấm xuống mặt bàn, đúng ra là đấm xuống chiếc bánh làm kem bay lên tung tóe.

Các cô tí hon giật nảy người. Tí nữa thì các cô ngã xuống đất. Nhưng các cô bình tĩnh lại ngay và hỏi tiếp:

— Rồi sao nữa?

— Sau đó tôi chẳng biết gì nữa hết.

Im lặng. Các cô cảm phục nhìn Mít đặc. Trước mắt các cô, chú là một anh hùng thực sự.

Cuối cùng Mắt xanh nói:

— Quả cầu của các cậu làm chúng tôi chết khiếp đi ấy! Chiều hôm qua, đang ngồi uống nước trên bao lơn thì chúng tôi thấy quả cầu của các cậu bay đến. Thật là khổng lồ. Nó đâm thẳng vào nhà chúng tôi, rơi trúng hàng rào rồi nổ bung. Chúng tôi chạy lại xem thì chỉ còn chiếc khoang bằng vỏ cây bạch dương thôi.

Thỏ con nói tiếp:

— Chúng tôi thấy cậu nằm thiếp đi như người chết ấy, thật là hãi.

Sóc con nói:

— Một chân giày của cậu mắc vào hàng rào còn cái mũ thì treo lên cây.

Chuồn chuồn tiếp:

— Cái áo của cậu chỉ còn lại một ống tay, ống tay kia mãi đến sáng nay chúng tôi mới tìm thấy. Chúng tôi vội vàng khâu lại cho cậu đấy, phải mạng cả quần nữa.

Mít đặc hỏi:

— Tại sao tôi lại ở đây nhỉ?

Mắt xanh đáp:

— Chúng tôi khiêng cậu vào trong nhà, không thể để cậu nằm ngoài trời đêm hôm được.

Thỏ con lại nói:

— Lúc ấy cậu gần như chết rồi ấy. Nhưng chị Mật ngọt bảo là cậu có thể tỉnh lại được vì

cái... cái gì nhỉ, à phải rồi, cơ thể của cậu rất khỏe.

— Ừ, cơ thể tôi rất khỏe mà đầu óc tôi còn khỏe hơn cơ. — Mít đặc huênh hoang đáp. — Người khác mà vào địa vị tôi thì nhất định là bị ong óc ra đấy.

Mắt xanh đính chính:

— Cậu nói là long óc phải không?

— Ừ, long óc, chính thế, — Mít đặc vội sửa lời.

Mắt xanh nói:

— Cậu bảo là không phải một mình cậu đi khinh khí cầu phải không?

— Phải. Chúng tôi có mười sáu người. Trừ anh chàng Biết tuốt nhát gan đã nhảy dù, thế là còn mười lăm.

Sáo sậu hỏi:

— Các cậu kia ở đâu?

Chú nhún vai:

— Tôi không biết. Thế ngoài tôi ra, không có ai ở trong khoang gỗ à?

— Chúng tôi chỉ tìm thấy một hộp mực màu và một cái túi thuốc.

— A, đúng rồi, mực màu của cậu Thuốc nước và túi thuốc của cậu Thuốc viên!

Đột nhiên cánh cửa mở ra và Bạch tuyết lao vào như gió thổi.

— Các cậu không biết tin gì à? Tin mới toanh nhé: một khinh khí cầu thứ hai bị nổ tan, trong có mười bốn chú tí hon, ngay chiều hôm qua ở gần thành

phố ấy. Rạng sáng hôm nay các cô tí hon nhà ta mới tìm thấy họ và đã đưa họ đi nhà thương rồi.

Sóc con thốt lên:

— Họ bị tan xác à?

Bạch tuyết đáp:

— Không sao, chị Mật ngọt bảo là sẽ chữa họ khỏi thôi.

Mít đặc tuyên bố:

— Đích là các bạn tôi rồi, tôi phải chạy đến bệnh viện xem sao.

Mắt xanh tình nguyện dẫn chú đi.

Bạch tuyết nói:

— Tôi cũng đi với cậu.

Vừa trông thấy cái lá cao ở trên trán Mắt xanh, cô đã la lên:

— A! Mắt xanh, cái gì tròn tròn ở trên trán cậu kia nom đẹp đấy. Trông cậu đến là xinh. Sao, bây giờ có mốt mới dán vòng tròn trên trán à? Mình cũng phải làm cho mình một cái như thế mới được.

— Không, — Mắt xanh trả lời, — đó là cái lá cao đấy. Mình chẳng may bị va vào cửa nên phải rịt đó thôi.

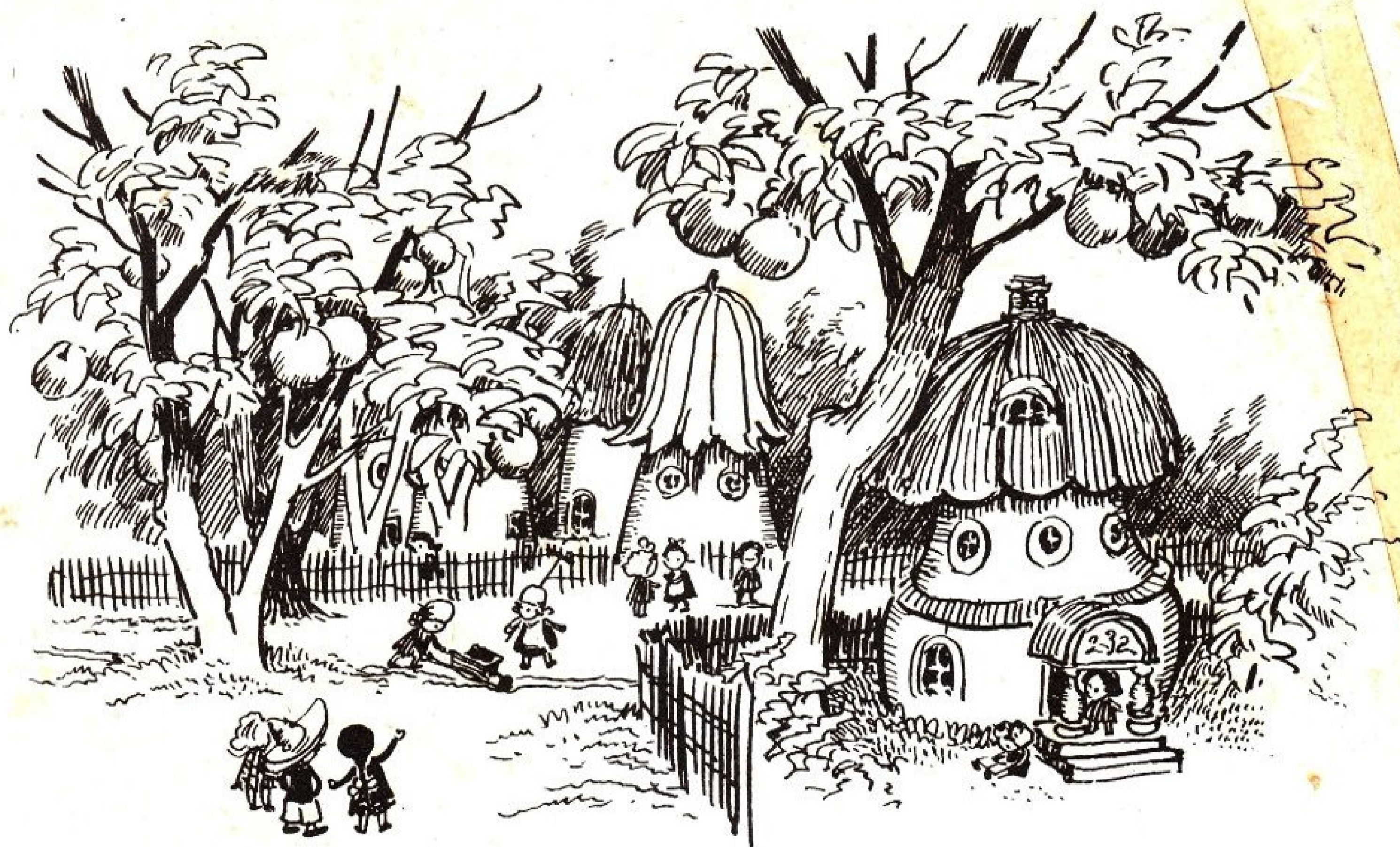
Bạch tuyết thất vọng nói:

— A, thế đấy...

Cô chạy lại đội mũ trước chiếc gương.

Gian phòng vắng lặng. Ai cũng vội đi loan báo cái tin mới mẻ ấy.

Chương 14

THĂM THÀNH PHỐ XANH

Mít đặc cùng Bạch tuyết và Mắt xanh đi vào một đường phố hai bên có hàng rào bằng cành liễu đan chéo nhau. Sau hàng rào, có những ngôi nhà nhỏ xinh đẹp mái màu xanh và màu đỏ, quanh nhà có những cây lê, cây mận, cây táo thật lớn. Trong các phố còn nhiều cây khác. Thành phố ngợp trong màu lá cây xanh thắm cho nên người ta gọi là Thành phố Xanh.

Mít đặc tò mò nhìn quanh chú. Thành phố này rất sạch sẽ. Các cô tí hon đang làm lụng ở trong sân nhà. Cô thì lấy kéo cắt cỏ để cho nó cao vừa đến tầm nhất định, cô thì cầm chổi quét các ngõ, cô thì đập các tấm thảm dài cho sạch bụi. Ở Thành phố Xanh, người ta không những chỉ trải thảm ở trong nhà mà còn trải lên các vỉa hè phố nữa. Có mấy cô tí hon sợ người ta làm bẩn thảm, bèn đứng ngay cạnh đó và yêu cầu những người qua lại đi ra bên và nếu họ muốn đi lên tấm thảm thì phải chùi sạch chân đi đã. Trong nhiều sân, các cô trải cả thảm lên lối đi. Mặt ngoài tường các nhà cũng treo đầy những tấm thảm xinh xinh màu sắc rực rỡ.

Ở Thành phố Xanh, có ống dẫn nước làm bằng cây sậy. Các bạn hẳn đã biết

rằng cây sậy rỗng ruột cho nên nước có thể chảy qua bên trong, y như trong các ống dẫn nước vậy. Người ta đặt các ống sậy ấy dọc theo mỗi phố, nhưng không phải là đặt trên mặt đất như có người tưởng đâu. Các ống ấy được đóng vào những cọc gỗ, cách xa mặt đất một quãng. Nhờ thế mà nó không bị mọc rêu và dùng được khá lâu. Dĩ nhiên là phải trông coi nó cẩn thận và sửa chữa kịp thời để khỏi lãng phí nước. Từ ống cái, các ống con chảy vào các nhà. Nhà nào cũng có nước, thật là tiện lợi. Trước cửa mỗi nhà, có một tia nước chảy vọt lên, vừa trông đẹp mắt lại vừa thuận tiện, vì nước đó dùng để tưới các khu vườn trồng đủ thứ rau: củ cải, cà rốt.

Các cô tí hon đang lao động ở trong vườn. Mít đặc nhìn các cô làm lụng. Các cô đào quanh một củ cà rốt, lấy dây buộc thật chặt rồi các cô bám vào dây ra sức kéo. Củ cà rốt bật rễ lên, các cô vừa cười vừa kéo về nhà.

Mít đặc ngạc nhiên hỏi:

— Tại sao trong thành phố này chỉ rặt con gái mà không có con trai?

— Ở đây chỉ có con gái thôi là vì bọn con trai đi ra ở ngoài bờ sông cả rồi. Họ ở mãi Thành phố Diều ấy.

— Tại sao họ lại ra ở ngoài bờ sông? — Mít đặc hỏi.

— Vì ở đấy thuận tiện hơn. Họ tha hồ tắm và nằm sưởi nắng từ sớm đến chiều và đến mùa đông, khi mặt sông đã đóng băng thì họ chơi trượt băng, vả lại họ thích ở bờ sông là vì đến mùa xuân, nước sông lên tràn ngập cả thành phố của họ.

— Như thế thì có gì là thú vị? — Mít đặc ngạc nhiên.

— Tôi cũng chả thấy thú vị gì nhưng họ thì lại thích thế. Khi nào nước lên, họ đi thuyền cứu giúp lẫn nhau. Họ thích đi phiêu lưu đây đó lắm. — Bạch tuyết nói.

— Tôi cũng thích đi phiêu lưu lắm, cô có thể giới thiệu tôi với các bạn cô được không? — Mít đặc hỏi.

Bạch tuyết đáp:

— Không được. Trước hết là bờ sông thì xa, hai là họ sẽ chỉ nêu gương xấu cho cậu và ba là họ đã sinh sự với chúng tôi rồi.

— Tại sao vậy? — Mít đặc hỏi.

Mắt xanh giải thích:

— A! Cậu không biết những điều họ đã làm đấy thôi. Mùa rét vừa rồi, họ mời bọn tôi đến ăn Tết. Họ hứa nào là có âm nhạc, ca vũ nhưng khi bọn tôi đến nơi, cậu có biết họ làm gì không?.. Họ lấy tuyết ném chúng tôi tơi bời.

— Sau đó ra sao? — Mít đặc hỏi.

— Sau đó, bọn tôi chẳng thèm làm bạn với họ nữa và không bao giờ chúng tôi lại thăm họ nữa đâu.

— Còn họ, họ đến thăm các cô không?

Bạch tuyết đáp:

— Không. Đầu tiên vài người trong bọn họ có đến nhưng chẳng ai buồn tiếp họ; sau rồi họ chán và giở trò chơi ác: đập vỡ cửa kính, phá hàng rào...

Mắt xanh nói:

— Và cuối cùng, họ cử Đinh dép đến. Thế là có chuyện đấy!..

Bạch tuyết nói tiếp:

— Phải, Đinh dép đến tìm chúng tôi, cậu ta nói là cậu ta muốn kết bạn với chúng tôi, rằng cậu ta không ưa bọn con trai vì chúng hay nghịch ngợm. Chúng tôi cho phép cậu ta ở lại thành phố và cuối cùng, cậu có biết cậu ta làm cái gì không? Nửa đêm cậu ta dậy, chơi đủ trò quái ác với chúng tôi. Ở nhà thứ nhất cậu ta đã chặn cửa nhà hàng xóm bằng thanh củi gộc làm cho người ta sáng dậy không tài nào mở cửa được; một nhà khác cậu ta lại treo một cái gậy lên trên cửa ra vào, ai đi qua cũng bị gậy nện vào đầu; nhà thứ ba cậu ta dăng một sợi dây ngang cửa làm cho mọi người vấp ngã; ở nhà thứ tư cậu ta phá hỏng một cái lò sưởi; đến nhà thứ năm thì đập vỡ kính cửa...

Nghe chuyện Mít đặc phì cười.

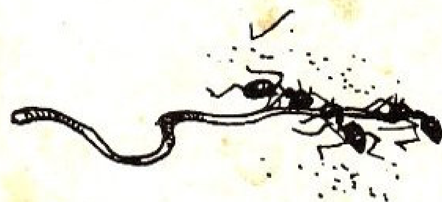
Bạch tuyết nói:

— Cậu thì cười nhưng có biết bao người trong bọn tôi bị khổ. Một cô trèo lên mái nhà để chữa ống lò sưởi bị rớt xuống và suýt gãy chân đấy.

— Không phải là tôi cười các cô, mà tôi cười cậu Đinh dép kia, — Mít đặc trả lời.

Bạch tuyết nói:

— Điều đáng làm là phải trừng trị cậu ta một trận cho cậu ta chừa đi, chứ không phải chỉ cười thôi.

Họ đi qua một cây táo mọc ở giữa phố. Cành

cây đầy những quả táo to chín đỏ. Một cái thang dựa vào thân cây, có thể leo tới lưng chừng cây, rồi có một cái thang bằng dây thừng buộc vào cái cành ở mé dưới. Có hai cô tí hon ngồi trên cành cây ấy. Một cô đang cưa cái cuống một quả táo, còn cô kia đỡ bạn để cho cô ta khỏi ngã.

Mắt xanh nói:

— Cẩn thận nhé! Quả táo mà rớt xuống thì các cậu toi mạng đấy.

Mít đặc huênh hoang đáp:

— Toi mạng tôi sao được! Đầu tôi cứng lắm nhé!

Bạch tuyết nói:

— Các cậu thì lúc nào cũng tưởng tượng là chỉ các cậu mới can đảm thôi. Nhưng bọn nữ chúng tôi chẳng thua các cậu đâu. Cậu thử nhìn xem họ trèo tài không kìa!

Mít đặc nói:

— Ngược lại, bọn con trai chúng tôi thì đi ô-tô và bay bằng khinh khí cầu!

— Con gái chúng tôi cũng nhiều người lái được ô-tô đấy bạn ạ, — Bạch tuyết nói.

— Các cô cũng có ô-tô à?

— Phải, nhưng mà nó không chạy được nữa. Chúng tôi đã cố sửa chữa nhiều lần nhưng không có kết quả. Cậu có thể giúp chúng tôi được không?

— Được lắm! Tôi cũng khá thạo món máy móc. Lúc nào Bu loong và Đinh vít ra khỏi bệnh viện, tôi sẽ giải thích cho họ làm, — Mít đặc trả lời.

Bạch tuyết vỗ tay reo:

— Thế thì tuyệt lắm!

Mít đặc ngừng nói. Chú vừa trông thấy ở giữa phố có một vật lạ mà chú chưa từng nhìn thấy bao giờ: những quả bóng xanh to như những cái nhà hai tầng và còn to hơn nữa kia.

— Bóng gì mà kỳ lạ quá! — Mít đặc ngạc nhiên.

Các cô tí hon cười phá lên.

— Những quả dưa hấu đấy. Cậu chưa bao giờ trông thấy quả dưa hấu à?

Mít đặc thú nhận:

— Chưa. Ở chỗ tôi không có dưa hấu. Thế dưa hấu dùng để làm gì?

Bạch tuyết mỉm cười chế giễu:

— Con trai mà không biết dưa hấu dùng làm gì à? Có lẽ cậu cũng không biết táo và lê dùng làm gì chắc?

— Để ăn à? — Mít đặc ngạc nhiên. — Vô lý, to thế cơ mà! Dễ chừng một năm ăn không hết một quả?

Mắt xanh giảng giải:

— Chúng tôi không ăn mà chỉ lấy nước đường thôi. Chúng tôi khoét một cái lỗ ở gần cuống cho nước đường chảy ra. Mỗi quả dưa hấu được đến mấy thùng nước đường ấy.

— Ai có sáng kiến trồng dưa hấu đấy? — Mít đặc hỏi.

Mắt xanh đáp:

—Đó là Rơm vàng, một cô bé rất thông minh. Cô ấy rất thích trồng cây và đã trồng được nhiều giống cây mới. Trước kia, chúng tôi chẳng có dưa hấu đâu nhưng rồi một hôm, có người đến chơi nói rằng trong rừng có những quả dưa hấu dại. Đến mùa thu, cô ấy tổ chức đi thăm dò và tìm thấy cây dưa hấu ấy trong một cánh rừng trụi. Đoàn thăm dò trở về mang theo những hạt dưa hấu dại và sang xuân, Rơm vàng đem ra trồng. Năm ấy, thu hoạch được những quả dưa hấu to nhưng mà nước thì chua loét. Rơm vàng phải ra sức làm việc: cô nếm nước đường của tất cả các quả dưa hấu rồi chọn lấy quả ít chua nhất. Năm sau, cô lại gieo hạt của quả ít chua nhất này, kết quả là được những quả dưa hấu bớt chua hơn trước và có quả đã hơi ngòn ngọt. Cô ấy chọn lấy quả ngọt nhất và lấy hạt năm sau lại đem gieo. Mấy năm trời làm đi làm lại như vậy, cuối cùng cô ấy đã có những quả dưa hấu ngọt lịm như mật.

Bạch tuyết nói:

—Phải đấy. Bấy giờ thì ai cũng khen cô Rơm vàng, chứ lúc đầu người ta mắng cô ấy lắm.

Mít đặc hỏi:

—Sao vậy?

—Tại vì không ai tin là có thể tìm ra thứ nước gì uống được với cái món dưa hấu chua loét ấy. Vả lại, dưa hấu mọc ở khắp nơi, ngổn ngang khắp đường phố không có lối đi lại nữa. Còn những cây mọc ở gần nhà thì lúc nó còn nhỏ còn đỡ khổ nhưng lúc nó lớn lên, nó đâm thủng cả tường. Có một căn nhà bị đổ sập vì một quả dưa hấu đấy! Có mấy cô tí hon định cấm không cho Rơm vàng trồng dưa hấu nữa nhưng các cô khác lại ủng hộ, giúp đỡ cô ấy.

Ba người đi đến bờ sông.

Bạch tuyết nói:

—Sông Dưa hấu đấy. Cậu nhìn xem có bao nhiêu dưa hấu nào?

Muốn sang sông, phải đi qua một cái cầu hẹp như tấm thảm dăng qua hai bờ sông; chiếc cầu ấy làm bằng thứ vải dày và bền.

Mắt xanh nói:

—Các cô tí hon dệt bằng sợi gai. Làm suốt một tháng trời, sau các cậu tí hon giúp chúng tôi dựng thành cầu.

Bạch tuyết nói tiếp:

—Cậu mà trông thấy thì phải biết nhé! Một chú tí hon lăn tòm xuống sông suýt nữa thì chết đuối nhưng may người ta đã vớt được cậu ấy lên.

Mắt xanh đã đi lên cầu. Mít đặc đi sau cô, chú dừng lại và thấy cái cầu rung rinh dưới chân chú.

Bạch tuyết nói:

— Cậu không đi đi à, sợ phỏng?

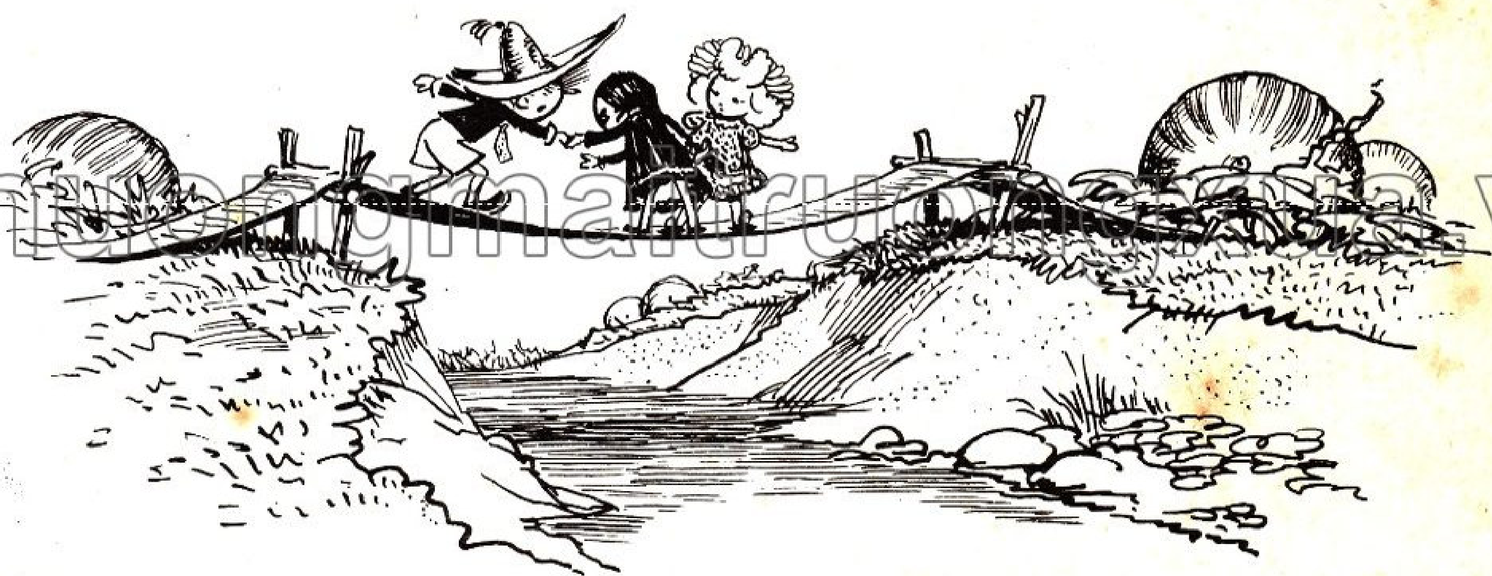
— Chẳng sợ đâu! Nhưng cầu gì mà kỳ quái thế này!

Chú cúi gập người lại, bám chặt lấy cái cầu đang đung đưa ấy, rồi để tỏ ra mình chẳng sợ chút nào, chú gượng cười lên một tiếng cười thật to.

Nhưng mà quả thật là chú sợ. Bạch tuyết và Mắt xanh biết rõ điều đó. Nhưng các cô không chế giễu chú vì các cô hiểu rằng các chú tí hon không chịu nổi những điều nhạo báng. Hai cô đi hai bên và cầm lấy tay chú. Qua cầu, họ đi vào một đường phố dẫn tới một căn nhà nhỏ tường trắng mái xanh.

Mắt xanh nói:

— Đây là bệnh viện.

Chương 15

TRONG BỆNH VIỆN

Bạch tuyết dừng lại trước cửa và giật chuông: «Reng, reng!» Cửa mở. Một cô gái mặc áo choàng trắng hiện ra ở ngưỡng cửa, đầu cô quấn một tấm khăn để lộ ra mớ tóc óng vàng.

Cô ta chắp tay lên ngực nói:

— A! Trời ơi, lại một bệnh nhân nữa à! Chúng tôi chẳng còn chỗ nằm đâu! Các cô tìm thấy họ ở đâu đấy! Quanh năm suốt tháng, bệnh viện vắng tanh vắng ngắt, chẳng có ai muốn chữa chạy gì thế mà bây giờ! Đây là bệnh nhân thứ mười lăm trong ngày hôm nay đấy.

Bạch tuyết đáp:

— Cậu này không đau ốm gì đâu, chỉ đến thăm các bạn cậu ta thôi.

— À, thế thì các người vào đi.

Mít đặc đi theo các cô tí hon vào phòng của bác sĩ. Mật ngọt ngồi sau chiếc bàn, đang hí hoáy viết. Trước mặt cô là một đống giấy tờ ghi chép về bệnh nhân. Trông thấy Bạch tuyết và Mắt xanh cô nói:

— Các cô chú đến thăm bệnh nhân phải không? Không được vào thăm đâu. Các cô chú quên rằng họ cần được yên tĩnh à. Còn cô Mắt xanh, cô đã có cái lá cao ở trên trán rồi ư? Tôi có lời mừng cô đấy! Tôi đã bảo cô cơ mà: hễ có chú tí hon nào vào nhà là y như rằng các cô lại tím bầm người và mọc bướu lên ngay thôi.

Bạch tuyết giải thích:

— Không ạ, chúng em không đến thăm bệnh nhân đâu ạ; chúng em dẫn anh này vào thăm các bạn.

— Tôi đã ra lệnh cho chú ấy nằm rồi thế mà chú lại dám dậy không xin phép tôi và còn gây sự tầm bậy. Tôi không cho chú ấy vào đâu. Bệnh viện không phải chỗ để đánh nhau.

— Tôi có định đánh nhau đâu! — Mít đặc cãi.

Mật ngọt vẻ mặt nghiêm nghị, đập đập cái ống nghe bằng gỗ xuống bàn:

— Các chú thì bao giờ chẳng nói là không đánh nhau nhưng rồi các chú vẫn đánh nhau như thường.

Rồi xem như đã xong việc với Mít đặc, cô quay về phía Mắt xanh:

— Giơ trán cho tôi xem nào, cô em.

Mật ngọt khẽ bóc cái lá cao ra.

—Không cần cái này nữa,—xem xét xong Mật ngọt nói,—cô đến đây với tôi, tôi sẽ chữa bằng tia sáng xanh cho cô và cái bướu sẽ mất.

Hai cô đi ra. Mít đặc khoác một cái áo choàng trắng, chụp vào đầu một cái mũ treo trên mắc áo, chú đeo cái kính của Mật ngọt để quên trên bàn, cầm lấy cái ống gỗ rồi ra ngoài. Bạch tuyết rất phục lòng dũng cảm và óc tinh nhanh của chú.

Chú đi theo hành lang, mở một cánh cửa ra và bước vào một gian phòng lớn là nơi các bạn chú đang điều trị. Chú bước lại về phía người nằm gần nhất và nhận ra bộ mặt xầm xì, cau có của Cáu kỉnh.

—Sức khỏe anh thế nào, anh bệnh nhân?—Mít đặc đổi giọng hỏi.

—Khá lắm,—Cáu kỉnh đáp nhưng rồi chú nhăn mặt nhăn mày, tưởng như chú chỉ còn sống chừng năm phút nữa thôi.

Mít đặc ra lệnh:

—Anh ngồi dậy xem nào!

Cáu kỉnh miễn cưỡng thi hành và đưa mắt nhìn ra xa một cách khó chịu. Mít đặc áp cái ống nghe bằng gỗ vào ngực chú và bảo:

—Anh thở đi!

Cáu kỉnh càu nhàu:

—A! Xin đủ thôi. Hết ngồi dậy, nằm xuống lại thở đi với lại nín thở!

Mít đặc gõ cái ống nghe vào đầu bệnh nhân và khẽ nói:

—Cáu kỉnh ạ, mình thấy cậu chẳng thay đổi gì hết, cậu vẫn cau có hoài.

Cáu kỉnh ngước mắt ngạc nhiên nhìn bạn:

—Mít đặc ơi!

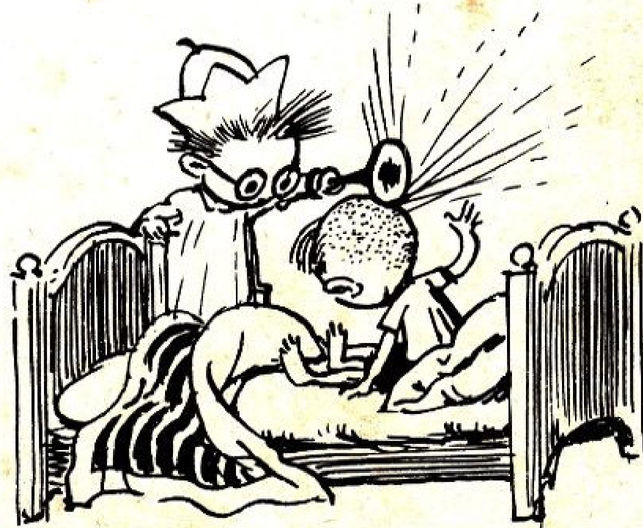
—Im!—Mít đặc khe khẽ nói.

—Ồ, mình van cậu, Mít đặc ạ, cậu cho mình ra khỏi nơi đây đi. Mình về thế với cậu là mình chẳng làm sao cả đâu! Mình đau ở đầu gối, nhưng là chuyện đã qua rồi, thế mà họ cứ bắt mình nằm liệt giường và không trả quần áo cho mình nữa. Mình chán lắm rồi. Mình muốn chuồn đi thôi. Cậu hiểu không?

Chú bám ghì lấy tay áo của Mít đặc. Mít đặc đáp:

—Kiên nhẫn một chút, mình sẽ tìm cách cho cậu tháo lui. Nhưng cậu phải hứa là sẽ vâng lời mình và nếu bọn con gái có hỏi là ai đã sáng chế ra quả cầu thì cậu bảo là mình nhé.

Cáu kỉnh nói:

— Đồng ý, nhưng mà mình van cậu, cậu hết sức giúp mình đấy.

— Cậu cứ bình tĩnh, — Mít đặc đáp.

Mít đặc đến gần cái giường kề đấy.

Bác sĩ Thuốc viên khẽ nói:

— Cậu Mít đặc ơi, cậu giúp mình ra khỏi nơi này nhé. Cậu không biết nỗi khổ của mình đâu. Mình đã suốt đời chữa chạy cho người khác, thế mà bây giờ mình lại phải để cho người ta chữa chạy cho mình.

— Cậu không ốm đau gì chứ?

— Ốm đau gì mình? Mình chỉ bị sầy da ở vai và ở dưới mũi. Chỉ có thế mà phải nằm bệnh viện thì khổ quá.

— Nhưng tại sao họ lại giữ cậu ở lại chứ?

— Cũng đơn giản thôi: bệnh viện thì vắng tanh, không có ai đến chữa bệnh cả, cho nên các cô tí hon mới cố tìm ra một vài bệnh nhân để còn chăm sóc. Bọn con gái mà ly. Cậu có biết họ chữa cho mình ra sao không! Thật là phát chán! Họ rịt lá cao tẩm mật vào da mình và cho mình uống mật. Như thế có đúng đâu: ở phía ngoài phải bôi i-ốt, còn cho thuốc uống thì lấy dầu tẩy. Chà, mình không bao giờ đồng ý với những phương pháp chữa bệnh của họ.

Trong cái giường bên cạnh, Ngộ nhỡ thì thào:

— Mình cũng thế! Họ cấm tuốt: cấm đi, cấm chạy, cấm chơi ú tim và cấm cả hát nữa. Họ đã lấy ráo cả quần áo của bọn mình và cho cái mùi soa bỏ túi. Chúng mình chỉ có quyền nằm trên giường và hỉ mũi, thế thôi. Trò giải trí thế đấy.

— Thế tại sao các cậu lại vào bệnh viện?

— Hôm qua, lúc quả cầu va phải mặt đất, chúng mình ngã tung ra ngoài khoang, ở gần ngay thành phố. Bọn mình nằm thiếp đi. Rạng sáng, bọn con gái đánh thức chúng mình dậy: «Các cậu ở đâu đến đây?» Bọn mình đáp: «Bọn tôi đi bằng khí cầu nhưng va xuống đất bẹp tan rồi!» Điều đó làm cho họ xúc động: «Bẹp tan ư! Chúng tôi sẽ chữa cho các cậu và đưa các cậu vào bệnh viện!» Bọn mình liền đi theo họ.

Mít đặc hỏi:

— Các cậu khỏe cả chứ?

— Ừ, trừ cậu Viên đạn.

Mít đặc lại gần Viên đạn:

— Cậu đau ra làm sao?

— Bị sai khớp chân nên mình không đi được. Đối với mình, như vậy cũng chẳng sao nhưng mà mình mất con Mực rồi. Cậu tìm nó hộ cho mình. Chắc nó cũng không ở xa đây đâu, nhưng cậu xem đấy, mình

đã bị đóng chặt vào giường rồi.

— Được, mình hứa là sẽ tìm con Mực cho cậu với điều kiện là cậu phải nói với mọi người rằng mình đã sáng chế ra quả cầu cơ, — Mít đặc nói.

Mít đặc đảo qua thăm tất cả các chú tí hon và buộc họ phải hứa rằng sẽ bảo chú là người sáng chế ra quả cầu. Sau đó chú trở về phòng của bác sĩ. Bạch tuyết nóng ruột chờ đợi chú:

— Sức khỏe các bệnh nhân ra sao?

— Họ chẳng ốm đau gì hết! Chỉ trừ cậu Viên đạn là có đau tí chút thôi.

Bạch tuyết vui sướng nói:

— Thế thì họ sắp được ra rồi! Tôi có ý kiến là ta sẽ tổ chức nhảy múa để chào mừng họ. Thế thì vui phải biết.

Mít đặc đáp:

— Có ai nói là người ta sẽ cho họ ra sớm đâu.

Vừa lúc đó, Mật ngọt và Mắt xanh bước vào.

— Tại sao cậu lại mặc áo choàng trắng? Sao cậu tự tiện thế? — Mật ngọt tức giận nói.

— Tôi chỉ muốn làm một cuộc kiểm tra nhỏ thôi.

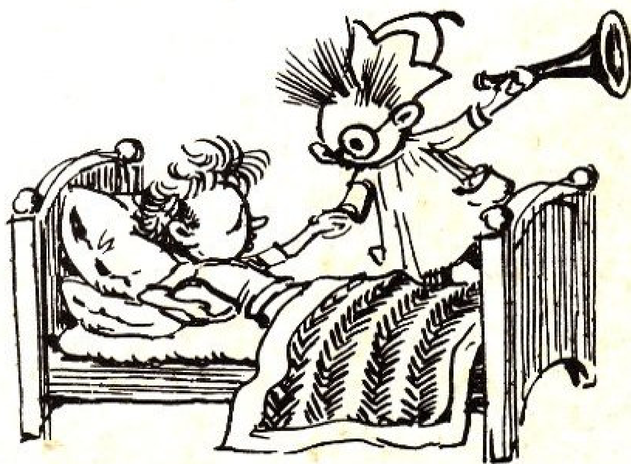
Mật ngọt mỉm cười chế giễu:

— Vậy thì cậu kết luận ra sao đấy!

— Cuộc kiểm tra đã chứng tỏ rằng tất cả các bệnh nhân — chỉ trừ một người — đều mạnh khỏe và có thể cho họ ra được.

Mật ngọt phản đối:

— Không, không đâu, cậu có biết là nếu chúng ta cho ra viện một lúc mười bốn chú tí hon thì sẽ xảy ra chuyện gì không? Họ sẽ làm loạn thành phố lên cho mà xem! Rồi không còn đến một miếng kính cửa và các cô sẽ tím bầm người và mọc bướu lên đấy. Vậy thì để ngăn ngừa cái dịch thương tật đó, chúng ta nên để các chú tí hon ở lại bệnh viện là hơn.

Mắt xanh nói:

— Nếu ta không cho họ ra tất cả ngay một lúc mà mỗi ngày ra một người thì có được không?

Bạch tuyết tiếp:

— Một người thì ít quá, mỗi ngày

hai người. Chúng mình định tổ chức ngay một cuộc khiêu vũ để chào mừng họ cơ mà.

Mật ngọt đồng ý:

— Được. Chúng ta lập danh sách và bắt đầu từ mai, mỗi ngày sẽ cho ra một chú.

Bạch tuyết vỗ tay và ôm choàng vào cổ Mật ngọt:

— Không, hai cơ chị ạ. Em muốn họ được ra sớm cơ. Chị không thích dự khiêu vũ hay sao? Chị nhảy cừ lắm kia mà!

— Ừ thì hai. Cho những chú hiền lành ra trước, — Mật ngọt dịu dàng đồng ý rồi quay về phía Mít đặc, nói tiếp: — Cậu phải giúp đỡ chúng tôi. Ai là người lành nhất?

— Họ đều lành tuốt đấy.

— Tôi không thể tin điều đó. Các chú tí hon mà đều lành cả thì chả có đâu. Nhất định ta phải kiếm việc làm cho họ để họ quên đừng chơi ác với chúng ta nữa.

Mắt xanh nói:

— Như vậy thì hai chú thợ máy Bu loong và Đinh vít có đủ điều kiện rồi. Chúng ta đang cần họ để chữa xe ô-tô.

Mật ngọt tán thành:

— Ý kiến hay đấy. Chúng ta sẽ bắt đầu cho Bu loong và Đinh vít ra trước.

Cô viết tên hai người vào một tờ giấy rồi nói:

— Sau đó, tôi muốn cho chú Cáu kỉnh ra luôn, người gì mà không ai chịu nổi ấy, lúc nào cũng gắt gỏng, ngấy quá rồi!

Mít đặc nói:

— Không, không! Cứ giữ cậu ấy ở lại bệnh viện để cậu ta chừa cái thói xấu đó đi.

— Vậy thì Thuốc viên nhé. Chú này luôn luôn bất mãn với bệnh viện chúng tôi, cứ chỉ trích hoài các phương pháp trị bệnh của chúng tôi. Chú ta thì cái gì cũng nói được, tôi muốn loại chú ra ngay thôi.

Nhưng Mít đặc không đồng ý:

— Không, Thuốc viên không được đâu. Cả đời cậu ta đã chữa cho người khác thì bây giờ phải đến lượt người khác chữa cho cậu ta chứ. Cho Thuốc nước ra thì hơn, một họa sĩ có tài, cậu ta mà ra thì lập tức có việc làm ngay. Cậu ấy là học trò của tôi. Chính tôi đã dạy cậu ấy học vẽ đấy.

Bạch tuyết van nài:

— Ồ phải đấy. Cho chú ấy ra hôm nay đi! Tôi sẽ nhờ chú ấy vẽ một bức chân dung.

Mít đặc nói:

— Nên cho cả Kèn đồng ra. Kèn đồng cũng là học trò của tôi, tôi đã dạy cho cậu ta thổi sáo.

Bạch tuyết ôm chầm lấy Mật ngọt:

— Cho Thuốc nước và Kèn đồng ra đi. Em van chị đấy!

— Ừ. Đối với hai chú này thì chúng ta sẽ miễn cho ngoại lệ nhưng mà chỉ riêng hai chú đó thôi.

Chỉ một lát, danh sách đã lập xong. Mật ngọt ra lệnh trả quần áo cho Thuốc nước và Kèn đồng. Vài phút sau, hai chú vào văn phòng của bác sĩ, mặt tươi hơn hớn.

Mật ngọt bảo hai chú:

— Các chú sắp được ra viện rồi. Các chú cố gắng cư xử cho tốt, nếu không chúng tôi sẽ buộc phải bắt hai chú vào viện nữa đấy.

Chương 16

MỘT BUỔI HÒA NHẠC

Trong khắp thành phố, người ta chỉ nói đến nhà du hành trứ danh Mít đặc và các bạn của chú nằm trong bệnh viện. Sáo sậu và Cun cút đi từng nhà kể chuyện cho các bạn nghe, rồi các cô bạn lại đi kể chuyện tiếp và cứ như thế mãi. Cho đến một hôm, tất cả các cô tí hon, như đã hẹn nhau từ trước, đều đến bệnh viện. Tất cả các cô tí hon đều muốn giúp đỡ các bệnh nhân và đã mang đến cho họ đủ thứ của ngon vật lạ: bánh, mứt, kẹo, hoa quả.

Phố Bệnh viện đen nghịt những người. Dĩ nhiên là không thể cho ngần ấy người vào cả bệnh viện được. Mật ngọt bước ra thềm cửa, tuyên bố là các bệnh nhân không cần dùng gì cả và mời các cô tí hon trở về nhà, đừng làm ầm ĩ trước cửa sổ bệnh viện. Nhưng các cô chẳng chịu đi cho vì các cô đã được tin rằng chỉ trong lát nữa, người chỉ huy các chú tí hon — chú Mít đặc thì phải — sẽ được ra viện với hai người bạn của chú là Thuốc nước và Kèn đồng.

Một lần nữa, Mật ngọt lại phải bước ra thềm cửa và tuyên bố: Mít đặc sẽ ở lại bệnh viện nếu các cô không chịu giải tán. Các cô đành phải bỏ đi nhưng đáng lẽ là trở về nhà, các cô kéo đến chơi nhà các bạn ở phố Bệnh viện. Đến khi Mít đặc, Thuốc nước và Kèn đồng hiện ra cùng với Mắt xanh và Bạch tuyết, bọn họ trông thấy ở mỗi cửa sổ có một chục cô tí hon đứng nhìn họ đi qua. Mít đặc rất lấy làm tự hào vì được chú ý đến như thế. Chú nghe thấy tiếng hỏi:

— Trong ba chú thì chú nào là Mít đặc lừng danh?

— Cái chú mặc quần vàng ấy.

— Chú tai to ấy phải không? Mình chả tin đâu, trông cậu ta thộn quá.

— Không, đúng đấy mà. Vẻ mặt trông hơi thộn nhưng mắt chú ta thông minh đấy chứ.

Ở đằng góc phố, một cô tí hon thò tay vẫy qua cửa sổ và kêu lên the thé:

— Hoan hô Mít đặc!

Cô tí hon nhoài người ra đến nỗi tí nữa thì ngã giúi xuống vỉa hè nếu không có các bạn túm chặt lấy cẳng cô.

Một cô mặt choắt, cằm nhọn, vẻ nghiêm nghị, thì thầm:

— Thật là nhục! Chưa chừng Mít đặc lại lên mặt bây giờ đấy!

Một cô có hàm răng trắng muốt óng ánh dưới cái môi dẩu lên, nói:

— Cậu nói phải đấy. Không nên tỏ ra là chúng ta chú ý đến các chú tí hon. Chỉ khi nào họ tin là không có ai quan tâm đến những trò tầm bậy của họ thì họ mới thôi giở trò ra thôi.

Cô Én nói tiếp:

— Ta nói chuyện ấy đấy, Mèo con ạ. Ừ, ta phải coi khinh họ mới được. Họ có thấy chúng ta khinh thường họ thì họ mới hết chơi ác với chúng ta.

Én và Mèo con cứ thủ thà thủ thỉ vào tai tất cả mọi người rằng phải khinh miệt các chú tí hon mới đến bằng khí cầu. Chẳng mấy chốc, tất cả các cô tí hon

đều đồng ý là cùng tảng lờ các chú đi. Nếu đi phố mà gặp chú nào đi tới là các cô quay gót ngay lập tức hay đi sang vỉa hè khác.

Nhưng các cô chẳng giữ được lời các cô đã hứa. Các cô được biết rằng Thuốc nước là họa sĩ và Kèn đồng là tay nhạc sĩ trứ danh chuyên thổi sáo. Thổi sáo cơ à? Ở Thành phố Xanh này, người ta chỉ chơi đàn thôi chứ chưa bao giờ chơi sáo và có khối người còn không biết cây sáo là cái gì nữa. Vì vậy ai cũng muốn được nghe Kèn đồng thổi sáo.

Chẳng bao lâu, các cô tí hon đã được tin rằng Thuốc nước và Kèn đồng ở quảng trường Cây Táo, cùng một nhà với Khuy vàng và các bạn cô. Dưới mái nhà này có một gian phòng lớn với chiếc cửa sổ to bằng cả bức tường. Thuốc nước rất thích gian phòng này vì nó sáng sủa và chú cùng ở đây với chú Kèn đồng.

Cửa sổ gian phòng này mở ra quảng trường Cây Táo. Chiều đến, quảng trường mọi khi không tấp nập lắm, bây giờ thì đầy những cô tí hon. Các cô đi chơi từng đôi một, tay cầm tay, mắt nhìn trộm về khung cửa sổ lớn ấy.

Dĩ nhiên không phải là để nhìn Thuốc nước và Kèn đồng mà chỉ vì các cô nóng ruột muốn được nghe thổi sáo.

Thỉnh thoảng, các cô lại trông thấy cái đầu chải cẩn thận của Kèn đồng hay mớ tóc rối bù của Thuốc nước. Rồi thì lại mất hút. Một lát sau, Thuốc nước đến tựa vào cửa sổ, mắt nhìn mơ mộng ra xa. Kèn đồng cũng ra theo với bạn. Rồi hai chú tranh luận với nhau, lúc thì vung tay làm điệu bộ.

Cuối cùng, hai chú nhoài người nhìn ra quảng trường, nhổ bọt và biến mất.

Có lẽ những việc thú vị như thế không còn xảy ra nữa song các cô tí hon cũng không nghĩ đến chuyện ra về. Quả nhiên tiếng sáo cất lên, êm dịu như tiếng nước

suối chảy rì rào. Âm thanh trầm bổng như nhịp sóng đều đều rồi bỗng vút lên, đuổi nhau dồn dập, quyện vào nhau. Các cô tí hon vui mừng phấn khởi hẳn lên, chân tay các cô ngứa ngáy chỉ rậm rựt muốn nhảy.

Cửa sổ các nhà đều lặng lẽ mở rộng. Trên quảng trường, không một ai động đậy. Các cô tí hon lắng nghe để tận hưởng khúc nhạc chưa từng được nghe bao giờ ấy.

Tiếng sáo im bặt. Trong căn nhà đối diện, tiếng đàn hạc nổi lên, ngập ngừng, dạo những bài ca mới. Những ngón tay lướt rụt rè trên dây đàn; điệu nhạc lúc đầu còn nghe rõ sau yếu dần rồi tắt ngấm. Nhưng rồi tiếng sáo lại cất lên và tiếng đàn cũng hồi lại, ngân cao hơn trước. Ở một nhà bên cạnh, cũng nghe thấy tiếng đàn hạc rồi tiếp đến cái khác nữa; tiếng nhạc càng rộn ràng vui tươi.

Mít đặc đem bút vẽ và mực màu đen cho Thuốc nước, chú được chứng kiến một quang cảnh kỳ lạ: quảng trường Cây Táo đầy những cô tí hon đang lặng lẽ thưởng thức cuộc hòa nhạc tuyệt vời ấy. Chú cũng lắng nghe rồi chú cao hứng nhảy lò cò nhưng mà chẳng có ai buồn để ý đến điệu nhảy của chú nên chú phẩy tay, trở về với các bạn.

Chương 17

BU LOONG VÀ ĐINH VÍT ĐẾN THÀNH PHỐ DIỀU

Mời bạn cùng ra đây
Theo nhịp còi thể dục.
Dàn hàng ngang hàng dọc,
Đuổi cái lười biến mau,
Một ngày mới bắt đầu
Với nhịp còi thể dục.

Bu loong và Đinh vít vừa đi vừa hát cái điệp khúc do nhà thơ Hoa giấy sáng tác.

Mới rạng sáng, dân Thành phố Xanh còn đang ngủ, hai chú thợ máy Bu loong và Đinh vít đã lên đường, vừa đi vừa tập bài thể dục buổi sớm. Đêm qua được tin là hai chú sẽ được ra khỏi bệnh viện để chữa một cái ô-tô, hai chú dậy từ mờ đất và đòi trả quần áo ầm ĩ. Mật ngọt vốn sợ tiếng ồn hơn hết nên lập tức đem quần áo trả cho hai chú.

Các cô tí hon thức giấc vì tiếng hát của các chú, kéo nhau ra cửa sổ. Nhiều cô bước hẳn ra ngoài phố.

Bu loong nói:

—Này, các cô, ga-ra xe ở đâu thế?

Một cô tí hon đội mũ trùm đỏ, mặc áo choàng xanh cổ áo làm bằng da lông màu nâu sẫm trả lời:

—Các chú lại đây, tôi sẽ chỉ cho.

Bu loong đáp:

—Tốt lắm. Rẽ sang trái hay sang phải?

—Bên phải!—cô bé vừa trả lời vừa tò mò nhìn bộ áo bằng da của hai chú.

— Bên phải, quay! Đi đều, bước! Một hai, một hai? — Bu loong ra lệnh và đi vào đường phố mà cô bé đã chỉ.

Đinh vít nhịp bước đi theo chú, tiếp đến là cô tí hon vừa chạy vừa nhảy tâng tâng.

Bu loong và Đinh vít đi nhanh đến nỗi đi quá cả cái cổng mà hai chú phải vào.

Cô tí hon thét:

— Dừng lại! Các chú đi quá rồi.

Bu loong ra lệnh:

— Đằng sau quay!

Hai chú lại đều bước. Cô tí hon mở cổng. Ba người bước vào sân và đi về phía một cái nhà kho mái lợp ngói.

Đinh vít mở rộng hai cánh cửa, lẩm bẩm:

— Đây mà là ga-ra à! Một cái nhà kho hạng bét!

Bu loong nhìn vào trong, thấy một cái xe.

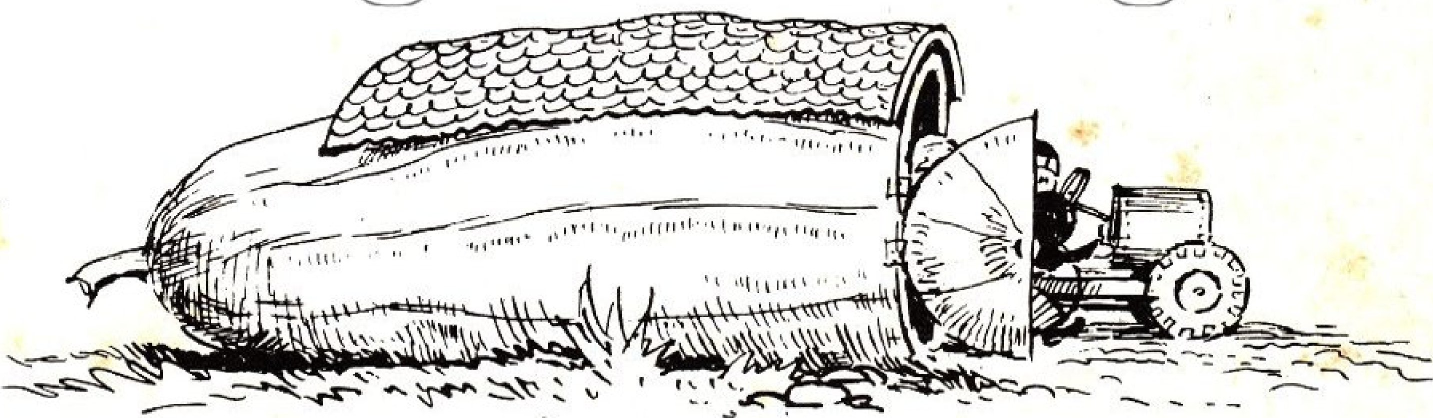
Nhiều cô tí hon sán lại gần.

Bu loong nói:

— Chả nhìn thấy cái gì cả, phải cho xe ra ngoài.

Các cô đáp:

— Cho xe ra ngoài ư? Không được đâu vì nó hỏng máy rồi.

— Vậy thì ta xúm vào đẩy, các cô đẩy đằng sau nhé. Nào! Tí nữa.

Chiếc xe ậm ạch và rên rỉ ra khỏi ga-ra.

Bu loong và Đinh vít luồn vào giữa các bánh xe. Các cô tí hon há hốc miệng ra nhìn hai chú.

— Ồ, bình nước đường bị thủng và lại thiếu mất một cái ốc. Chà, chiếc ống dẫn nước đường vỡ mất rồi.

Cuối cùng hai chú đứng dậy.

Bu loong bảo các cô tí hon:

— Các cô đem kìm, cờ lê và mỏ hàn ra đây!

— Chúng tôi chẳng có đâu!

— Không có à? Thế thì các cô có cái gì nào?

— Chỉ có cưa và rìu thôi.

— Ai lại dùng cưa với rìu để chữa ô-tô bao giờ. Thế ở đây không có con trai à?

— Họ ở Thành phố Diều ấy.

— Xa không?

— Đi bộ một giờ thì tới.

— Một giờ với các cô ấy! Bọn tôi đi nhanh hơn. Đi bằng lối nào?

— Các chú cứ đi theo phố này, đi mãi đến chỗ gặp con đường rẽ ra cánh đồng về bên tay phải thì các chú rẽ và sẽ đi đến Thành phố Diều.

Bu loong đáp:

— Được rồi. Đi đều, bước!

Nhưng bỗng nhiên chú ra lệnh:

— Đứng lại, đứng!

Sau đó chú tiếp tục ra lệnh cho các cô tí hon:

— Trong khi chúng tôi đi vắng, các cô lấy giẻ lau xe đi nhé. Có xe thì phải chăm nom xe chứ!

Các cô trả lời:

— Vâng ạ.

— Bây giờ thì lên đường nào!

Hai chú đi, rẽ về bên phải. Bu loong nói:

— Ta hát tí chứ?

Hai chú đồng thanh hát rõ to:

Qua đồng rộng, qua rừng xanh
Bước trên cỏ biếc, chúng mình ra đi.
Đôi ta đang ngắm hoa thì
Một con cóc đến, nhảy đi nhảy về.
Chúng mình vừa chạy vừa đi.
Mặc cho con cóc nằm ì nơi kia!

Dứt bài này, các chú lại hát tiếp bài khác rồi lại bài nữa, thế là các chú đã ra ngoài Thành phố Xanh.

Non một giờ đồng hồ sau đó, Thành phố Diều đã hiện ra ở đằng xa. Vừa lúc ấy, hai chú thấy một chiếc xe đỗ ở giữa đường cái. Hai chú lại gần, thấy hai bàn chân thò ra ngoài đôi ống quần đen nhem nhuốc.

Đinh vít hỏi:

— Ê, cậu nghỉ ngơi đấy à?

Một cái đầu đen sì và xoắn ốc hiện ra giữa những bánh xe:

— Nghỉ ngơi dưới gầm xe đây.

— Làm sao thế?

— Ừ, chả có cách nào chạy chọt nữa. Mình chẳng hiểu ra sao cả. Tại nước đường không chảy hay là tại thừa hay thiếu hơi?

Chú ta đứng dậy và đá một cú vào bánh xe.

Chiếc áo đen của chú cũng đầy dầu mỡ như quần chú, nhem nhuốc và bóng

nhoáng đến nỗi người ta cứ ngỡ là áo quần bằng da cơ đấy. Có lẽ đó là một chú tài xế tồi, thường mất nhiều thì giờ chui vào gầm xe để xem vì sao xe chết máy hơn là ngồi lái xe, mà điều đó thì xảy ra thường xuyên với các chú tài xế ô-tô chạy bằng nước đường.

Bu loong dạo quanh chiếc xe, chẳng thấy cái gì là bất bình thường cả. Chú rúc vào gầm xe, tìm kiếm hoài rồi ngóc dậy, chú đứng đó suy nghĩ, tay đưa lên gãi gáy mãi. Rồi đến lượt Đinh vít và chú tài xế. Cảnh tượng ấy diễn đi diễn lại nhiều lần: các chú lần lượt biến vào gầm xe rồi lại đứng lên, vẻ mặt ngơ ngác, tay gãi gáy hoài.

Cuối cùng Bu loong đã tìm ra nguyên nhân hỏng máy! Vài phút sau, máy nổ giòn giã và chú tài xế sung sướng bắt tay hai ông bạn:

— Cám ơn các cậu. Không có các cậu thì mình phải «nghỉ ngơi» ở đây đến tối mất. Các cậu đi đâu bây giờ? Lên xe mình mà đi.

Bu loong và Đinh vít nói cho chú rõ là hai người đi đến Thành phố Diều và đi để làm gì.

Chú tài xế đáp:

— Mình có kìm, cờ lê đây, xin vui lòng biếu các cậu. Nhưng mình không có mỏ hàn đâu.

— Thế cậu không biết ai có mỏ hàn à?

— Có! Đinh ốc tay thợ máy của chúng mình, có một cái, mình sẽ dẫn các cậu đến nhà cậu ấy.

Sau đó, cả ba trèo lên xe và vài phút sau, họ đã vào phố chính của Thành phố Diều.

Chương 18

Ở THÀNH PHỐ DIỀU

Thành phố Diều ở trên bãi cát dọc bờ sông. Ở đây không có cây cối nên phố xá không đẹp bằng ở Thành phố Xanh. Nhưng trái lại, hoa thì chỗ nào cũng có, y như Thành phố Hoa ấy. Nhà cửa thì rất xinh xắn. Nóc nhà nào cũng có một mũi tên và ở đầu mũi tên có một con gà trống bằng gỗ có thể quay theo gió hoặc là một chiếc cối xay nhỏ xíu luôn luôn cử động, có nhiều cái cối lại có còi cứ kêu rít lên không ngớt. Và trên bầu trời của thành phố lúc nào cũng có những cánh diều bay liệng vì thả diều là một thú vui của dân thành phố. Họ buộc vào chiếc diều những băng giấy dài rồi thả căng dây ra, thế là cái diều rít lên trong gió thành một tiếng động đến khó nghe, cứ y như tiếng ong vo ve vậy.

Tiếng động bát nháo ấy hòa lẫn với tiếng còi, làm thành một thứ tiếng ồn ào liên tục.

Tất cả các cửa sổ đều có lưới che, thứ lưới bằng gỗ mà người ta thường che kín cửa mỗi khi có các trận đá bóng vì các chú tí hon ở đây vừa ham chơi diều lại vừa mê đá bóng. Những tấm lưới ấy bảo vệ an toàn cho các khung cửa kính mà ánh sáng vẫn rọi vào nhà. Chúng ta phải thú nhận rằng không hiểu vì sao quả bóng đáng lẽ phải lăn đi đúng nơi đúng chỗ thì lại cứ nhè các cửa kính mà lao tới.

Xe ô-tô đã bon vào phố chính, vài phút sau nó quặt vào một phố rẽ ngang rồi dừng lại trước một cái cổng lớn làm bằng ván gỗ có đục một cái cửa nhỏ. Bên trên chiếc cổng, có một mũi tên bằng gỗ mang một khối thủy tinh tròn sáng bóng phản chiếu rõ như chiếc gương cả cảnh phố xá với nhà cửa, hàng rào và chiếc xe ô-tô vừa đỗ lại.

Bánh vòng — đó là tên chú tài xế — xuống xe, lại gần hàng rào và ấn vào một cái nút. Lập tức cánh cửa mở ra lặng lẽ.

Chú bảo Bu loong và Đinh vít:

— Lại đây, mình sẽ giới thiệu các cậu với Đinh ốc một tay rất ngộ, rồi các cậu sẽ biết.

Ba người vào trong sân, tiến về phía ngôi nhà và leo lên một cái thềm nhỏ bằng đá. Bánh vòng lại ấn vào một cái nút và một lần nữa, cái cửa lại lặng lẽ mở ra. Ba chú bước vào ngưỡng cửa một gian phòng vắng ngắt. Các chú chỉ thấy một cái võng treo trên tường, trên võng có một chú tí hon bận quần áo xanh đang nằm ngủ, tay nhét vào túi, chân bắt chéo lên nhau.

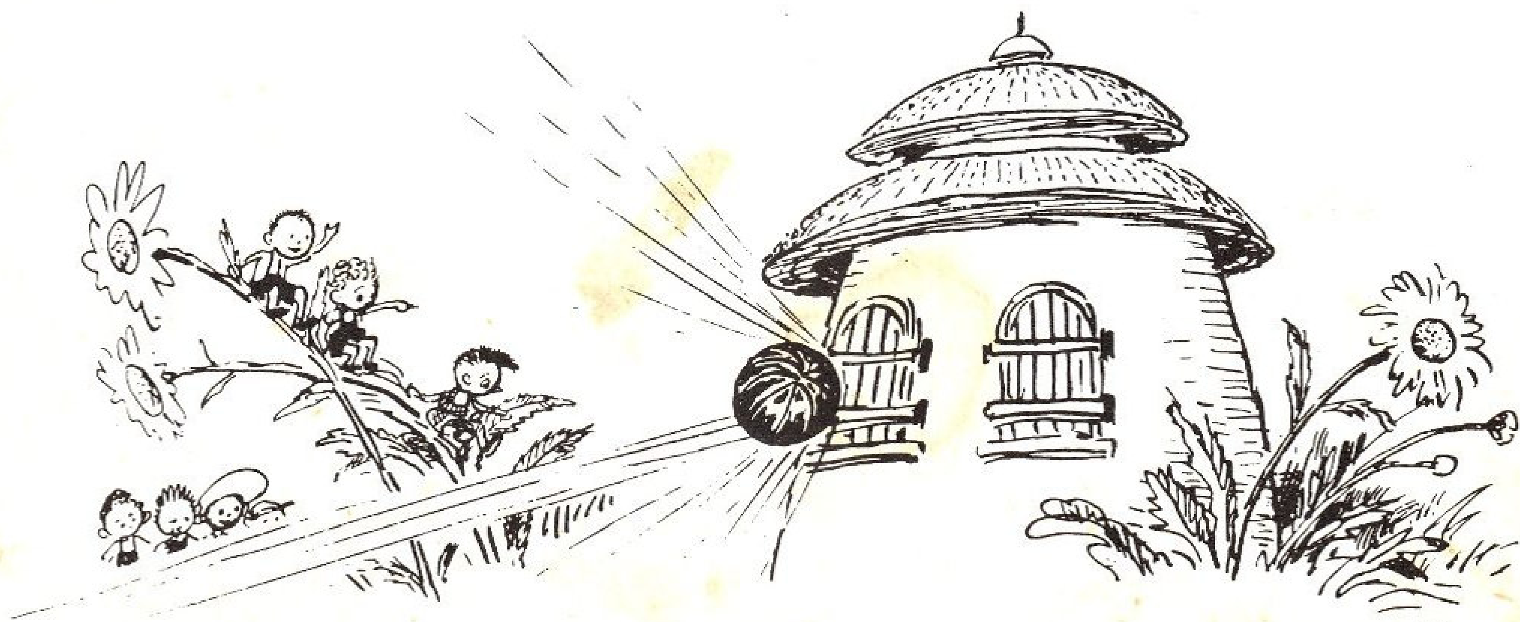
Bánh vòng gọi:

— Cậu còn ngủ cơ à, Đinh ốc? Trời sáng bạch ra từ lâu rồi!

Đinh ốc quay mình về phía ba ông khách, đáp:

— Không, mình có ngủ đâu, mình đang nghĩ đấy.

Bánh vòng nói tiếp:

—Mình giới thiệu với cậu đây là các cậu thợ máy Bu loong và Đinh vít, các cậu ấy đang cần một cái mỏ hàn đấy.

Đinh ốc đáp:

—Chào các cậu. Mời các cậu ngồi xuống.

Ngồi xuống ư? Ngồi vào cái gì? Bu loong và Đinh vít bối rối đưa mắt nhìn quanh. Nhưng Đinh ốc đã giơ tay ra, ấn vào một cái nút ở gần chiếc võng. Lập tức ba chiếc ghế ở trong bức tường trước mặt bật ra như kiểu những cái ghế ở rạp hát. Bu loong và Đinh vít ngồi xuống.

Đinh ốc nói:

—Các cậu thấy đấy, ở đây chỗ nào cũng có nút cả. Bấm vào một cái nút, thì cổng mở; bấm vào cái khác thì cái ghế hiện ra; muốn có cái bàn thì cũng làm như thế...

Vừa nói, chú vừa bấm vào một cái nút thì một cái bàn đã từ trong tường bật ra, suýt nữa thì nó đập trúng vào đầu Bu loong.

Đinh ốc hỏi:

—Có tiện không các cậu?

—Thật là kỳ diệu! —Bu loong đáp và sợ hãi đưa mắt nhìn quanh.

Đinh ốc nói, rất tự hào:

—Kỹ thuật cao đi đến chỗ kỳ ảo rồi đấy!

Bánh vòng nói:

—Có điều bất tiện là ta chỉ có thể ngồi ở gần tường thôi.

Nhà phát minh đáp:

—Chính mình đang nghĩ cách để đưa cái ghế ra xa hơn nữa.

Đinh vít nói:

—Có lẽ làm những cái ghế bình thường thì giản tiện hơn.

Đinh ốc vui vẻ trả lời:

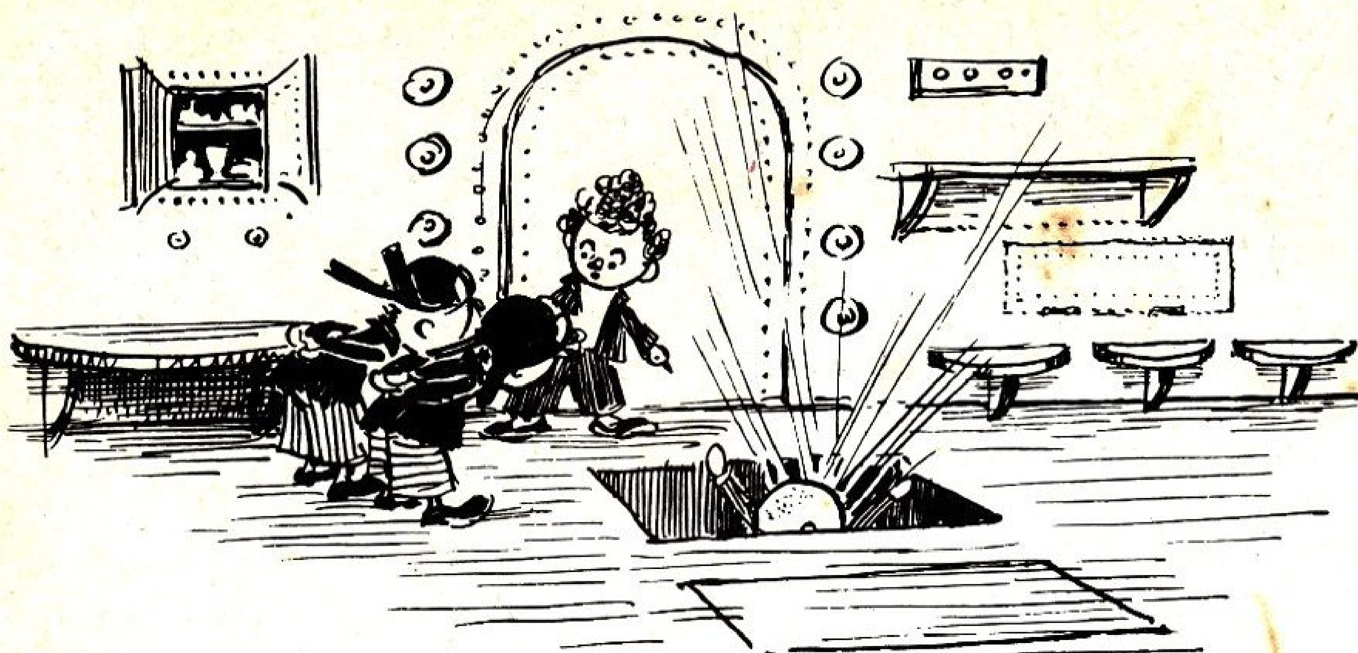
—Ý kiến hay đấy! Mình phải chế ra một cái ghế thật đơn giản, thật bình thường mới được! Cái gì thật là thiên tài bao giờ cũng rất đơn giản. Cậu cũng là thợ máy đấy phải không?

Đinh vít đáp:

—Phải. Cả hai đứa chúng mình đều là thợ máy.

—Các cậu đến đây để kiếm cái mỏ hàn à?

Đinh ốc lại bấm vào một cái nút, chiếc võng liền nhẹ nhàng hạ xuống. Hai ông khách hết sức ngạc nhiên vì cái võng hạ sát xuống đất mà Đinh ốc vẫn nằm dài trong võng.

Đinh ốc đứng dậy nói:

— Các cậu mà nằm cái võng thường thì khi bước xuống đất các cậu có thể bị vướng cẳng trong dây võng và ngã lộn nhào dập mũi ra ấy. Nhưng dùng cái võng cơ khí hóa này của mình thì hoàn toàn tránh được cái nguy hiểm đó, các cậu vừa trông thấy đấy. Mình chỉ việc để cho nó hạ từ từ xuống đất rồi đứng lên thôi. Lúc nào muốn nằm võng thì chẳng có gì là phiền phức: mình nằm xuống cái võng để ở dưới đất rồi ấn vào cái nút, thế là cái võng lại lên cao tùy ý mình muốn.

Đinh ốc bắt đầu đi đi lại lại trong phòng và bấm vào một loại nút khác, lập tức hiện ra nào tủ ngăn, nào bàn ghế. Rồi chú ấn vào cái nút cuối cùng, một cái cửa mở ra và ba ông bạn thấy chú biến vào trong một cái hầm!

Một phút sau từ ngoài sân, chú gọi:

— Các cậu lại đây!

Nghe tiếng nói vọng từ ngoài sân vào, ba chú liền bước ra.

— Đây là ga-ra xe của mình! Đinh ốc nói và dẫn các bạn đi đến một cái nhà chứa xe bằng gạch có cửa sắt khép kín.

Chú bấm vào cái nút, cánh cửa cuốn lên như cái màn ở rạp hát. Bên trong có một chiếc xe ô-tô kỳ dị với một đống bánh xe.

Đinh ốc giải thích:

— Xe này chạy bằng hơi và có hệ thống làm nguội máy bằng nước ướp lạnh bạc hà. Nó có tám bánh, bốn bánh bên trên và bốn bánh bên dưới xe. Thường thì nó chạy bằng bốn bánh dưới còn bốn bánh trên để phòng trường hợp xe đi lộn ngược. Tất cả các bánh xe đều lắp nghiêng để cho ô-tô không những có thể chạy như mọi xe khác mà còn có thể chạy bằng mặt phải, chạy cả mặt trái và ngả lưng xe ra mà chạy, bốn bánh chổng lên trời. Kết quả là không có tai nạn gì nữa hết.

Chương 19

THĂM CẢ LÁU

Cả láu đứng ở trước cửa sổ mở rộng của căn phòng làm việc, tay chắp lên ngực, mắt đăm đăm nhìn về phía chân trời, chú có vẻ đang mơ mộng. Mớ tóc dày của chú rủ xuống tận gáy; cặp lông mày đen rậm đứng thẳng hàng khẽ cau lại làm cho nét mặt chú có vẻ nghĩ ngợi đăm chiêu. Chú đứng im không động đậy, khi ba bạn của chúng ta đi vào phòng và Bánh vòng cất tiếng lanh lảnh chào chú, giới thiệu hai ông bạn mới với chú và nói rõ lý do họ đến thăm chú. Cả láu vẫn tiếp tục nhìn qua cửa sổ, vẻ chăm chú như đang theo đuổi một ý nghĩ tinh tế hay cực kỳ phức tạp nào đó đang quay cuồng trong đầu óc chú không tài nào dứt ra nổi. Bánh vòng tỏ ra bối rối, chú nhún vai và đưa mắt nhìn Bu loong và Đinh vít như có ý nói: «Các cậu xem đấy, mình đã báo trước cho các cậu rồi mà!»

Cuối cùng, như chợt tỉnh giấc mộng, Cả láu quay về phía ba chú tí hon và kéo dài giọng một cách trịnh trọng với một giọng êm dịu thật dễ nghe:

— Xin chào các bạn! Các bạn thứ lỗi cho, có thể nói là vừa rồi mình không có mặt ở đây. Mình đang buông thả hết những suy tư sang các lĩnh vực xa xôi.

Rồi chú tự xưng tên, và chìa tay ra cho Bu loong.

Bu loong siết chặt cái bàn tay mềm như bún ấy và cũng xưng tên.

— Cả láu, — Cả láu nhắc lại với giọng nói êm êm và dịu dàng khoát tay chìa ra cho Đinh vít.

— Đinh vít, — Đinh vít đáp lại và cũng siết chặt «lá bún».

— Cả láu, — Cả láu lặp lại lần thứ ba và giơ tay ra cho chú tài xế.

— Chúng mình quen nhau rồi còn gì! — Bánh vòng trả lời.

— À phải, cậu Bánh vòng! — Cả láu nói, ra vẻ ngạc nhiên. — Chào bạn. Xin mời các bạn ngồi.

Họ cùng ngồi xuống.

— Thế ra các bạn đã quen cậu Đinh ốc rồi à? — Cả láu hỏi, tỏ ra rằng chú vẫn nghe rõ Bánh vòng vừa nói mặc dù chú đã thả hết suy tư của mình sang những lĩnh vực xa xôi. — Chắc là bạn Đinh ốc đã cho các bạn xem bộ bàn ghế gắn liền của bạn ấy rồi đấy nhỉ. Ha-ha-ha!

Thấy Bu loong quả quyết gật đầu, Cả láu có một vẻ mặt khá buồn cười, xoa xoa đầu gối một cách khoan khoái rõ rệt.

— Hừm, các nhà sáng chế ấy đều là những hạng người kỳ dị. Các bạn thử nói cho mình xem tại sao lại phải cần đến những thứ bàn xòe cụp, thứ tủ tự mở ấy và cả cái võng cứ nhấc lên hạ xuống ấy? Mình ưa ngồi thật vững trong một cái ghế bình thường, thuận tiện thôi, chỉ cần nó đừng rít lên khi mình đứng dậy là được và mình thích nằm trong một cái giường bình thường miễn là nó đừng nhún lên nhún xuống trong khi mình đang nằm. Mình không hiểu những cái đó dùng để làm gì? Không ai có thể bắt mình nằm ngủ trong một cái giường như vậy được!

Bánh vòng đáp:

— Không ai bắt buộc bạn làm thế đâu! Bạn Đinh ốc là nhà sáng chế cho nên bạn ấy cố cải tiến tất cả những cái mà bạn ấy trông thấy. Không phải là lúc nào bạn ấy cũng thành công nhưng bạn ấy có nhiều sáng chế và là một người thợ có tài đấy.

— Mình có nói rằng không đâu. Về mặt nghề nghiệp của bạn ấy, mình thấy là rất cừ. Ừ, rất cừ, phải thừa nhận như vậy. Bạn ấy đã làm được cả một cái máy ghi âm cho mình đấy.

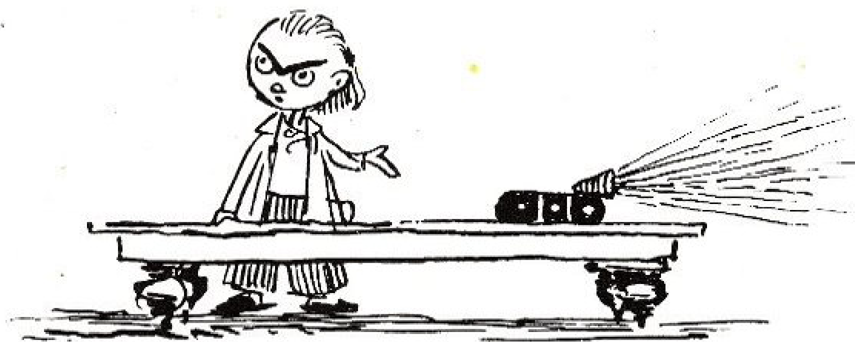
Bu loong hỏi:

— Máy ghi âm là cái gì?

— Một cái máy nói. Các cậu xem này!

Cả láu dẫn các chú tí hon đến gần một cái bàn và chỉ vào một chiếc máy nhỏ.

— Cái két nhỏ này hay cái va-li nhỏ này, các cậu có thể gọi nó như vậy cũng

được, có một cái lỗ nhỏ bên cạnh. Các bạn chỉ việc nói vài tiếng trước cái lỗ ấy rồi ấn vào một cái nút là lập tức cái máy ghi âm này nó nhắc lại thật đúng như lời các bạn đã nói. Cả láu quay về phía Bu loong:

— Bạn có muốn thử không?

Bu loong để sát mồm vào cái nắp và nói:

— Bu loong, Bu loong, Đinh vít, Đinh vít.

— Bánh vòng nữa, — Bánh vòng nghiêng người vào, nói tiếp.

Cả láu bấm vào cái nút của máy ghi âm, và ba ông bạn rất ngạc nhiên khi nghe thấy cái máy lặp lại bằng một giọng tịt mũi:

«Bu loong, Bu loong, Đinh vít, Đinh vít, Bánh vòng nữa».

Đinh vít hỏi:

— Bạn cần cái máy nói này để làm gì?

— Để làm gì à? — Cả láu kêu lên. — Đối với người viết sách nếu thiếu cái dụng cụ này thì cũng như thiếu cánh tay ấy. Mình có thể đặt cái máy ghi âm này vào bất cứ nhà nào. Nó sẽ ghi lấy tất cả những điều người ta trò chuyện. Sau đó, mình chỉ việc chép những lời nó nhắc lại, thế là mình có ngay một truyện ngắn hay một thiên tiểu thuyết hẳn hoi.

Đinh vít nói:

— Đơn giản thế thôi ư! Mình đọc sách thấy nói là nhà văn phải có cảm hứng, phải tưởng tượng cơ mà!

Cả láu khoái chí đáp:

— Tưởng tượng à! Người ta viết trong sách như vậy đấy. Nhưng cậu hãy thử tưởng tượng ra một cái gì đi xem nào? Chẳng cần đến bạn, người ta đã nghĩ

ra mội chuyện rồi. Chuyện gì cũng đã có cả. Thành ra bạn chỉ việc bê lấy mọi chuyện thực ấy, có khi có chuyện hay mà chưa nhà văn nào viết ra nổi.

Bu loong nói:

—Nhưng có phải ai ai cũng đồng ý cho cậu đặt cái máy ghi âm vào trong nhà họ đâu!

—Ồ, mình có mưu mẹo chứ! Mình xách cái máy ghi âm đến làm cho họ cứ ngỡ là cái va-li và lúc đi ra, mình giả vờ để quên nó ở dưới gầm bàn hay dưới cái ghế nào đó. Một lát sau, mình tha hồ mà nghe những điều họ đã nói trong lúc mình vắng mặt.—Cả láu nói.

Đinh vít nói:

—Như thế mà thú vị đấy. Thế họ nói gì nào?

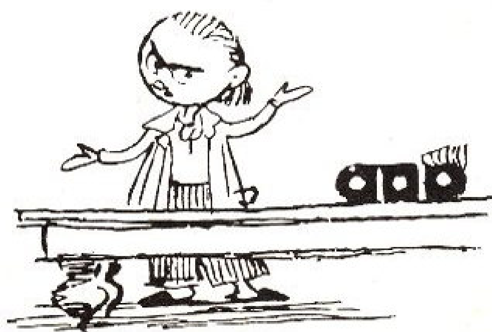
—Ừ, còn thú hơn cả điều mình muốn nữa cơ,—Cả láu xác nhận.—Thiên hạ họ chả trò chuyện gì đâu, họ chỉ cười chán rồi lại kêu meo meo, sủa gâu gâu nhặng sị lên rồi lại còn gáy cúc cù cu nữa.

Bu loong nói:

—Lạ thực!

—Đúng như vậy đấy!—Cả láu trả lời.—Mình mà có mặt ở đó thì họ còn trò chuyện bình thường và nói đâu ra đấy nhưng hễ mình đi khỏi là họ lại nói tầm bậy ngay. Đây này, mình mở cái băng ngày hôm qua cho các bạn nghe nhé, mình đến nhà tụi bạn rồi lúc ra đi, mình để cái máy ghi ở dưới gầm bàn.

Cái băng nằm dưới nắp va-li. Cả láu ấn vào cái nút cho nó quay. Những tiếng rít nổi lên rồi có cái gì như tiếng động cửa, sau một phút im lặng thì có tiếng cười và một tiếng nói: «Dưới gầm bàn ấy», rồi có tiếng động ghế và lại đến một chuỗi cười. Có tiếng gáy «cúc cù cu» và «sủa gâu gâu, kêu meo meo». Một giọng nói

tiếp: «Đến lượt mình hí nhé!» Một tiếng ngựa hí cất lên và lấp trong những tiếng cười ầm ĩ.

Cả láu dang tay hỏi:

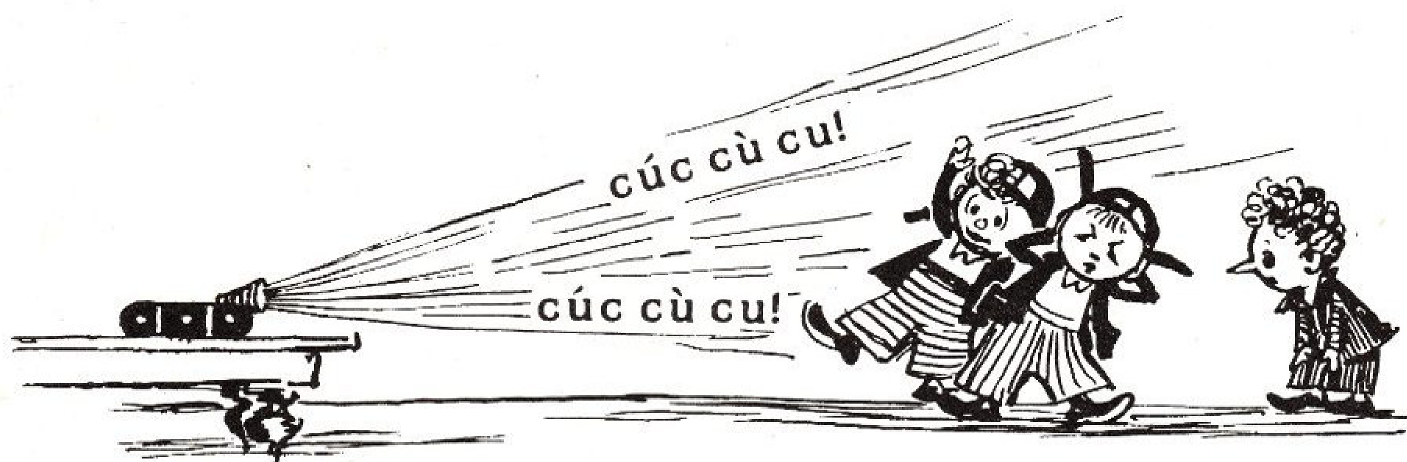
—Các bạn xem... à không, các bạn có nghe thấy không?

Bu loong nói:

— Có, nhưng mình không hiểu là những cái ấy có thể giúp ích gì cho việc viết tiểu thuyết cơ chứ.

Bánh vòng nói:

— Mình tiết lộ cho các bạn điều bí mật ấy nhé. Trong thành phố này, ai người

ta cũng biết cái máy ghi âm của bạn cho nên bạn mà đi khỏi là họ nói đủ thứ tầm bậy.

— Để làm gì vậy?

— Tại bạn chơi xỏ họ thì họ chơi xỏ lại bạn chứ sao. Bạn muốn nghe trộm những điều họ nói khi bạn vắng mặt, họ biết thế nên họ cố ý kêu thét rên gào để giễu bạn thôi.

— À, ra thế đấy? Được rồi, mình sẽ chơi lại họ cho mà xem. Mình sẽ đặt cái máy ghi âm vào dưới cửa sổ nhà họ, nó vẫn cứ hiệu nghiệm, và còn đây nữa, theo ý các bạn cái này là cái gì nào?

Cả láu chỉ vào một công trình rườm rà nom giống như cái lều xếp lại hay là cái dù thật lớn.

Đinh vít đoán:

— Chắc đó là cái dù?

— Không phải, bộ bàn ghế gấp và lưu động cho nhà văn đấy. Ví thử các bạn phải miêu tả cảnh rừng thì các bạn chỉ việc đi vào rừng rồi mở cái bàn ra và ngồi xuống đường hoàng mà ghi chép tất cả những điều các bạn trông thấy diễn ra xung quanh. Cậu ta bảo Đinh vít:

— Bạn hãy thử ngồi vào xem.

Trên chiếc cán gỗ có một cái nút làm cho Đinh vít cứ ngỡ là một cái dù. Cả

láu ấn vào cái nút. Lập tức chiếc dù mở ra và biến thành một bộ bàn ghế dính liền nhau. Đinh vít ngồi xuống nhưng chú phải co cẳng lại mới ngồi vào bàn được.

Cả láu nói:

— Bạn cảm thấy thoải mái ngay và đồng thời cảm hứng cũng xuất hiện. Ngồi như thế thú hơn ngồi trên cỏ hay dưới đất nhiều.

Đinh vít thì chẳng thấy đường hoàng và có hứng hiếc gì hết. Trái lại, chú chỉ thấy đau chân đau cẳng ghê gớm thôi, nên chú muốn mau chuyển câu chuyện sang hướng khác, ra khỏi cái bàn chú hỏi:

— Bạn đã viết quyển sách nào?

— Mình chưa viết được quyển nào cả, — Cả láu thú nhận. — Làm nhà văn có phải là chuyện chơi đâu. Trước khi trở thành nhà văn, mình phải lo kiếm một vài thứ như các bạn đã xem đấy. Mà mình cam đoan với các bạn là chẳng phải giản đơn đâu. Trước hết mình sắm cái bàn lưu động, phải mất mấy năm mới được đấy. Rồi đến cái máy ghi âm. Các bạn có biết các ông thợ máy làm việc lâu la như thế nào không, nhất là bạn Đinh ốc; bạn ấy phải mất hai năm rưỡi trời mới sáng chế ra cái máy ấy đấy. Bạn ấy cũng chả nghĩ gì đến chuyện mình phải chờ đợi bạn ấy đâu: bạn ấy cứ phớt đều thôi. Bạn ấy không hiểu là mình cũng làm một công việc sáng tạo. Mình cũng biết cái máy ghi âm là một thứ máy phức tạp rồi, nhưng mà tại sao bạn ấy lại cứ muốn làm cho nó phức tạp thêm nữa chứ?

Đinh vít hỏi có vẻ thông cảm:

— Bạn ấy làm nó phức tạp thêm ra à?

— Ừ! Đáng lẽ là làm cái máy ghi âm cho mình thì bạn ấy lại muốn là nó kiêm cả máy hút bụi nữa. Mà mình thì cần gì cái máy hút bụi cơ chứ? Thế là mất đứt một năm rưỡi. Nhưng bây giờ có nó rồi, mình chẳng cần cái gì to tát hơn nữa. — Cả láu nói.

Đinh vít đáp:

— Giá kiếm được một cái máy có thể nghĩ thay cho nhà văn thì tốt đấy.

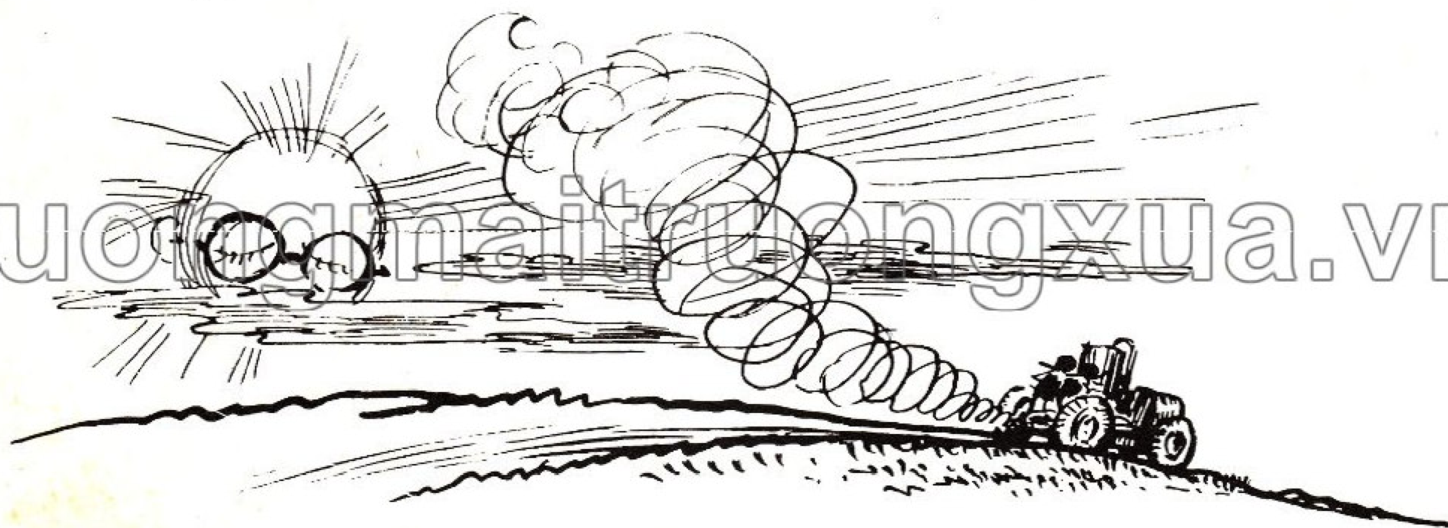
Cá láu nói:

— Cậu nói rất có lý.

Nhìn qua cửa sổ thấy mặt trời đã xế, ba ông bạn liền từ biệt Cá láu, đem cái mỏ hàn ra về. Đinh vít bảo Bánh vòng:

— Về đi thôi, trời sắp tối sập xuống rồi.

— Đừng vội, mình sẽ đánh xe đưa các cậu về, chỉ nháy mắt là tới nơi thôi. Nhưng trước khi đi, ta hãy đánh chén tí đã chứ. — Thế rồi Bánh vòng dẫn hai chú bạn về ăn cơm trưa ở nhà chú.

Chương 20

THUỐC NƯỚC LÀM VIỆC

Trong lúc Bu loong và Đinh vít dạo quanh Thành phố Diều để tìm cái mỏ hàn thì ở Thành phố Xanh đã xảy ra một chuyện trọng đại. Sáng dậy, Thuốc nước bắt tay vào vẽ chân dung cô Bạch tuyết. Chú vẽ mất gần hai giờ đồng hồ nhưng có thể nói là chú đã thành công. Bức tranh nom rất giống. Nhiều người cho là cô Bạch tuyết trong tranh còn đẹp hơn người thật kia. Nhưng mà chẳng đúng như vậy. Cô có cần họa sĩ tô vẽ thêm cho cô đâu. Nếu Thuốc nước đã diễn tả được vẻ đẹp của cô thì cũng chỉ là do nghệ thuật thực sự, đặc biệt ngành hội họa, đòi hỏi thôi.

Người ta đã đem bức tranh xuống gian buồng dưới nhà và treo lên tường, để tất cả các cô tí hon muốn xem tranh đều có thể đến xem được. Phải nói là số người xem rất đông và khi xem rồi thì các cô chỉ có mỗi một ước muốn là được Thuốc nước vẽ cho thôi. Nhưng Bạch tuyết không cho ai được lên gác vì Mắt xanh đang ngồi cho Thuốc nước vẽ nên không được quấy rầy họa sĩ.

Mít đặc ở lại trên gác để bày cho Thuốc nước những ý kiến vớ vẩn vì chú muốn làm ra vẻ ta cũng biết hội họa đây. Chú chợt nghe thấy tiếng ồn ào ở dưới nhà.

— Ai làm ầm ĩ lên thế? Đi về đi, — chú vừa xuống cầu thang vừa thét.

Các cô tí hon chẳng nao núng chút nào, các cô chỉ ước được lên chỗ họa sĩ làm việc thôi. Các cô vây quanh Mít đặc, van nài chú và gọi chú là «Mít đặc thân mến».

— Được, các cô xếp hàng đi, — chú nói và đẩy các cô về phía tường. — Xếp hàng đi, các cô nghe chưa, nếu không tôi đuổi các cô đi bây giờ!

Bạch tuyết la lên:

— Cậu là người thô lỗ lắm, ăn nói như vậy à? Này, tôi đến phải phát ngượng lên vì cậu đấy.

Mít đặc làu bàu:

— Được rồi! Được rồi!

Một cô tí hon rón rén đi vào, và thừa dịp đang lộn xộn cô lủi đến tận cầu thang bắc lên gác. Mít đặc lao ngay theo cô bé và định nắm chặt lấy cánh tay cô ta. Nhưng cô đứng lại kiêu hãnh nhìn chú và giơ ngón tay lên dọa chú:

— Khẽ thôi nào! Tôi là nhà thơ đây, được ưu tiên.

Câu trả lời ấy làm cho chú kinh ngạc; nhân lúc chú đang bối rối, cô ta quay

lưng lại và thong thả leo lên cầu thang.

— Cô ta nói cái gì thế nhỉ? Cô ta làm nghề gì vậy?

Các cô tí hon đáp:

— Cô ấy là nhà thơ của chúng tôi. Cô ấy làm thơ đấy.

— A! Chúng tôi cũng có một nhà thơ. Cậu ta là học trò của tôi. Ngày xưa, tôi đã dạy cho cậu ta làm thơ nhưng bây giờ thì cậu ta làm lấy thôi.

— Thật ư? Thế cậu cũng đã là nhà thơ đấy à?

— Ừ.

— Cậu tài giỏi quá đi mất! Cậu đã làm họa sĩ này, rồi lại làm thi sĩ này...

— Và làm nhạc sĩ nữa, — Mít đặc nói tiếp một cách tự mãn.

— Ồ! Cậu đọc cho chúng tôi nghe một bài thơ của cậu xem nào.

Mít đặc đáp làm như chú rất bận:

— Sau đã, bây giờ tôi không có thì giờ.

— Nhà thơ của các cậu tên là gì thế?

— Hoa giấy.

— Thật là lạ! — các cô tí hon vỗ tay nói. — Nhà thơ của các cậu tên là Hoa giấy còn nhà thơ của bọn tôi tên là Hoa dại. Hai cái tên nghe giống nhau ghê nhỉ. Đúng không nào?

Mít đặc nói:

— Đúng tí thôi.

— Hoa dại, cậu có thích cái tên ấy không?

— Tạm được.

— Giá cậu mà được nghe thơ của cô ta nhỉ! A! Thơ hay đến thế thì thôi. Lên gác đi, chắc là cô ta sẽ ngâm thơ đấy, tôi muốn xem cậu có thích thơ của cô ta không nào.

— Được rồi, tôi lên đây, — Mít đặc đồng ý.

Chú thấy Thuốc nước đang hoàn thành bức chân dung của Mắt xanh còn Hoa dại ngồi trên phản đang nói chuyện âm nhạc với Kèn đồng. Tay chắp sau lưng, Mít đặc dạo quanh gian phòng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nữ thi sĩ.

Cô nói:

— Sao cậu cứ đi đi lại lại như con thoi thế? Cậu hãy ngồi xuống nào, cứ nhìn thấy cậu cũng đủ làm cho người ta rức đầu chóng mặt rồi!

Mít đặc thô lỗ đáp:

— Cô đừng có làm bộ làm tịch nữa, nếu không tôi sẽ ra lệnh Thuốc nước không vẽ cho cô nữa đâu.

Cô ta quay về phía họa sĩ:

— A! Cậu ấy có thể ra lệnh cho cậu được à?

— Ừ, cậu ấy thì gì mà chẳng làm được, — Thuốc nước trả lời, chú đang mải mê vẽ nên cũng chẳng nghe rõ Mít đặc đã nói cái gì.

Mít đặc nói tiếp:

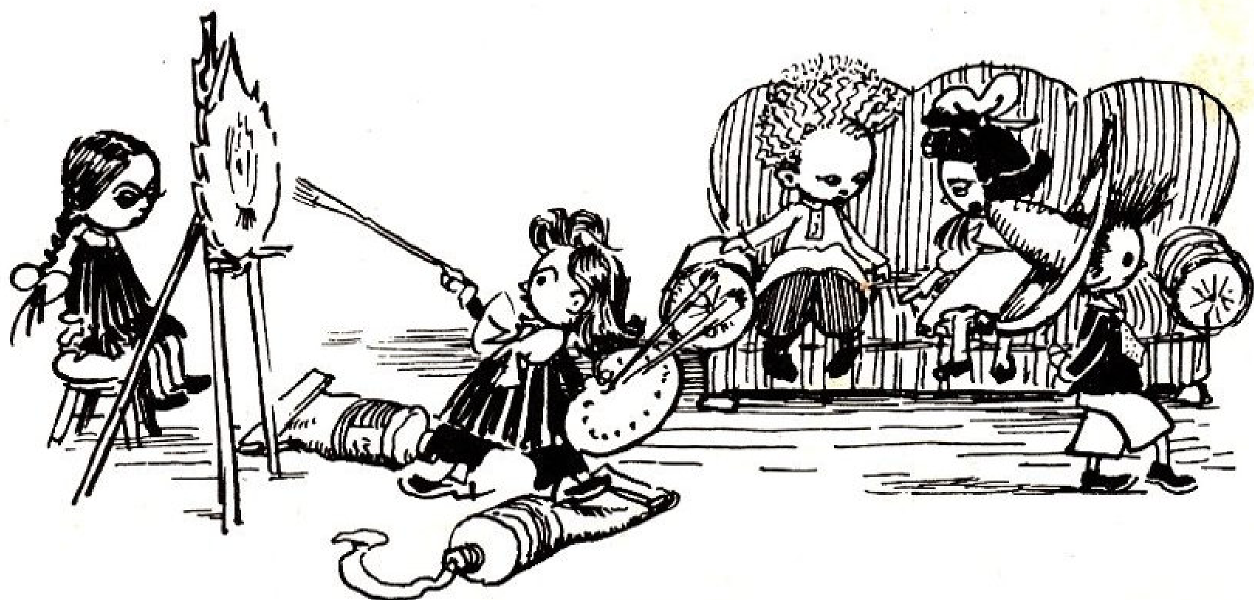
— Đấy nhé, ở đây ai cũng phải phục tùng tôi, vì tôi là chỉ huy.

Thấy chú có quyền lực trong đám các bạn, cô muốn làm lành với chú:

— Có phải cậu đã sáng chế ra quả cầu phải không?

— Cô còn muốn ai vào đó nữa!

— A! Tôi sẽ làm thơ tặng cậu.

—Thơ làm gì!

Cô nói với một giọng êm êm như hát:

—Cậu đừng nói thế! Cậu chưa nghe thơ tôi bao giờ đấy nhỉ, cậu có muốn tôi đọc thơ cho cậu nghe không?

Chú trả lời, ra vẻ đồng ý:

—Được, cô đọc đi.

—Đây là bài thơ tôi vừa mới sáng tác xong, nhan đề là «Con muỗi».

Tôi bắt con muỗi,
Nó kêu vo ve,
Tôi yêu nó ghê,
Nhưng rồi một buổi
Nó buồn rũ rượi.
Tôi thương vô cùng
Giữ thì ác hung...
Có lẽ tốt hơn
Tôi bắt con kiến,
Kiến cũng buồn nản,
Tôi thả nó ra.
Chơi đã chán chê
Thôi, tôi đọc sách.

Thuốc nước phải vỗ tay thốt lên:

—Hoan hô! Hoan hô!

Kèn đồng tán thành:

—Thơ hay lắm. Không những nói về con muỗi mà lại còn bảo ta phải yêu quí sách vở. Thật là những câu thơ bổ ích.

—Tôi còn làm nhiều bài khác nữa cơ, —Hoa dại đáp và cô liền ngâm một bài thơ nữa, nội dung bài thơ không nói về con muỗi mà là con chuồn chuồn và kết thúc như sau: «Vá quần vá áo, bạn ơi!»

Rồi lại đến một bài khác kết thúc là: «Rửa tay thật kỹ» và một bài thơ nữa chấm dứt bằng câu: «Quét nhà sạch bong».

Trong lúc ấy, Thuốc nước đã vẽ xong chân dung của Mắt xanh. Mọi người xúm quanh giá vẽ, trầm trồ:

—Tuyệt thật! Đẹp quá đi mất!

—Hoa dại nói:

—Cậu Thuốc nước thân mến ơi, cậu có thể vẽ tôi mặc áo dài xanh được không?

— Sao lại áo xanh? Áo cô màu lá cây cơ mà! — Thuốc nước băn khoăn trả lời.

— Thế thì đã sao cơ chứ? Đối với cậu, thì áo nào cũng như nhau thôi, áo tôi xanh lá cây thì cậu sẽ vẽ nó thành xanh biếc. Nếu tôi biết Mắt xanh mặc áo xanh biếc mà đẹp đến thế thì tôi cũng mặc áo xanh biếc.

Thuốc nước đồng ý:

— Được.

— Tôi muốn cậu cũng vẽ cho tôi đôi mắt xanh biếc cơ.

Họa sĩ lắc đầu nói:

— Mắt cô nâu cơ mà.

— Cậu Thuốc nước thân mến, tôi van cậu đấy. Nếu cậu có thể vẽ cho tôi cái áo xanh biếc thay cho cái áo xanh lá cây thì tại sao cậu lại không thể làm cho đôi mắt nâu của tôi trở thành xanh biếc được?

— A, không, hai việc có khác nhau! Nếu cô muốn thì cô có thể mặc áo xanh biếc nhưng còn đôi mắt thì cô không thể thay nó đi được.

— Đúng đấy, cậu vẽ mắt màu nâu cho tôi vậy. Nhưng tôi yêu cầu cậu vẽ cho nó to hơn kia.

— Mắt cô đã to lắm rồi!

— Chỉ một chút xíu nữa thôi mà! Tôi muốn nó to hơn thế nữa và lông mi tôi cũng dài hơn cơ.

— Được.

— Và cậu vẽ tóc tôi cho nó thật vàng ửng lên nhé. Tóc tôi nó chỉ mới vàng hoe hoe thôi.

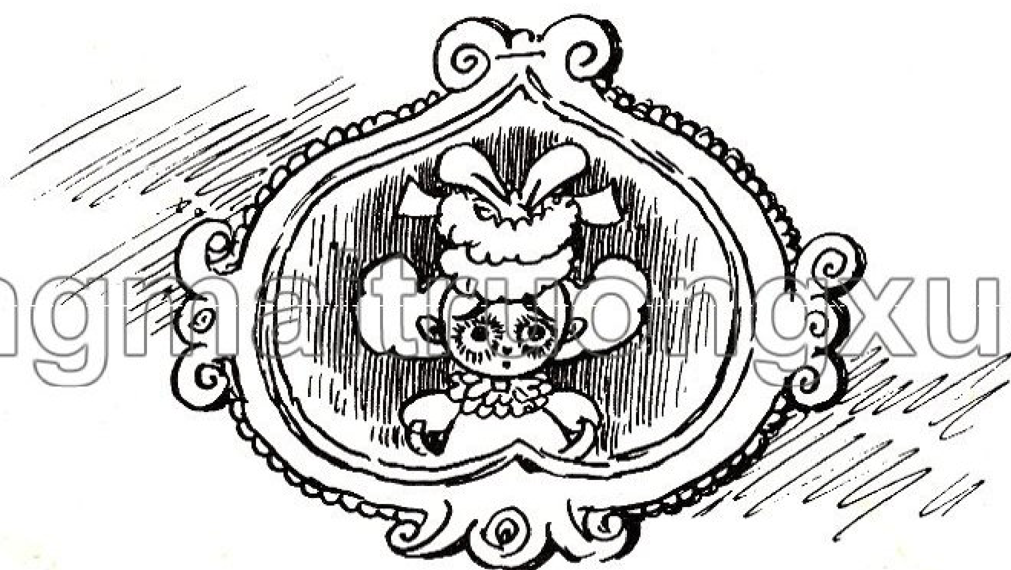
— Tôi đồng ý, điều đó thì có thể được.

Chú bắt đầu vẽ. Hoa dại nhổm dậy luôn và đến xem chân dung của cô.

Cô van nài:

— Mắt vẽ cho to thêm nữa! Nữa! Nữa! Kéo dài lông mi ra, vẽ nhỏ cái mồm lại, nữa, nữa!

Cuối cùng, cô có một cặp mắt rất to, to đến nỗi người ta chưa từng trông thấy bao giờ, mái tóc cô thì vàng óng và cái miệng cô chỉ nhỏ bằng cái đầu đinh ghim. Bức chân dung chỉ hao hao giống cô thôi nhưng Hoa dại rất thích và cô quả quyết rằng cô không ước muốn gì hơn thế nữa.

Chương 21

BU LOONG VÀ ĐINH VÍT TRỞ VỀ

Hoa dại ôm bức tranh mình, bước xuống cầu thang một cách rất thận trọng. Cô vừa xuống đến nhà dưới, các cô tí hon đã vây quanh lấy cô. Ai cũng bảo là bức chân dung của cô đẹp hơn nhiều nhưng không giống bằng các bức của Bạch tuyết và Mắt xanh.

Hoa dại đáp:

—Đồ ngốc, vậy thì theo ý các cô, đẹp với giống thì đằng nào hơn?

Các cô trả lời:

—Nhất định là đẹp hơn!

Én và Mèo con hớt hơ hớt hải đến:

—Tai vạ! Thật là tai vạ! A! Mình mệt quá, lử cả người ra rồi!

Các cô lo sợ:

—Cái gì thế?

Én bắt đầu kể:

—Bọn mình đến nhà thương...

Mèo con nói tiếp:

—...tìm các cậu tí hon sẽ ra viện hôm nay...

Én lại nói:

—...nhưng chị Mật ngọt bảo là họ đã đi rồi.

—...bọn mình liền hỏi đến các cậu khác thì chị Mật ngọt giao các cậu Ngộ nhỡ và Nhanh nhảu cho bọn mình,—cô nói liến láu, không muốn cho cô Én ngắt lời cô,—nhưng khi đi đường, các cậu ấy trốn, trèo lên cây.

Cô Én nói và phá lên cười:

—Các cậu ấy sợ là chúng mình sẽ giáo dục các cậu ấy đấy, các cậu có hiểu không?

Mèo con nhăn mặt ra vẻ khinh bỉ:

—Họ hư đốn quá nên bọn mình mới phải săn sóc họ thế chứ!

Mắt xanh hỏi:

—Nhưng mà các cậu ấy ở đâu nào?

Én đáp:

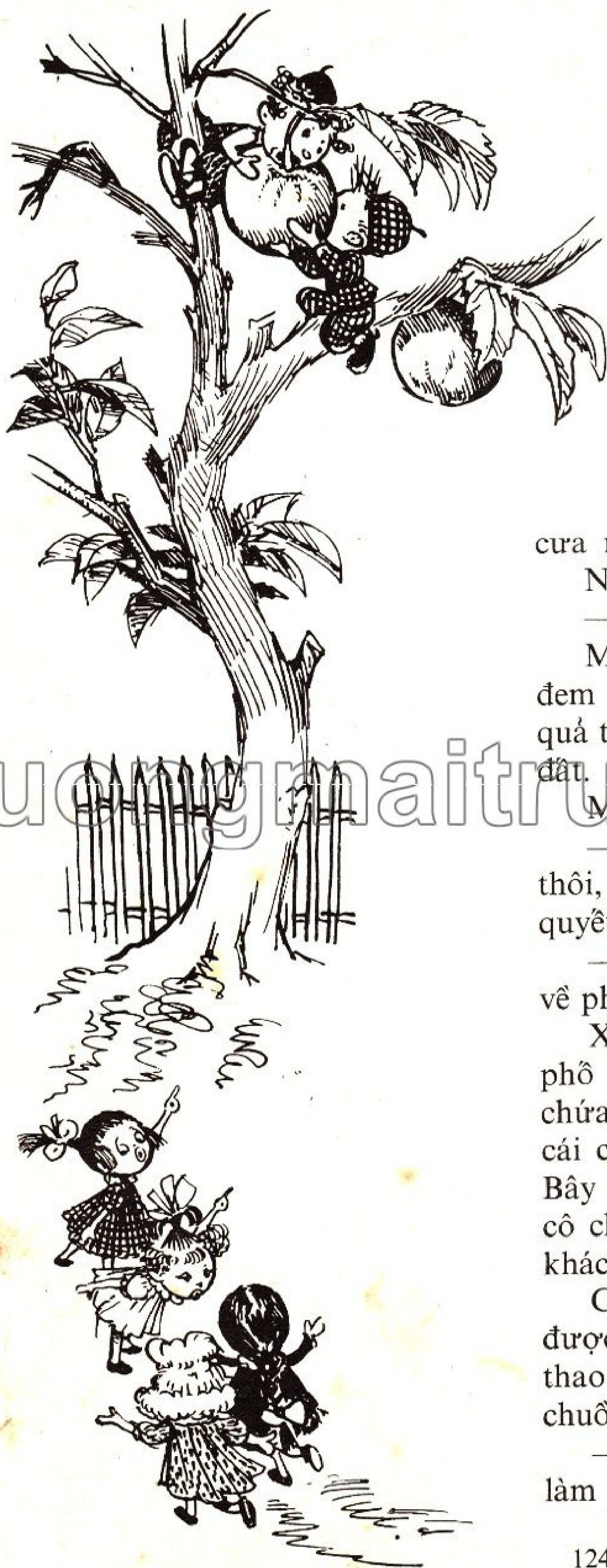
—Các cậu ấy đang ở trên cây ấy và rất có thể là các cậu ấy xoáy trộm táo của chúng mình đấy...

Bạch tuyết đề nghị:

—Chúng mình đến xem sao đi!

Ngộ nhỡ và Nhanh nhảu ngồi vắt vẻo

trên một cái cành cây, hai chú cố hái một quả táo, ra sức vặn đứt cái cuống. Nhìn thấy một tốp các cô tí hon đứng lại tò mò nhìn lên, hai chú càng nỗ lực thêm nữa. Ngộ nhỡ lấy răng cắn cuống quả táo.

Có tiếng chế giễu: «Các cậu chưa hái được quả táo nào à?».

Hai chú nhìn xuống đất, thấy Mắt xanh đang cười.

Ngộ nhỡ càu nhàu:

—Tưởng dễ lắm đấy!

—Tôi cho cậu mượn cái cưa mà làm thì tốt hơn.

Nhanh nhảu đáp:

—Phải đấy! Đem cưa đến đây!..

Mắt xanh chạy vào căn nhà gần đó và đem cái cưa đến. Một phút sau, cái cuống quả táo đã bị cưa đứt và quả táo rơi xuống đất.

Mắt xanh gọi:

—Các cô tí hon ơi, khuân táo về đi thôi, các cô xem kìa, các cậu tí hon đã quyết định giúp đỡ chúng ta đấy.

—Nhiều cô chạy đến đẩy quả táo lăn về phía căn nhà gần nhất.

Xin nói để các bạn biết rằng ở Thành phố Xanh, mỗi nhà có một cái hầm để chứa rau và hoa quả. Các cô tí hon mở một cái cửa nằm sát đất rồi đẩy quả táo vào. Bây giờ quả táo lăn vào trong hầm. Các cô chạy trở lại chỗ cây táo và gặp các cô khác đang đẩy một quả táo.

Công việc làm tới tấp. Chuồn chuồn kiếm được một cái cưa; cô diện một cái quần thể thao và chạy lại trèo lên cây. Thấy Chuồn chuồn cầm cưa Ngộ nhỡ liền bảo:

—Ê này! Đưa cưa đây! Cậu không biết làm đâu!

— Chỉ mình cậu biết thôi! — Chuồn chuồn tinh nghịch đáp lại.

Cô ngồi lên một cành cây và mắm môi mắm lợi cưa cái cuống quả táo. Ngộ nhỡ thèm quá, chú liền đề nghị:

— Cô có muốn chúng ta cùng làm không? Trong lúc cô cưa thì tôi nghỉ rồi sau tôi cưa thì cô nghỉ nhé.

Chuồn chuồn đáp:

— Đồng ý.

Trong lúc đó, các cô tí hon ở căn nhà cạnh ga-ra xe đến kể chuyện rằng Bu loong và Đinh vít đi Thành phố Diều từ sáng sớm mà không thấy trở về.

Cô Én nói liến thoắng:

— Các cậu xem đấy, tôi đã bảo mà! Họ chẳng chịu ở đây nên trốn sạch đi Thành phố Diều cho mà xem!

Mắt xanh nói:

— Được, đi thì cứ đi, chẳng giữ làm quái gì!

Mãi đến chiều tối mà họ vẫn còn trò chuyện về các chú Bu loong và Đinh vít. Én và Mèo con có vẻ rất vui thích về chuyện hai chú mất tăm mất tích.

Đến giờ rồi mà chẳng có hy vọng gì gặp các chú trở về nữa. Nhưng rồi một cái ô-tô hiện ra ở đầu phố. Xe vừa chạy vừa nổ phành phạch. Các cô tí hon bỏ quả táo, chạy ùa theo. Én và Mèo con dẫn đầu cả bọn, hai cô hét:

— Bu loong và Đinh vít về rồi! Bu loong và Đinh vít về rồi!

Nhưng đột nhiên hai cô quay lại đằng sau:

— Đứng lại! Không nên chạy theo sau ô-tô, làm thế xấu lắm đấy.

Đến ga-ra xe, hai cô ngạc nhiên thấy Bánh vòng đã ở đây với Bu loong và Đinh vít rồi.

Mèo con bất bình nói:

— Chà! Nếu tôi không lầm thì cậu là cậu Bánh vòng ở Thành phố Diều phải không? Tại sao cậu lại đến đây? Chúng tôi có mời cậu đâu cơ chứ?

— Ồ, tôi cóc cần các cô mời!

— Chúng tôi không đến chỗ cậu và cậu cũng đừng đến chỗ chúng tôi! — cô Én nói.

— Chúng tôi không đuổi các cô đâu, các cô cứ việc đến chỗ chúng tôi mà chơi.

— Các cậu không đuổi chúng tôi nhưng tại sao các cậu mời chúng tôi đến ăn Tết mà các cậu lại lấy tuyết ném chúng tôi tơi bời như vậy?

— Như thế mà cũng khó chịu à? Chúng tôi chỉ đùa cho vui thôi, các cô cũng chơi như vậy đi.

— Các cậu phải biết rằng bọn con gái chúng tôi không thích lấy tay vốc tuyết đâu.

Bánh vòng nhún vai nói:

— Được, chúng tôi lầm. Chúng tôi không đoán trước được là các cô sẽ giận, từ nay về sau thì chúng tôi cạch đấy.

— Lỗi tại các cậu. Tại sao các cậu lại cử cậu Đinh dép đến? Các cậu có biết cậu ấy đã làm những gì ở đây không?

Bánh vòng giải thích:

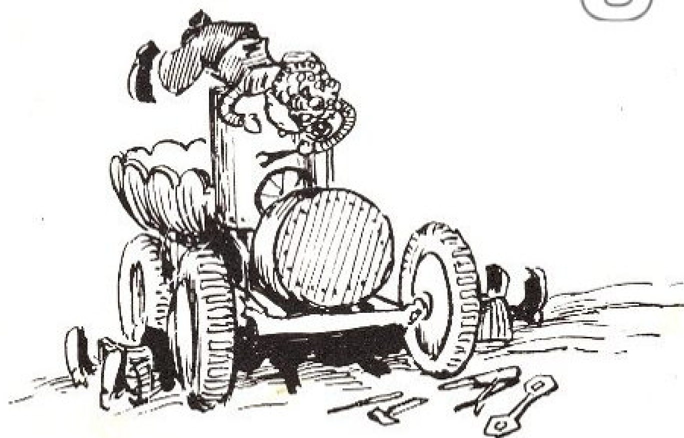
— Chúng tôi không chịu trách nhiệm về cậu ấy. Giá mà các cô biết cậu ấy đã làm gì ở Thành phố Diều nhỉ? Cậu ấy đã làm cho chúng tôi rối tinh rối mù cả lên. Chẳng có cách nào sửa tính sửa nết lại cho cậu ấy nữa. Chúng tôi không cử cậu ấy đi đâu. Cậu ta tự đi đấy thôi.

— Cậu ấy làm khiếp lắm kia, — cô Mèo con gắt. — Không, chúng tôi không muốn đến chơi với các cậu nữa, chúng tôi chẳng cần các cậu. Bây giờ chúng tôi đã có ối bạn nam rồi.

— Tôi cũng thế, tôi chẳng thích chơi với các cô, tôi cóc cần các cô. Tôi dẫn các cậu Bu loong và Đinh vít về rồi tôi lại đi thôi.

Bánh vòng bực tức lùi ra xa nhưng thấy Bu loong và Đinh vít bắt tay vào chữa xe, chú không đi nữa và lại giúp họ một tay. Các chú tài xế thường làm như vậy đấy: hễ thấy ai sửa chữa xe là họ lập tức đến giúp đỡ, hoặc vặn cái bu loong hay cái đinh vít, hoặc chỉ góp với họ một ý kiến.

Cả ba chú làm đến tận tối mịt và phải tiếp tục sang ngày hôm sau vì chiếc xe phải mất nhiều công sửa chữa.

Chương 22

MÁY MÓC KỲ DIỆU

Sáng hôm sau, Mắt xanh kể lại với chị Mật ngọt rằng khi được ra viện, các chú tí hon không đánh lộn nhau nữa, rằng hạnh kiểm họ rất tốt và họ hái táo giúp các cô. Mật ngọt đáp:

—Kiếm được việc làm cho họ như vậy là tốt. Các cậu Chắc chắn và Mất sạch cũng sắp ra viện đấy. Các cô có cần lấy họ để giúp đỡ các cô không?

Mắt xanh nói:

—Em sẽ xin chị cho em thêm người nữa cơ. Trong khi chúng em tìm được cho họ một việc làm thú vị như vậy mà cứ giam hãm họ mãi thì thật là đáng tiếc!

—Hôm qua, tôi đã cho các cậu Ngộ nhỡ và Nhanh nhảu ra trước thời hạn, thế mà các cô vẫn chưa đủ người hay sao?—Mật ngọt hỏi.

—Chưa ạ.

—Nếu vậy, các cô có thể lấy thêm cậu Lặng lẽ. Cậu ta rất lầm lỳ, chẳng hề than vãn lấy nửa lời.

—Và ai nữa?

Mật ngọt đeo kính và tra lại danh sách.

—Tròn xoay và Nước đường cũng có thể cho ra viện. Thực ra thì Tròn xoay chưa đáng được ra đâu: cậu ta chén nhiều đường quá, tôi chưa tìm được cách cho cậu ta chừa cái thói xấu ấy đi. Nếu cậu ta chỉ ăn đường không thôi thì còn đỡ, đằng này cậu ta lại nhét đường đầy túi áo và giấu cả vào dưới gối nữa. May ra được thả ra ngoài, cậu ta sẽ bớt háu đói đi chăng. Còn cậu Nước đường thì phải giữ lại ở đây để phạt vì tội uống nước ngọt nhiều quá. Nhưng mà tôi sẽ cho ra cả hai cậu vì hai cậu đối với tôi rất lễ phép.

Cô lại nhìn vào danh sách.

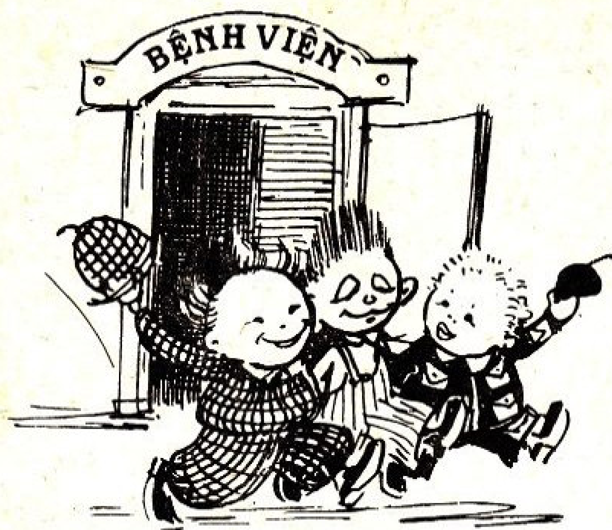
—Cậu Viên đạn thì chưa ra được, chân cậu ta chưa khỏi. Cậu Viên đạn thật sự là bệnh nhân của chúng ta đấy.

Mắt xanh hỏi:

—Còn cậu Cáu kỉnh?

—Không, không được! Cáu kỉnh là tay đáng ngán nhất, cậu ta luôn luôn hậm hực, lúc nào cũng không vừa lòng. Cậu ấy cứ làm cho bọn mình phải phát bực lên thôi! Tôi sẽ giữ cậu ta lại bởi vì cậu ta hết sức lạ lùng. Nhưng mà tôi cũng chẳng mong gì hơn là mau giải phóng cho cậu ấy cùng với cậu Thuốc viên. Cậu này thì

chẳng ai mà chịu nổi và tôi cũng không hiểu cậu ta có quyền gì mà dám tự xưng là thầy thuốc, lúc nào cậu ta cũng bảo rằng các phương pháp chữa bệnh của tôi là vô giá trị.

— Nếu vậy thì chị cứ cho cả hai cậu ấy ra đi, thế là chị sẽ yên thân, — chị Mắt xanh đề nghị.

— Thế à! Dù có các vàng tôi cũng không làm vậy. Các cô có biết cái cậu Thuốc viên quỉ quái ấy đã nói gì với tôi gần đây không? Cậu ấy bảo là tôi không chữa cho người ốm khỏi bệnh mà lại làm cho người khỏe phát ốm. Thật là hồ đồ! Không được, cậu ta sẽ ở lại đây đúng thời hạn. Tôi chẳng cho cậu ấy ra sớm một ngày đâu, cả cậu Cáu kỉnh nữa!

Thế là nhờ có cô Mắt xanh, các chú Lặng lẽ, Tròn xoay và Nước đường đã được ra viện cùng với Chắc chắn và Mất sạch. Mật ngọt chỉ giữ các chú Viên đạn, Cáu kỉnh và Thuốc viên ở lại. Chú Viên đạn bị đau chân nên đành thầm chịu sự bất công đó. Nhưng các chú Cáu kỉnh và Thuốc viên thì bứt đầu bứt tóc và la ó lên rằng nếu không cho các chú ra trước chiều nay thì các chú sẽ tẩu thoát.

Các chú Bu loong, Đinh vít và Bánh vòng dậy từ mờ sáng và bắt đầu sửa chữa xe ngay. Nhưng đến khi máy nổ rồng lên thì mặt trời đã lên cao rồi. Ba chú quyết định cho xe chạy thử một tua đã. Xe chạy qua sân làm bụi tung lên mù mịt và lướt qua cổng rồi phóng ra phố. Chẳng mấy chốc, các chú đã thấy các cô tí hon đang khuân táo về nhà rồi đến các chú Nhanh nhảu, Mất sạch, Chắc chắn và Ngộ nhỡ đang ngồi cưa trên cây táo và xa hơn một chút là các chú Kèn đồng, Lặng lẽ và Chuồn chuồn đang hái lê. Các cô tí hon đẩy các quả lăn đi khắp các ngả. Chú Mít đặc đang mải mê ra lệnh:

— Năm người lại đây, năm người lại đằng kia! Chặn quả táo này lại cho tôi và lăn nó đi đi. Lùi ra, liệu hồn quả lê sắp rơi xuống đấy! Này, các cậu ở trên kia, không báo trước cho người ta à? Tránh ra, không thì tôi không chịu trách nhiệm đâu!

Không có chú thì công việc lại chạy hơn nhiều nhưng chú cứ có cái cảm giác là nếu chú mà thôi hò hét thì mọi việc sẽ đình trệ ngay.

Tròn xoay và Nước đường cũng bắt tay vào việc. Hai chú đẩy một quả lê nhưng nó chẳng chịu lăn đi cho mà lại cứ quay tròn tại chỗ. Ai cũng biết là hình thù quả lê không giống quả táo và hễ ta đẩy cho nó lăn đi thì nó lại quay thành vòng tròn. Hơn nữa, quả lê này đã chín lắm rồi, khi rơi xuống đất nó đã bị giập

mất một mé đến lúc Nước đường và Tròn xoay đẩy nó đi thì nó hoàn toàn nát nhoét. Thế là người hai chú dính đầy nước đường từ đầu đến chân và hai chú mút ngón tay hoài.

Mít đặc hét:

— Các cậu phải tiến lên chứ sao lại cứ xoay tròn tại chỗ mãi thế. Các cậu nhìn quả lê xem, các cậu làm nó bẹp gí ra rồi. Các cậu muốn chế ra nước đường à? Mình sẽ kiếm cho các cậu thôi.

Xe ô-tô dừng lại. Hai chú bạn nhìn ra. Bu loong gọi:

— Ê, Mít đặc! Tại sao các cậu không làm cái món cơ giới hóa hả?

— Xin lỗi các cậu! — Mít đặc đáp. — Tớ đào đâu ra cái món cơ giới hóa cho các cậu?

Bánh vòng nói:

— Đây này, bọn mình đưa đến cho cậu cái máy đầu tiên đây.

— Ô-tô à? Thế ô-tô là máy móc cơ giới hóa sao?

— Ừ, cơ giới hóa việc vận chuyển đấy. Bây giờ ta sẽ chở lê và táo bằng ô-tô.

Mít đặc la lên:

— Được rồi! Tớ đã nghĩ ra: các cậu đỗ xe dưới gốc cây để bọn họ ở trên cây có thể ném vào ô-tô cho tiện.

Bu loong nói:

— Không được! Làm thế sẽ nát hết táo và bẹp ô-tô mất.

— Sao? Cậu muốn họ bưng táo đến tận đây à?

— Không phải! Có thể dùng dây đưa táo xuống được đấy.

Mít đặc đáp:

— Đúng. Này, các cô, lấy sợi dây mau!

Các cô chạy biến đi rồi đem đến ngay một sợi dây. Mít đặc cầm lấy dây, quay quay mãi trong tay. Chú chưa dùng dây bao giờ cả cho nên chú cứ nhìn và nghĩ không biết làm thế nào. Sau đó cậu đưa dây cho Bu loong và nói ra vẻ thành thạo:

— Cậu cầm lấy mà làm.

Bu loong ném một đầu dây lên cành cây cho Nhanh nhảu buộc chặt vào cuống quả táo. Rồi chú đưa sợi dây cho các cô tí hon và dặn các cô không được rời tay ra. Chú gọi Nhanh nhảu:

— Nào, cưa đi!

Vài phút sau, cái cuống đã rời khỏi cành cây và quả táo treo lơ lửng ở đầu sợi dây. Bánh vòng lái

xe đến đúng chỗ các cô tí hon đang nhẹ nhàng kéo quả táo xuống. Các chú tháo dây ra và xe ô-tô lên đường. Một lát sau, quả táo đã về đến nơi đến chốn.

Bánh vòng nói:

— Đi tìm xe ô-tô của mình đi.

Các chú chạy hộc tốc về ga-ra và vài phút sau đã lái hai chiếc xe đến. Một xe để chở táo, một xe chở lê.

Mít đặc khoái chí, càng kiêu căng tợn:

— Này, các cô có thấy những cái kỳ diệu của món cơ giới hóa này không? Các cô có nằm mê cũng chẳng bao giờ được trông thấy thế đâu!

Chương 23

TẨU THOÁT

Nhờ có cơ giới hóa mà công việc tiến hành dễ dàng và mau chóng. Ô-tô đi lại như con thoi giữa cây táo và các hầm nhà, khi thì chở một quả táo và một quả lê cùng một chuyến, khi thì chở một lúc những năm quả mận. Nhờ có cơ giới hóa, các cô tí hon không phải đẩy các quả về nhà nữa nhưng không phải vì thế mà các cô chịu khoanh tay đâu. Trái lại, các cô đã dựng lên hai lều vải ở trong phố và đem đến nào nước đường, nào bánh mứt kẹo. Bây giờ thì bà con đang lao động có thể nhân lúc rảnh rỗi đến đó nhá một cục đường hay uống một cốc nước ngọt.

Chú Tròn xoay đột nhập ngay vào lều bánh kẹo còn Nước đường thì tấn công lều có nước ngọt. Chả có cách nào làm cho hai chú rời hai túp lều đó ra được nữa.

Đột nhiên người ta nghe thấy tiếng kêu inh ỏi ở đằng xa. Bác sĩ Thuốc viên chạy vội chạy vàng đằng trước, theo sau là Mật ngọt và các cô y tá. Chú gần như trần trụi và chỉ có đôi kính với chiếc quần đùi trên người. Chạy đến cây táo, chú hối hả trèo lên cây.

Mật ngọt dừng lại dưới gốc cây, hỏi:

— Tại sao cậu lại bỏ trốn? Cậu còn ốm kia mà!

Thuốc viên vừa đáp vừa trèo lên cao mãi:

— Tôi không đau ốm gì nữa đâu.

Mật ngọt hổn hển nói:

— Không ốm nữa là thế nào? Chúng tôi đã cho cậu ra viện đâu!

Thuốc viên đáp và thè lè lưỡi ra:

—Thì tôi tự ra viện!

—Cậu quá đáng lắm! Mặc xác cậu, chúng tôi không trả quần áo cho cậu nữa đâu.

—Tôi cóc cần!—chú Thuốc viên trả lời, cười.

—Cậu sẽ bị cảm lạnh và phát ốm lên đấy.

—Tôi mà có bị ốm thì cô cũng chả trông thấy tôi nữa đâu.

—Thật là nhục!—Mật ngọt đáp.—Cậu là bác sĩ mà cậu lại giễu cợt y học như vậy à?

Cô Mật ngọt quay lại và ngẩng cao đầu, cô bước đi một cách tự hào. Các cô y tá theo sau cô.

Thuốc viên thấy không còn gì nguy hiểm nữa bèn tụt từ trên cây xuống. Lập tức các cô tí hon vây lấy chú, ra vẻ thông cảm:

—Cậu chắc bị lạnh lắm đấy! Cậu sẽ bị cảm mất! Cậu có muốn chúng tôi đem quần áo đến cho cậu không?

Thuốc viên đáp:

—Đồng ý.

Cô Lông ngỗng chạy đi ngay và một lát sau cô đem đến một cái áo dài kẻ sọc xanh lá cây.

—Cái gì thế này?—Thuốc viên ngạc nhiên.—Tôi không mặc áo dài đâu, người ta sẽ ngỡ tôi là con gái mất!

—Như thế thì đã sao nào? Cậu mà là con gái thì cậu khổ sở lắm sao?

—Ừ... ừ!

—Sao vậy? Cậu nói ngay đi xem nào, theo ý cậu thì chúng tôi chẳng ra cái thớ gì phải không?

—Không đâu, các cô tốt lắm...—Thuốc viên lúng búng đáp,—nhưng dù

sao thì bọn con trai vẫn cứ hơn đứt đi!

— Hơn gì nào? Cậu giải thích đi!

— Nhưng mà đó là sự thật! Chúng tôi có cậu Kèn đồng. Các cô không biết nhạc sĩ Kèn đồng à! Các cô chưa bao giờ được nghe cậu ấy thổi sáo đấy.

— Nghe rồi! Nhưng trái lại, chúng tôi có ối cô biết đánh đàn cơ!

— Chúng tôi lại có Thuốc nước nữa. Giá mà các cô trông thấy các bức tranh cậu ấy vẽ nhỉ!

Sóc con hỏi:

— Chúng tôi đã xem rồi. Các cậu có Thuốc nước nhưng chúng tôi thì ai cũng biết vẽ và biết cả thêu bằng chỉ màu nữa. Thế cậu có thể thêu được hình con sóc đẹp như cái hình ở trên áo tạp dề này của tôi không?

Thuốc viên đáp:

— Cái đó thì chịu thôi.

— Cậu xem đấy. Chúng tôi có thể thêu được tuốt: con thỏ, con sóc hay bất cứ thứ gì khác.

— Được, — Thuốc viên nhún vai và mặc chiếc áo dài.

Rồi chú giơ tay, co chân và ngắm nghía đủ kiểu. Mít đặc phá lên cười và tất cả các chú tí hon cũng cười ồ lên khi thấy Thuốc viên ăn mặc quái gở như vậy.

Mèo con bất bình nói:

— Các cậu không biết thẹn à? Tôi thấy chẳng có cái gì là đáng cười cả.

Nhưng tiếng cười lại rộ lên. Thuốc viên nhìn quanh và thấy ai cũng cười nhách miệng ra đến tận mang tai. Chú liền cởi áo ra.

Các cô tí hon nói:

— Không, không, cậu cứ giữ lấy, sao cậu lại làm thế?..

Chú trả lời cương quyết:

— Không. Tôi sẽ có quần áo khác.

— Chị Mật ngọt không trả lại quần áo cho cậu đâu, chị ấy nghiêm lắm cơ, cậu biết không?

Thuốc nước mỉm cười một cách bí hiểm.

Vừa trở về bệnh viện, Mật ngọt và các cô y tá đã thấy Cáu kỉnh biến đâu mất rồi. Các cô chạy ùa vào phòng treo quần áo thì cũng chỉ thấy quần áo của chú Viên đạn thôi.

Cuộc tẩu thoát tay đôi này đã có tổ chức hẳn hoi! Cáu kỉnh và bác sĩ Thuốc viên đã có kế hoạch rõ ràng. Bây giờ cô Mật ngọt mới vỡ lẽ. Thuốc viên thì cứ trần như nhộng mà tháo qua cửa sổ. Trong khi tất cả nhân viên của bệnh viện rượt theo bắt Thuốc viên thì Cáu kỉnh thừa cơ lẻn vào phòng quần áo lấy quần áo của hai người. Thế là hai chú đã thực hiện đúng kế hoạch của họ.

Mật ngọt tìm Cáu kỉnh và bộ quần áo mất tích mãi cũng chẳng thấy. Trong khi đó, Cáu kỉnh đã náu kín trong một bụi cây ké.

Thật ra phải nằm im như chết trong đám bụi cây ké thì nào có sung sướng nỗi gì nhưng chú rất khoan khoái vì đã được tự do! Chú vui vẻ ngắm bầu trời xanh trong, nhìn làn cỏ xanh tươi mơn mởn; miệng chú nở một nụ cười, chú thề là chú sẽ chẳng bao giờ cáu kỉnh nữa, chú sẽ luôn luôn hài lòng với tất cả mọi chuyện miễn là người ta đừng bắt chú vào bệnh viện nữa.

Rốt cuộc, chú thấy cô Mật ngọt đành chịu trở về. Chú liền chui ra khỏi chỗ nấp và chạy đi tìm Thuốc viên.

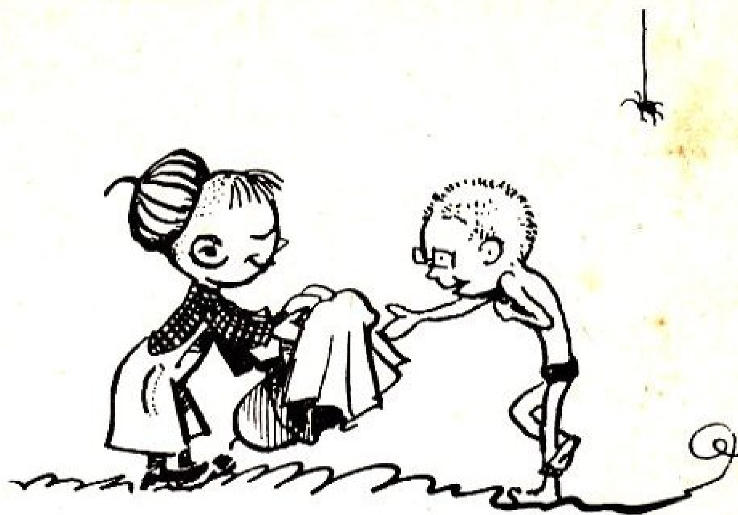
— Cầm lấy, ông bạn khốn khổ ơi! — Chú đưa quần áo cho bạn.

Thuốc viên bá lấy cổ chú: trong những ngày nằm bệnh viện, hai chú đã trở thành đôi bạn chí thân.

Thuốc viên hối hả mặc quần áo.

Mất sạch, Ngộ nhỡ, Bu loong và các chú khác vây quanh Cáu kỉnh và mừng chú đã được thoát nạn. Vẻ mặt hớn hở của Cáu kỉnh làm mọi người ngạc nhiên.

Tròn xoay nói:

— Từ thuở bé đến giờ mình mới thấy cậu Cáu kỉnh cười đấy.

Các cô tí hon nhìn chú một cách tò mò.

Lông ngỗng hỏi:

— Tên cậu là gì?

— Cáu kỉnh.

— Cậu nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

— Tôi thề với cô như vậy. Cô thấy nó kỳ lắm à?

— Mặt cậu hiền từ thế kia, vui thế kia mà! Cái tên ấy chẳng hợp với cậu đâu!

Cái miệng của Cáu kỉnh nhách ra đến tận mang tai.

Chú hóm hỉnh đáp:

— Chính tôi không hợp với cái tên ấy nữa thì có.

Mèo con hỏi:

— Cậu có muốn trèo lên cái cây kia không?

— Có thể chứ?

— Sao lại không? Bọn tôi sẽ cho cậu một cái cưa và cậu sẽ làm việc như mọi người ấy.

Bác sĩ Thuốc viên nói:

— Các cô cũng cho tôi một cái cưa chứ?

Mèo con đáp:

— Cậu thì chẳng đáng được đâu vì cậu coi thường tụi tôi lắm. Nhưng mà tụi tôi cũng tha thứ cho cậu.

Chẳng bao lâu, Cáu kỉnh và Thuốc viên đã có mỗi chú một cái cưa. Họ bắt tay vào việc và Cáu kỉnh cho rằng ngồi trên cây làm việc còn thích thú hơn là bị giam ở bệnh viện của Mật ngọt nhiều.

Bác sĩ Thuốc viên nói tiếp:

— Và còn khỏe người ra nữa.

Chú biết rằng ở trên cao, không khí trong sạch và giàu ô-xy hơn ở dưới thấp. Vì thế chú cùng với Cáu kỉnh leo lên tận cái cành cây cao nhất.

Chương 24

SÁNG KIẾN HỢP LÝ HÓA CỦA THUỐC NƯỚC

Ngày hôm sau vẫn tiếp tục hái lê hái táo và lại thêm một chiếc ô-tô nữa để vận chuyển — ô-tô tám bánh chạy bằng hơi nước của Đinh ốc. Tại sao xe của chú lại đến đây?

Số là ở Thành phố Diều, người ta rất lo lắng vì không thấy chú Bánh vòng trở về. Tại sao sau khi đưa Bu loong và Đinh vít đến Thành phố Xanh thì chú lại đi biệt tích? Bà con đều hỏi Đinh ốc, yêu cầu chú đi xem thử có xảy ra tai nạn gì chăng. Rốt cuộc là Đinh ốc đã gặp Bánh vòng đang đánh xe chở lê táo, thế là chú cũng cùng làm như bạn.

Bà con ở Thành phố Diều chờ đợi chú hoài, đến tận chiều tối. Sang ngày hôm sau, chú vẫn mất tăm. Thế là thiên hạ đưa ra những tin đồn thật là kỳ lạ.

Người thì cho là trên đường đi Thành phố Xanh, chú Đinh ốc đã bị con Yêu tinh bắt, một con Yêu tinh đã ăn thịt tất cả những người không may gặp phải nó. Người thì bảo là không phải Yêu tinh mà chú Đinh ốc đã bị con Quái vật bắt kia. Người thì nói là có con rồng ba đầu — họ chẳng tin là có con Quái vật đâu — ừ, một con rồng có ba cái đầu ở Thành phố Xanh, mỗi ngày nó chén thịt một cô tí hon nhưng nếu vớ được chú tí hon thì nó cũng chén như thường vì thịt con trai ngon hơn con gái.

Sau khi nghe chuyện về con rồng ba đầu chẳng ai dám đi đến Thành phố Xanh nữa: cứ nằm ở nhà là khôn hơn hết. Tuy vậy cũng có người cả gan đi đấy, bất chấp mọi sự. Đó là chú Đinh dép lừng danh mà chúng ta đã biết ở trên kia. Ai cũng cho chú là người rồ dại. Một chú tí hon mà dám xông vào miệng lưỡi con rồng khát máu. Người ta muốn ngăn giữ chú nhưng chú chẳng nghe ai cả. Chú trả lời rằng chú rất hối hận vì đã đối xử không tốt với các cô tí hon và bây giờ

chú bị lương tâm cắn rứt nên chú sẽ đi nhổ dãi vào đuôi con rồng để chuộc lại lỗi lầm cũ. Con rồng sẽ chết và hết gieo tai họa cho Thành phố Xanh. Không hiểu chú đã học được ở đâu cái phép hễ nhổ dãi vào đuôi rồng là con rồng sẽ chết lăn quay!

Đinh dép ra đi; người thì than vãn tiếc thương, người thì cho rằng dù sao cũng chẳng tổn thất lớn lao gì lắm: Thành phố Diều sẽ bớt đi một gã vô dụng và bà con sẽ được yên ổn hơn.

— Nếu chúng mình không biết cách cải tạo cậu ta thì là tại lỗi ở chúng mình thôi, — một số người nói.

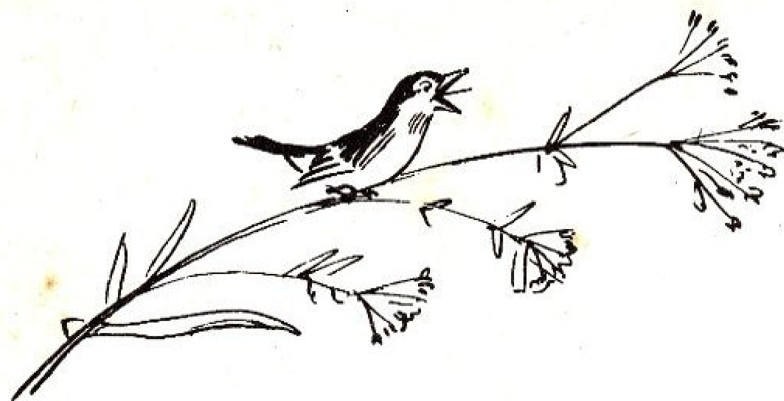
— Thôi đi! Cải tạo hắn ấy ư? Xấu nết đánh chết cũng không chừa đâu, — số khác lại nói.

Rõ ràng số thứ nhất chưa bị chú làm khổ đến mức phải căm ghét chú còn số thứ hai thì đã từng bị chú làm cho thất điên bát đảo.

Đinh dép không trở về Thành phố Diều cho nên bây giờ người ta càng tin chuyện con rồng và lại kể lắm chuyện thật kỳ quái. Mỗi người thêm thắt cho nó một cái đầu thành ra đáng lẽ chỉ có ba cái đầu, nó đã trở nên con rồng trăm đầu.

Dĩ nhiên đó chỉ là điều bịa đặt. Các bạn đọc thông minh nhất của tôi chắc đã đoán ra vì sao chú Đinh dép không trở về. Còn đối với các bạn khác, tôi có thể nói rằng chú Đinh dép không bị con rồng chén thịt đâu, bởi vì rồng không ăn thịt ai cả và vả lại chẳng có rồng riếc gì hết. Chú Đinh dép chỉ làm một công việc mà chú rất say mê là leo lên cây cưa táo. Làm

việc ấy thích thú lắm chứ, nhưng dù sao cũng có đôi chút nguy hiểm. Nhưng mà có chú tí hon nào lại chịu lùi bước trước khó khăn nguy hiểm?

Chỉ mình chú Thuốc nước ở nhà thôi. Chú đang bận ngập đầu vì những bức tranh đã đặt. Cô tí hon nào cũng muốn có một bức chân dung và dĩ nhiên là phải vẽ cho tuyệt đẹp. Chú đã giải thích hoài cho các cô hiểu rằng mỗi cô có thể đẹp một cách khác nhau và cặp mắt không cần cứ phải to thì mới là đẹp, thế mà tất cả các cô đều đòi chú phải vẽ mắt cho thật to, lông mi thật dài, lông mày thật cong và mồm thì thật nhỏ. Rốt cục, chú phát chán và cứ vẽ theo lời các cô đề nghị. Nghĩ cho cùng thì như thế tiện hơn vì chú tránh được những cuộc cãi vã vô ích mà chú lại càng dễ dàng làm việc. Cô nào cũng muốn vẽ như nhau cho nên chú làm sẵn một cái mẫu. Chú lấy một mảnh bìa cứng cắt một đôi mắt thật to, một cặp lông mày thật cong, một cái mũi thẳng rõ xinh, một đôi môi mỏng dính, một cặp má lúm đồng tiền, hai cái tai nho nhỏ ở hai bên, một mái tóc ở bên trên và một cái cổ gầy nhẳng ở dưới với đôi bàn tay có những ngón thon dài. Hình mẫu làm xong, chú chuẩn bị vẽ tranh hàng loạt.

Tại sao chú lại gọi như vậy? Các bạn xem đây sẽ rõ. Sau khi đặt hình mẫu lên trang giấy, chú chỉ việc đưa bút vẽ lên các bộ phận đã cắt khác nhau và mỗi thứ lại dùng một màu riêng biệt: màu đỏ thắm để bôi môi, màu nhạt để vẽ mũi, tai và bàn tay, màu nâu và vàng để vẽ tóc, màu xanh và nâu để vẽ mắt và thế là bức phác họa đã hoàn thành.

Chú đem phân loại các bức phác họa ấy. Cô nào thích vẽ mắt xanh và tóc nhạt thì chú chọn bức phác họa mắt xanh và tóc nhạt, chú chỉ việc vẽ thêm vào tí chút cho giông giống và thế mà bức chân dung đã xong xuôi. Chú lại làm sẵn cả những bức phác họa cho các cô tóc nâu và mắt nâu nữa.

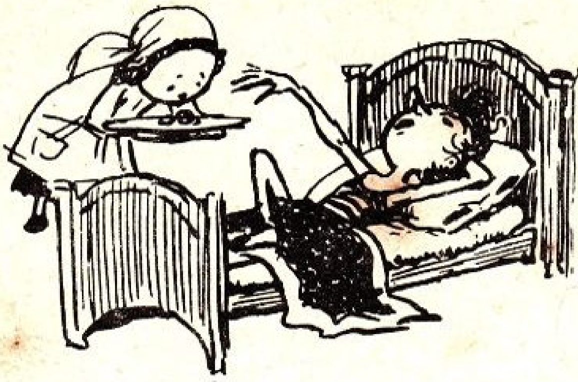
Chưa bao giờ Thuốc nước vẽ nhiều chân dung trong một thời gian ngắn như thế, cho nên chú đã nảy ra một sáng kiến kỳ diệu: với cái hình mẫu mà chú đã cắt, — dĩ nhiên là hình mẫu phải do họa sĩ cắt mới được, — thì bất cứ ai cũng có thể chuẩn bị các bức phác họa cho chú. Chú đã nhờ Ngộ nhỡ giúp việc chú. Ngộ nhỡ làm rất thành thạo, các bức phác họa của chú cũng giá trị ngang với những bức của Thuốc nước và nhờ sự phân công đó mà công việc làm lại còn nhanh hơn. May cái là số tranh đặt vẽ không giảm đi mà lại ngày càng tăng lên.

Ngộ nhỡ rất tự hào về nghề nghiệp mới của chú và nói luôn miệng: «Chúng

mình là họa sĩ đấy». Trái lại, Thuốc nước chẳng hài lòng chút nào về những bức tranh bôi bác ấy. Trong các bức chân dung chú đã vẽ ở Thành phố Xanh, theo ý chú thì chỉ có hai bức có thể coi là tác phẩm nghệ thuật: đó là tranh của Bạch tuyết và Mắt xanh; ngoài ra thì chỉ đáng đem đậy chum đậy vại mà thôi.

Nhưng các cô tí hon thì lại có ý kiến khác chú. Cô nào cũng thấy chân dung của mình rất xinh đẹp và đó là điều chủ yếu. Còn chuyện giống hay không thì theo ý các cô chỉ là điều phụ. Tất cả là tùy ở cách nhìn của các cô mà thôi.

Chương 25

VIÊN ĐẠN NẰM Ở BỆNH VIỆN

Từ bữa Cáu kỉnh và Thuốc viên bỏ trốn, cả bệnh viện chỉ còn lại mỗi một bệnh nhân nằm điều trị là chú Viên đạn và dĩ nhiên là chú được nuông chiều hết mực cho nên tính chú lại càng thêm khó chịu. Hôm thì chú đòi ăn xúp kẹo và cháo bột quả vào bữa trưa, hôm thì chú hạch món chả dâu rừng chấm với nước xốt nấm hương. Lúc thì chú đòi món táo hầm nhưng khi người ta đem ra thì chú lại vờ là chú đã gọi món nước lê kia. Người ta kiếm được nước lê thì chú lại làm bộ kênh kiệu, chê là nó có mùi tỏi.

Tóm lại, mọi người hết hơi để chiều cái trái tính trái nết của chú. Các cô trực phòng thì cho rằng chưa bao giờ các cô được thấy một bệnh nhân như vậy và quả là một điều tai vạ, phải mau mau chữa cho lành bệnh để tống khứ chú đi cho rảnh.

Sáng nào chú cũng sai một cô đi khắp thành phố tìm con chó của chú. Cô nào trở về cũng mệt lả người và hy vọng là chú đã quên con Mực nhưng chú cứ hỏi đều:

— Sao, cô có tìm thấy nó không?

— Không, tôi chẳng trông thấy nó ở đâu cả.

— Tại cô không chịu tìm nó đấy thôi.

— Có chứ, tôi đã tìm nó khắp nơi khắp phố, tôi cam đoan với chú như vậy đấy.

— Nhưng mà tại sao tôi không nghe thấy tiếng cô gọi nó. Đi tìm nữa đi.

Cô bé khốn khổ lại ra phố nhưng chẳng biết đi đâu mà tìm nữa, thỉnh thoảng cô lại kêu:

— Mực! Mực! Mày lạc ở đâu rồi?

Cô biết tỏng ra là kêu như vậy chẳng ăn thua gì nhưng dù sao cô cũng cứ làm để cho yên lòng người

bệnh. Một cô khác phải đi mỗi ngày ba lượt, sáng, trưa và chiều để xem các bạn tí hon của chú đã làm những trò trống gì. Có cô phải ngồi kể chuyện con cà con kê cho chú nghe, lúc nào nghe chán tai chú lại đuổi cô ta đi, đòi thay cô nào biết nhiều chuyện khác. Hôm nào không có ai đến thăm chú là chú gắt gỏng và nổi đóa lên. Nhưng khi có nhiều người đến chơi thì chú lại phàn nàn là họ ngăn trở không cho chú nghe kể chuyện.

Cô Mật ngọt thấy tính nết chú mỗi ngày một đâm đốn ra thì quả quyết rằng chú còn tồi tệ hơn Cáu kỉnh và Thuốc viên gấp bội. Phải cho chú ta ra viện ngay thôi nhưng chân chú còn đau thì biết làm thế nào.

Nhưng nếu chú ta chưa khỏi thì cũng do lỗi chú một phần: một hôm thức giấc, chú chẳng cảm thấy đau đớn gì nữa, chú liền tụt xuống đất và nhảy lò cò ở trong phòng nhưng chú chưa tập tễnh được mười bước thì chú đã bị trẹo chân. Chú ngã sóng soài ra, người ta phải vực chú dậy, chân chú sưng vù lên, đến tối chú lên cơn sốt. Cô Mật ngọt phải ngồi suốt đêm bên giường chú, không chợp mắt lúc nào. Nhờ có cô săn sóc, chỗ sưng đã khỏi nhưng chắc chắn là tai nạn ấy chỉ làm cho cái chân đau của chú lâu khỏi thêm thôi.

Một hôm, người ta cho phép chú đứng dậy một lát. Dựa vào cái nạng, một tay chống vào tường, chú tập đi thong thả từng bước. Thế rồi chú dò ra được ngoài sân và dạo chơi quanh bệnh viện trong một tiếng đồng hồ với một cô y tá. Những cuộc đi dạo ấy đã có tác dụng rõ rệt. Viên đạn đã bớt cáu kỉnh hơn, chỉ trừ lúc chú trở vào nhà. Thôi thì chú cự nự, giơ cái nạng lên đe dọa cô y tá và thét: «Tôi không muốn về đâu!» Người ta buộc phải ôm lấy chú và đặt chú nằm lên giường.

Lối chữa bệnh cương quyết đó đã làm cho chú mau khỏi, và chẳng bao lâu, người ta tuyên bố với Viên đạn là ngày hôm sau chú sẽ được ra viện. Các cô và các chú tí hon nghe tin đó rất lấy làm phấn khởi.

Đến ngày đã định, toàn dân tập trung trước cửa bệnh viện. Mọi người chào mừng bệnh nhân khỏe mạnh trở về, tặng hoa cho chú. Chú nói:

— Thế là anh em chúng tôi lại đông đủ rồi, chỉ thiếu cậu Biết tuốt và con Mực khốn khổ của tôi thôi.

Các cô tí hon đáp:

— Có lẽ rồi các cậu cũng sẽ được gặp cậu Biết tuốt và thế nào cũng có hy vọng tìm ra con Mực thôi.

Viên đạn trả lời:

— Muốn thế thì phải đi tìm, không phải bỗng dưng mà họ sẽ đến đây đâu.

Mít đặc nói:

— Đúng lắm. Phải đi tìm cái cậu Biết tuốt ngốc nghếch ấy mới được. Không có chúng mình là cậu ấy đi đứt ngay.

Bác sĩ Thuốc viên hỏi:

— Sao lại bảo là cậu ấy ngốc nghếch?

— Tại vì cậu ấy là đồ ngốc, — Mít đặc đáp. — Một tay nhát như cáy nữa.

Cáu kỉnh toan phản đối nhưng Mít đặc đã ngắt lời chú:

— Im ngay! Ai là chỉ huy ở đây, mình hay cậu? Cậu lại muốn trở vào bệnh viện phải không?

Nghe nói đến bệnh viện, Cáu kỉnh im thin thít.

Bạch tuyết nói:

— Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ. Chủ nhật này chúng ta sẽ nhảy để chào mừng tất cả các bệnh nhân. Sau đó các cậu có thể lên đường tìm cậu Biết tuốt ngốc nghếch của các cậu. Khi nào các cậu tìm thấy cậu ấy, chúng ta sẽ tổ chức một cuộc khiêu vũ nữa. Việc đó thật tuyệt vời!

Tất cả các chú tí hon đều khoái chí:

— Hoan hô! Hoan hô!

Nhưng người ta không hiểu các chú hí hửng vì chuyện gì nhiều hơn: vì chuyện sẽ tìm thấy Biết tuốt hay là vì cuộc khiêu vũ sẽ được tổ chức nhân dịp này.

Công việc hái quả đã xong xuôi, tất cả các hầm nhà đều đầy ăm ắp. Nhưng trên các cành cây vẫn còn khối táo, lê và mận, cho nên các chú quyết định sẽ lấy làm quà tặng các bạn ở Thành phố Diều.

Tất cả mọi người bắt tay vào việc chuẩn bị cuộc khiêu vũ. Người thì xén bớt cỏ để làm sân nhảy, người thì kê ghế dài xung quanh bãi cỏ đã xén gọn. Nhanh nhảu, Lặng lẽ và Đinh dép dựng một cái lầu để biểu diễn nhạc. Xa một chút là một dãy lều chứa nước ngọt, kem và đủ thứ bánh kẹo. Công việc tiến hành nhịp theo tiếng nhạc vì Kèn đồng đã mời được mười tay đàn xuất sắc để lập ra một dàn nhạc và chơi thử ngay tại chỗ.

Điều ngạc nhiên hơn cả là chú Đinh dép làm việc rất hăng hái, phấn khởi. Ai

yêu cầu điều gì, chú cũng làm tuốt, không một chút cau có. Quả thật là không ai có thể nhận ra chú được nữa.

Mèo con bảo chú:

— Được các cậu giúp đỡ như thế này thật là tuyệt quá!

Đinh dép đáp:

— Sao lại không giúp đỡ chứ? Đã cần thì có phải sứt đầu mẻ trán, tôi cũng sẽ làm xong.

Cô Én nói:

— Cậu làm khéo đến nỗi ai cũng thích xem cậu làm. Rõ ràng là cậu yêu lao động lắm.

Đinh dép thú nhận:

— Đúng đấy. Lúc nào tôi cũng muốn làm một cái gì. Những lúc rỗi rãi, tôi chẳng biết làm cái quái gì nữa và tôi bắt đầu làm những việc mà đáng lẽ ra tôi không nên làm mới phải. Kết quả chỉ rặt những chuyện phiền toái và vì những việc đó mà lắm khi tôi còn bị tẩn nữa.

Đinh dép khịt mũi thật kêu và đưa nắm tay lên xoa mũi.

— Bị tẩn, là thế nào? — Mèo con hỏi.

— Bị tẩm quất chẳng hạn.

— Tẩm quất là cái gì?

— Ôi! khốn khổ! — Mèo con kêu lên. — Cậu đừng có làm những chuyện vớ vẩn ấy nữa. Cậu đến đây thì hơn, chúng tôi sẽ tìm việc làm cho cậu: chữa hàng rào hoặc lắp kính cửa...

Đinh dép nói:

— Cái món đó thì hợp với tôi đấy.

— Cậu đến dự dạ hội với bọn tôi chứ?

— Có được không?

— Sao lại không? Cậu phải tắm rửa và chải chuốt cho cẩn thận. Chúng tôi mời cậu đến dự đấy.

— Được rồi tôi sẽ đến. Cám ơn các cô.

Mèo con rất vui lòng vì Đinh dép ăn nói quá ư lịch sự như vậy. Chú lại còn nói cám ơn cô nữa. Cô phởn chí đến nỗi đỏ tía cả mặt mũi rồi cô gọi cô Én ra và rỉ vào tai bạn:

— Giáo dục cậu này cũng không phải là khó khăn lắm đâu.

Cô Én đáp:

— Phải luôn luôn khuyến khích cậu ấy. Như vậy thì sẽ có lợi cho cậu ta. Cậu ta mà làm bậy thì phải quở mắng, nhưng nếu cậu ta làm điều gì tốt thì phải khen ngợi và ví thử cậu ta tiếp tục làm như vậy thì lại càng phải khen ngợi cậu ta. Ngoài ra còn phải uốn nắn hành vi cho cậu ta nữa, cậu ấy cứ khịt khịt mũi nghe khó coi lắm.

Mèo con nói tiếp:

— Và khi phát biểu, cậu ta dùng những tiếng thật là tếu: nào là tẩn, nào là tẩm quất... Phải chú ý đến cách nói năng của cậu ta để cậu ta bớt dùng dần những tiếng tầm bậy tầm bạ ấy.

Còn về phần Đinh dép thì hài lòng vì được khen, chú lại càng ra sức làm việc. Ai mà chẳng thích được khen.

Chương 26

ĐINH DÉP TRỞ VỀ

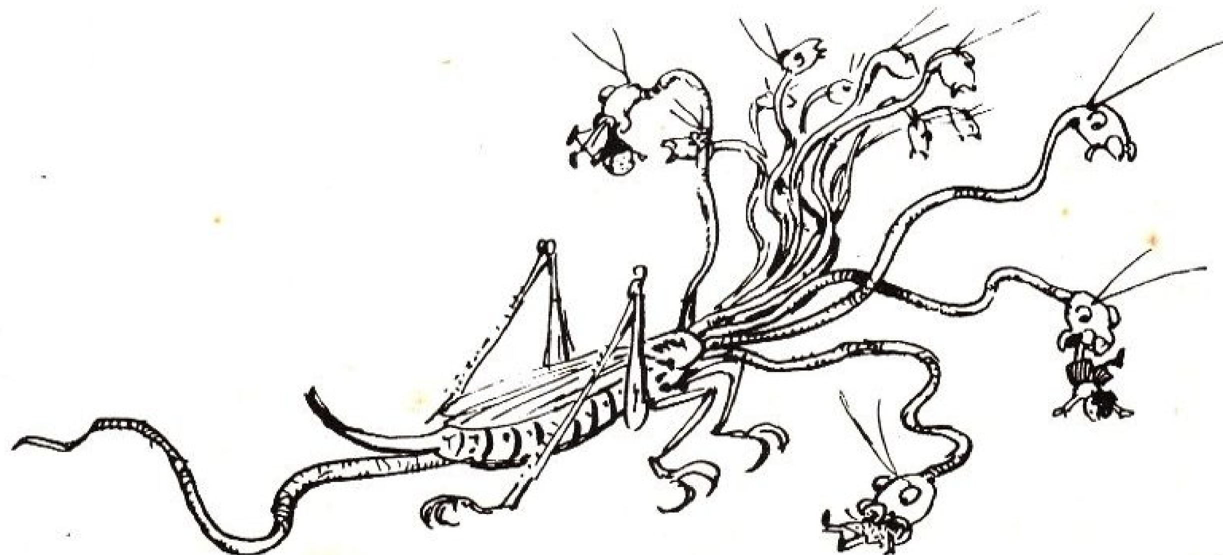

Đinh dép đi mãi không về cho nên ở Thành phố Diều, chẳng ai dám đi đến Thành phố Xanh nữa. Có tin đồn là con rồng trăm đầu đã chén thịt tất cả các cô tí hon và nó sẽ đến Thành phố Diều để chén các chú tí hon. Nhưng ngày tháng trôi qua mà con rồng vẫn chưa thấy đến. Trái lại, một sớm đẹp trời, người ta thấy một chú tí hon lạ mặt đến Thành phố Diều. Chú kể lắm chuyện thật kỳ lạ: nào là chú đi khinh khí cầu với các bạn, quả cầu rơi xuống đất, chú phải nhảy dù và rớt vào một khu rừng rậm, thế rồi chú lang thang qua đồng qua rú đi tìm các bạn đang tiếp tục cuộc hành trình trên khinh khí cầu.

Chắc các bạn đọc thông minh của tôi đã đoán ra rằng chú tí hon lạ mặt kia chính là chú Biết tuốt. Đáng lẽ lặng lẽ trở về Thành phố Hoa, chú lại đi tìm các bạn.

Người ta cho chú biết là vào những hôm trước đây, các chú tí hon đi khinh khí cầu đã gặp nạn rơi xuống Thành phố Xanh. Có hai chú đến Thành phố Diều để kiếm một cái mỏ hàn. Chú tài xế Bánh vòng đã lái xe đưa các chú về Thành phố Xanh. Biết tuốt hỏi thật tỉ mỉ cặn kẽ. Chú đã nhận ra Bu loong và Đinh vít theo lời người ta miêu tả cho chú, và qua cái áo bằng da của hai chú. Sau đó Cả láu mang máy ghi âm đến, cũng cho biết hai chú tên là Bu loong và Đinh vít.

Biết tuốt rất lấy làm hài lòng. Chú muốn đi ngay đến Thành phố Xanh và yêu cầu họ chỉ đường cho chú. Nhưng các chú tí hon rầu rầu nét mặt báo cho chú biết rằng đừng nên đi đến Thành phố Xanh. Ở đấy có con rồng trăm đầu hay ăn thịt các cô tí hon huống chi là các chú tí hon.

Biết tuốt cười rất hồn nhiên:

— Con rồng trăm đầu à? Mình chưa trông thấy nó bao giờ, mình chả tin cái chuyện con rồng trăm đầu của các cậu đâu!

Có tiếng kêu xung quanh chú:

— Thôi đi! Thôi đi! Thế thì con gì đã chén thịt cậu Bánh vòng nào! Chính cậu ta đã dẫn các cậu Bu loong và Đinh vít đến Thành phố Xanh rồi chẳng thấy dẫn xác về nữa.

— Còn cậu Đinh ốc, con gì đã nuốt mất xác cậu ấy chứ? Cậu ấy đi Thành phố Xanh tìm cậu Bánh vòng rồi cũng biệt tăm tích. Thật là tay thợ máy cừ, cái gì cậu ấy cũng làm được tuốt.

— Thế còn cậu Đinh dép đã bị con gì ăn thịt? Dĩ nhiên là có mất cậu ta thì cũng chẳng thiệt thòi gì lớn lắm vì cậu ta chỉ là người vô dụng nhưng mà cũng phải có con gì chén thịt cậu ta chứ?

Biết tuốt suy nghĩ. Cuối cùng chú tuyên bố:

— Khoa học không hề biết tí gì về chuyện con rồng trăm đầu cả. Như vậy là không có rồng riếc gì đâu.

Cả láu đáp:

— Nhưng mà khoa học cũng mù tịt về việc có con rồng hay không cơ mà. Như vậy là có thể có. Theo tôi thì người ta đã nói là có thì phải tin là có.

Biết tuốt nói:

— Cả về chuyện con Yêu tinh cũng vậy.

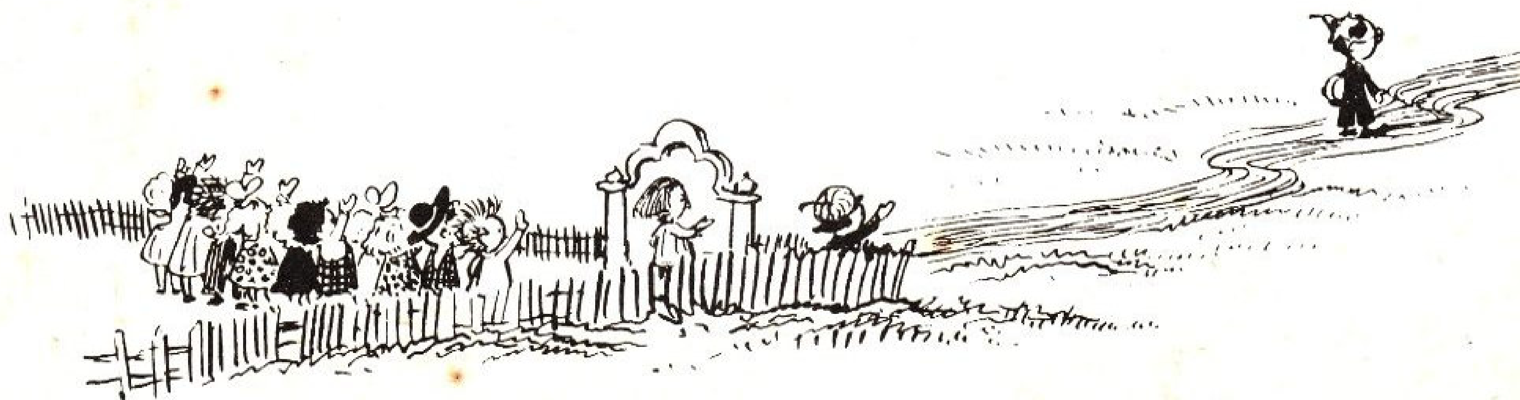
— Thế theo ý cậu, Yêu tinh cũng không có nốt à?

— Nhất định không!

— Thôi đi!

— Con Yêu tinh của các cậu cũng chỉ là chuyện dựng đứng lên thôi.

Biết tuốt quyết định đi đến Thành phố Xanh. Những điều thiên hạ nói chú đều bỏ ngoài tai cả. Các chú tí hon thết cơm chú, dẫn chú ra ngoài thành phố và chỉ đường cho chú đi. Các chú tin chắc là sẽ không được gặp lại bạn nữa nên chú nào cũng sướt mướt vĩnh biệt bạn.

Nhưng bỗng có một đám bụi mù hiện ra trên đường cái xa xa. Đám bụi lại gần rất nhanh và vụt lớn lên trông thấy. Thế là một cuộc báo động nổ ra. Các chú tí hon lẩn vào trong nhà nhìn qua cửa sổ, đinh ninh là con rồng trăm đầu đã tới. Biết tuốt chẳng sợ hãi gì cả, cứ rảo bước trên đường.

Chẳng mấy chốc đã trông thấy ba cái ô-tô vượt ra ngoài đám bụi. Chiếc xe đầu chở một quả táo chín đỏ, xe thứ hai chở một quả lê chín vàng và chiếc thứ ba chở năm quả mận. Đến gần Biết tuốt thì ba chiếc xe dừng lại. Bánh vòng, Đinh ốc và Đinh dép xuống xe. Lập tức các chú tí hon ùa ra khỏi nhà và ôm choàng lấy cổ ba chú bạn. Các chú hỏi họ về chuyện con rồng và khi biết là chẳng có con rồng nào cả và chẳng bao giờ có rồng riếc gì, các chú rất lấy làm ngạc nhiên. Các chú đồng thanh hỏi:

— Thế thì tại sao các cậu mất tích lâu đến thế?

Đinh dép đáp:

— Bọn mình bận đi hái quả.

Nghe chú nói vậy, chú nào cũng cười.

Cả láu bông đùa:

— Các cậu khác làm thì có lẽ đúng. Còn cậu thì nhất định chỉ leo lên mái nhà và đập vỡ cửa kính của người ta thôi.

Đinh dép bực tức trả lời:

— Cóc phải! Mình cũng làm như các cậu ấy. Mình đã... nói thế nào nhỉ?.. mình đã tu tỉnh rồi đấy!

Đinh ốc và Bánh vòng cũng xác nhận rằng Đinh dép đã tu tỉnh rồi thật. Các cô

tí hon hài lòng về cậu Đinh dép đến nỗi các cô quyết định gửi tặng bà con Thành phố Diều một lô táo, lê và mận.

Tất cả các chú tí hon rất lấy làm thích vì các chú rất ưa hoa quả.

Biết là Biết tuốt định đến Thành phố Xanh, Bánh vòng đề nghị lái xe đưa chú đi. Thế là các chú lên đường.

Khắp các phố của Thành phố Diều, ở đâu cũng thấy nét mặt hớn hở của các chú tí hon. Các bạn thử nghĩ mà xem: rồng riếc thì chẳng có, Bánh vòng và Đinh ốc đã trở về mà Đinh dép thì đã biết hối cải. Thực ra đối với Đinh dép, có người còn hoài nghi chú, họ theo dõi chú từng li từng tí. Nhưng rồi họ thấy chú mặc quần đùi, ngồi giặt quần áo bên bờ sông. Họ hỏi chú:

— Tại sao hôm nay cậu lại giặt quần áo thế?

Đinh dép đáp:

— Mai tôi sẽ đi dự khiêu vũ nên phải ăn mặc và chải chuốt cho chững chạc mới được.

— Các cô tí hon mà cũng tổ chức vũ hội à?

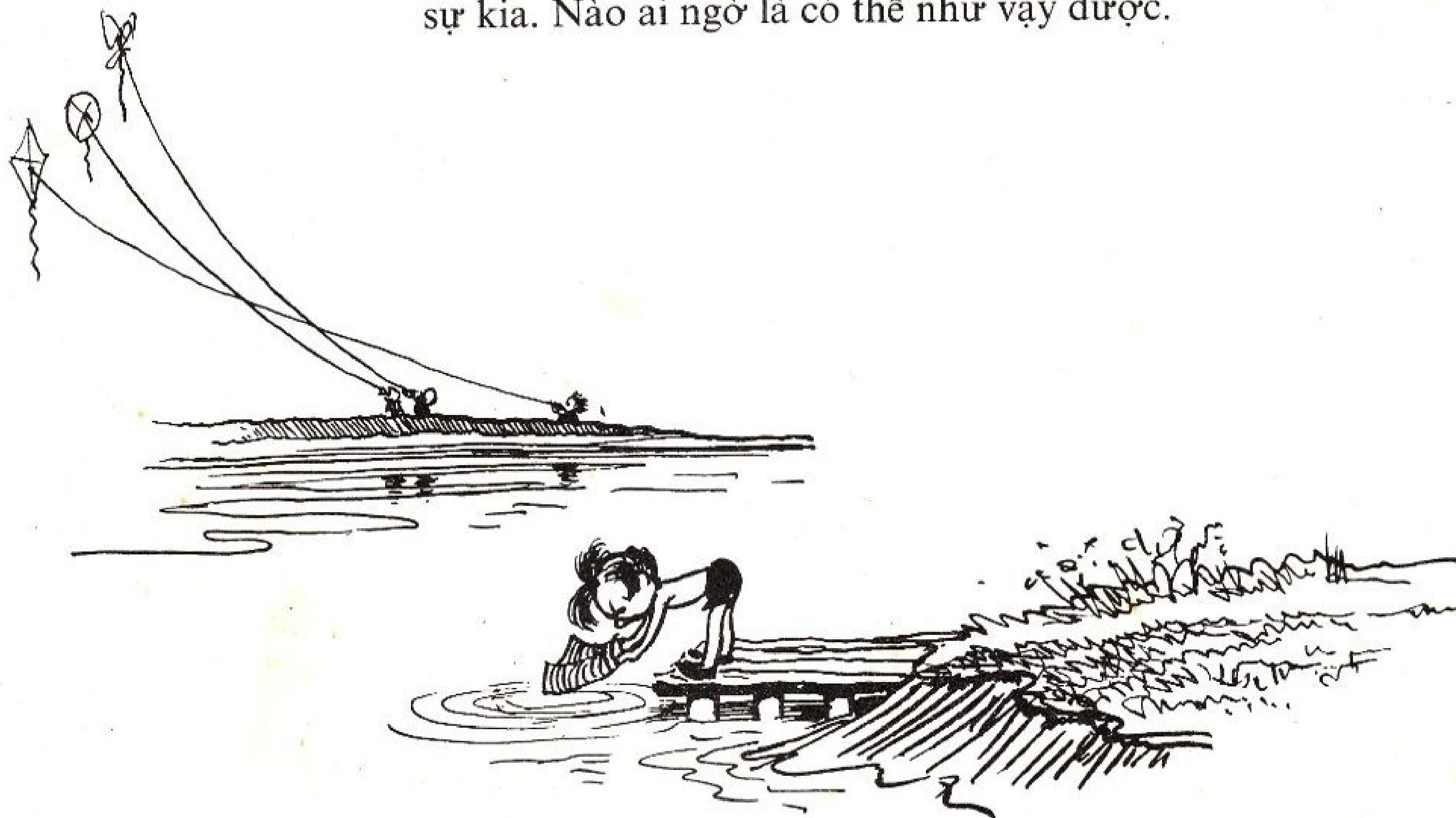
— Ừ. Bánh vòng và Đinh ốc cũng sẽ đến dự, họ mời cả hai cậu ấy đấy.

Các chú tí hon ngờ vực hỏi:

— Sao? Có phải cậu bảo là cả cậu cũng được mời không?

— Nhất định rồi.

Các chú tí hon lắc đầu: — Chà ra thế đấy! Muốn được các cô mời đến dự khiêu vũ thì cậu ta phải biết tu tỉnh thật sự kia. Nào ai ngờ là có thể như vậy được.

Chương 27

MỘT CUỘC GẶP GỠ BẤT NGỜ

Cuộc khiêu vũ vẫn tiếp tục chuẩn bị. Lầu chơi nhạc và các túp lều đã xây dựng xong. Thuốc nước trang trí cái lầu bằng những tranh vẽ tuyệt đẹp còn các chú tí hon quét đủ các thứ màu sặc sỡ lên các túp lều. Các cô tí hon thì cắt hoa, treo cờ, treo đèn trang hoàng quanh sân nhảy. Mít đặc cứ loay hoay ra lệnh này lệnh nọ, chú thấy ai làm việc cũng chậm rì rì. Chú la hét, đi lại lăng xăng và chỉ quấy rầy người khác mặc dù họ chẳng cần chú cũng biết là họ sẽ phải làm gì.

Có người đề nghị kê thêm ghế dài quanh sân bãi nhưng lại không có ván gỗ. Mít đặc nổi giận và bứt đầu bứt tóc hoài. Chú hét:

— Các cậu không mang thêm được vài tấm ván đến đây à? Bây giờ thì xe ô-tô lại ở cả Thành phố Diều mất rồi. Chỉ có cách là phá một cái lều ra mà làm ghế thôi.

— Đúng đấy, — Ngộ nhỡ tay cầm cái rìu, lao ngay đến một túp lều gần đấy.

Thuốc nước thét:

— Cậu điên đấy à! Người ta phải làm khổ làm sở mới dựng và trang trí được túp lều mà cậu lại định phá đi à?

Ngộ nhỡ đáp:

— Cóc phải là việc của cậu. Dễ chừng không cần ghế dài nữa đấy chắc?

— Nhưng mà không thể phá cái này để làm cái khác được!

Mít đặc can thiệp:

— Ai là người chỉ huy ở đây? Ai là chỉ huy, mình hay cậu, hử? Mình đã bảo phá là phá thôi.

Không hiểu câu chuyện sẽ ra sao nếu lúc đó không xuất hiện một chiếc ô-tô ở đằng xa.

Có tiếng nói vui vẻ:

— Cậu Bánh vòng về đấy! Sắp xe được ván về rồi, không phải phá lều nữa!

Xe ô-tô dừng lại. Bánh vòng bước xuống. Nhưng sau lưng chú còn có chú tí hon nào kia. Mọi người nhìn ngó và sửng sốt.

Bác sĩ Thuốc viên thét:

— A! Cậu Biết tuốt của chúng mình!

Mất sạch reo:

— Biết tuốt đã đến!

Các chú tí hon vây quanh Biết tuốt, ôm hôn chú và nói:

— Thế là chúng mình đã tìm thấy cậu rồi!

Biết tuốt ngạc nhiên:

— Tại sao các cậu lại tìm thấy mình? Mình tưởng là trái lại kia: chính mình đã tìm thấy các cậu thì có!

— Ừ, đúng đấy! Chính cậu đã tìm thấy bọn mình nhưng bọn mình nghĩ là cậu đã bỏ bọn mình đi cho rảnh chuyện!

Biết tuốt lại ngạc nhiên:

— Mình mà bỏ rơi các cậu à? Các cậu phải nói trái lại thì mới đúng.

Tròn xoay đáp:

— Chính cậu đã nhảy dù còn bọn mình ở lại kia mà.

— Đúng. Tại sao các cậu lại ở lại, mình đã ra lệnh cho các cậu nhảy dù xuống cơ mà? Các cậu phải theo mình vì dù sao thì khinh khí cầu cũng chẳng bay được lâu nữa. Nhưng mà các cậu đâm hoảng, các cậu rụt vòi lại.

Các chú tí hon gật đầu thú nhận:

— Quả là bọn mình đã rụt vòi thật...

Mít đặc nói:

— Đúng đấy. Bọn mình hốt không dám nhảy. Giá mà biết được cậu nào rụt vòi đầu tiên thì cũng thú vị đấy.

Chắc chắn thấy điều đó hơi chướng bèn nói:

— Chẳng phải là cậu thì còn ai vào đấy nữa.

Mít đặc ngạc nhiên:

— Mình ấy à?

Các chú kia đồng thanh đáp:

— Đích là cậu! Thế ai bảo là không cần nhảy? Chẳng lẽ không phải cậu chắc?

Mít đặc đành chịu nhận:

— Mình nói đấy! Nhưng tại sao các cậu lại nghe mình?

Biết tuốt mím cười chế giễu:

— Đúng lắm. Các cậu đã khéo chọn thầy đấy. Nhưng mà các cậu không biết cậu Mít đặc là con lừa à?

Mít đặc dang tay nói:

— Thôi đi! Bây giờ lại hóa ra mình là con lừa.

Nước đường chêm:

— Nhát như cáy nữa.

Tròn xoay nói tiếp:

— Và nói dối như Cuội.

Mít đặc rất ngạc nhiên:

— Mình nói dối bao giờ?

Tròn xoay hỏi:

— Thế ai nói là cậu đã sáng chế ra khinh khí cầu?

— Mình mà là người sáng chế ra khinh khí cầu à? — Mít đặc phẩy tay. — Cậu nói cái gì thế? Chính cậu Biết tuốt mới là người sáng chế ra khinh khí cầu!

Nước đường nhấn mạnh:

— Thế ai đã tuyên bố rằng bây giờ cậu là người chỉ huy?

— Chỉ huy gì? Nhưng mà các cậu xem, mình chỉ là... chẳng là cái cóc khô gì cả. — Mít đặc lắp bắp nói để cố bào chữa.

Nước đường hét lên:

— Cậu rút lui đi thôi! Bây giờ Biết tuốt là người chỉ huy ở đây, cậu nghe chưa?

Các cô tí hon có mặt ở đó đều cười phá lên. Các cô đã hiểu rõ Mít đặc chỉ là một cậu hay khuếch khoác. Sáo sậu và Cun cút đi kháo khắp nơi rằng Mít đặc đã nói dối nói trá và chính Biết tuốt mới là người sáng chế ra khinh khí cầu.

Mắt xanh lại gần Mít đặc và khinh bỉ nói với chú:

— Tại sao cậu lại lừa dối chúng tôi! Chúng tôi tin cậu, nghĩ rằng cậu là người thông minh, thật thà và dũng cảm nhưng thật ra cậu chỉ là đứa lừa đảo và nhút nhát đáng khinh!

Quay lưng lại Mít đặc, cô hãnh diện

đi đến chú Biết tuốt, chú đang bị các cô tí hon vây kín vì cô nào cũng muốn nhìn và nghe chú nói.

Sóc con hỏi:

— Có thật là ở trên khinh khí cầu nhìn xuống chỉ thấy mặt đất to bằng cái bánh đa thôi phải không cậu?

Biết tuốt đáp:

— Không, không phải đâu. Quả đất to lắm kia và khinh khí cầu càng lên cao thì mặt đất nhìn lại càng to hơn vì ở trên cao, tầm mắt người ta rộng lớn hơn nhiều.

Mắt xanh hỏi:

— Có thật là mây trên trời rất cứng và các cậu phải lấy rìu đẽo thủng ra phải không?

Biết tuốt trả lời:

— Không, điều đó cũng không đúng đâu. Mây cũng loãng như không khí ấy vì cũng là sương, là hơi nước cả; việc gì phải lấy rìu mà đẽo với đục.

Các cô tí hon lại hỏi chú rằng có thật người ta bơm hơi nước vào khinh khí cầu không, rằng bay lên chín tầng mây người ta có lộn đầu xuống đất chổng vó lên trời không và có chỗ nào lạnh tới một nghìn độ một phần mười dưới không độ không? Biết tuốt trả lời rằng những điều đó đều sai tuốt và chú hỏi:

— Ai đã nói với các cô những chuyện tầm bậy ấy?

Thỏ con mỉm cười chế giễu:

— Mít đặc đấy.

Tất cả các cô tí hon đều quay về phía Mít đặc và cười ồ lên. Mít đặc thẹn đỏ tía cả mặt mũi, chú chỉ muốn độn thổ đi thôi. Chú ù té chạy trốn và nấp vào bụi cây bồ công anh.

Chú thề là sẽ nấp kỹ cho đến khi nào thiên hạ quên câu chuyện đi thì chú mới chịu chui ra.

Biết tuốt rất thích đi thăm Thành phố Xanh. Mắt xanh, Bạch tuyết và nhiều cô khác tình nguyện đi theo chú để chỉ cho chú xem những cảnh đẹp của thành phố. Biết tuốt ngắm kỹ cái cầu bắc qua sông và ống dẫn nước. Việc bố trí ống dẫn nước và các máy nước làm cho Biết tuốt rất chú ý. Các cô tí hon giải thích cho chú hiểu cách cấu tạo máy nước để cho nước chảy vọt lên trên chứ không phải là chảy xuống dưới. Biết tuốt rất thích nếp sống trật tự vệ sinh của các cô tí hon. Chú ca

ngợi các cô vì ngay cả đến vỉa hè cũng được trải thảm nữa. Các cô vui mừng, mời chú vào thăm nhà. Trong nhà cũng như ngoài ngõ đều sạch bong và đẹp mắt. Vào một nhà, Biết tuốt thấy có một tủ sách, chú liền nói với các cô rằng khi về đến nhà, chú cũng sẽ lập một tủ sách như vậy.

— Cậu không có tủ sách à? — các cô hỏi chú.

Biết tuốt thú thực:

— Không có.

— Thế thì cậu để sách vào đâu?

Chú nhún vai không đáp. Chú lấy làm thẹn rằng ở nhà chú, sách vở để bừa bãi trên bàn, có khi ở cả dưới gậm bàn và gậm giường nữa.

Dĩ nhiên là Biết tuốt cũng rất thích trồng dưa hấu. Các cô kể cho chú nghe chuyện cô Rơm vàng và chú ngỏ ý muốn làm quen với cô ta. Các cô đi tìm Rơm vàng và giới thiệu hai người với nhau. Chú nêu ra một số câu hỏi và cô kể cho chú nghe cách trồng rau và hoa quả. Chú chăm chú nghe và ghi chép cả vào sổ tay nữa.

Các cô kháo nhau:

— Cậu ấy thông minh thật, cứ muốn học hỏi ngay thôi.

Mít đặc chả có gan ngồi lâu trong bụi cây bồ công anh. Thỉnh thoảng chú lại ló cổ ra nhưng rồi chú lại chột dạ. Các cô tí hon cứ hoàn toàn không thèm để ý đến chú, làm như chú không có mặt ở đây nữa! Còn các chú tí hon vẫn theo dõi và chế nhạo chú:

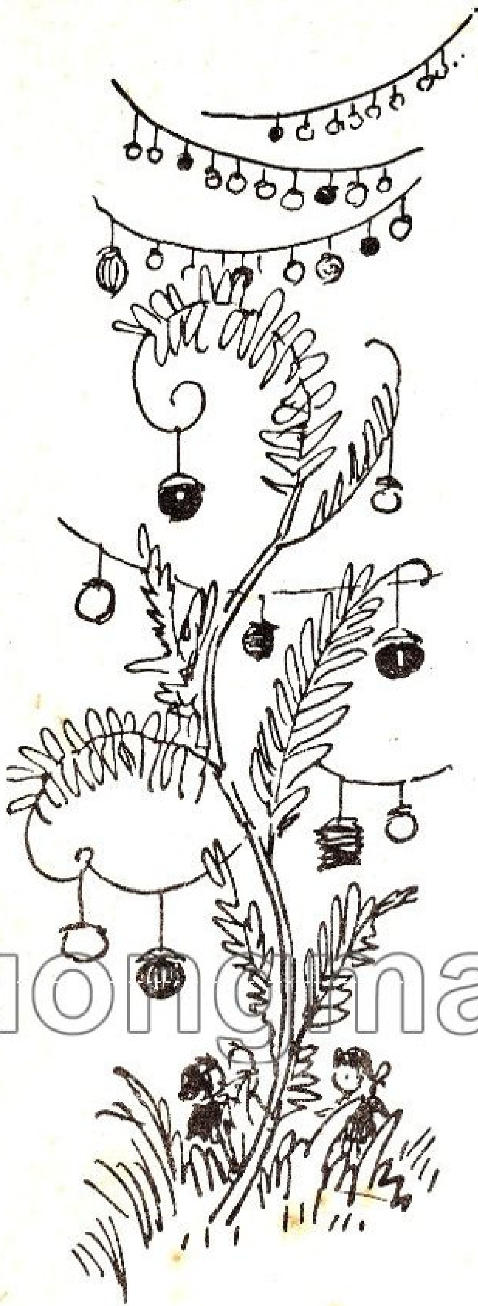
— Mít đặc nói dối như ranh, khuếch khoác như thánh, nhát như anh thỏ già.

Mít đặc buồn rầu thầm nghĩ: «Các cậu ấy vẫn chưa quên chuyện cũ». Và chú lại nấp vào bụi cây bồ công anh.

Nhưng một lát sau, chú lại thò cổ ra và cứ tiếp tục như thế mãi. Rốt cuộc, chú tự nhủ:

— Mình cóc ra nữa. Phải có nghị lực mới được. Mình sẽ ở đây đến tận ngày mai. Lúc nào bắt đầu khiêu vũ thì mình sẽ ra vậy.

Chương 28

LẠI LÀM LÀNH

Ngày vũ hội chờ đợi đến sốt ruột sốt gan ấy — đã tới rồi. Quanh bãi, dựng lên những túp lều đỏm dáng màu sắc tươi vui nom giống như những căn nhà nặn bằng bột. Người ta chăng dây để treo đèn và những lá cờ nhỏ xíu đủ màu đủ sắc. Có cả đèn và cờ trên các cây ở xung quanh bãi nữa. Cây nào trông cũng như cây thông năm mới ấy.

Dàn nhạc gồm có mười cô tí hon, ngồi ở phía trên lầu trang trí toàn những hoa là hoa. Mỗi cô chơi một cây đàn hạc. Có đủ các cỡ đàn: đàn nhỏ cầm trong tay, đàn nhỡ nhỡ đặt trên đầu gối, đàn to để ở dưới đất và có cái đàn khổng lồ phải leo lên thang thì mới gẩy được.

Chưa đến buổi chiều mà mọi người đã tề tựu đông đủ trên sân bãi để đón tiếp các bạn ở Thành phố Diều. Người đầu tiên đến là Đinh dép. Chú mặc một chiếc sơ mi trắng như tuyết, người chú nom rất sạch sẽ và chải chuốt. Mặc dù có món tóc cứ phất phơ trên đỉnh đầu chú như cái mào gà, người ta thấy rõ là chú đã tận tình chú ý đến đầu tóc của chú.

Mèo con bảo chú:

— Nom bạn xinh trai lắm. Ăn vận sạch và đẹp như thế, bạn có thích không?

— Ồ, có chứ! — Đinh dép vừa nói vừa sửa lại cổ áo.

Tiếp đến là Đinh ốc và Bánh vòng cùng các chú tí hon khác ở Thành phố Diều. Không ai mời các chú đâu nhưng chú nào cũng nói là đến để cảm ơn các cô đã gửi hoa quả tặng các chú, thế là các chú được mời dự liên hoan khiêu vũ ngay.

Mít đặc vẫn nằm lì trong bụi cây bồ công anh. Chú cứ nằm ngủ miết. Nhưng đến khi các chú tí hon tập hợp lại, chú liền ra khỏi chỗ nấp và tiến về phía sân bãi.

— Ê, Cuội đấy à? Cậu thử kể lại xem cậu đã

bay chổng vó lên trời như thế nào nào?

Tròn xoay nói:

— Và kể cả chuyện cậu đã chén mây thay cháo ra sao nữa?

Mít đặc điên người lên, liền quay lại và đi thẳng. Các chú tí hon cười ồ và nói với theo chú nhưng chú chẳng buồn nghe nữa.

Đi vơ vẩn như vậy, chú đến đầu thành phố và đụng ngay phải cái hàng rào, sưng bươu cả trán. Chú ngước mắt nhìn thấy một dòng chữ: «Mít đặc là đồ ngốc».

Chú tự nhủ: «Họ lại quảng cáo mình lên hàng rào ư!»

Chú buồn xỉu cả người và thương thay cho cái số phận không may của chú. Chú tì trán vào hàng rào và nức nở khóc.

— Mình khổ quá đi mất! Ai cũng chế giễu, coi khinh mình. Không ai yêu mình nữa rồi.

Chú đứng mãi như vậy, nước mắt chú tuôn ra không ngớt. Nhưng chợt có bàn tay đặt lên vai chú và có giọng nói dịu dàng bảo chú:

— Đừng khóc, cậu Mít đặc ạ!

Đó là cô Mắt xanh. Cô nhắc lại:

— Đừng khóc!

Chú quay người đi, bám chặt vào hàng rào và càng khóc dữ hơn. Cô Mắt xanh lẳng lặng, xoa vai chú. Chú hích vai và vùng vằng hất tay cô ra.

Nhưng cô dịu dàng nói:

— Thôi đi, cậu đừng làm dữ thế! Cậu vốn là chú tí hon đẹp người tốt nết cơ mà. Cậu chỉ muốn làm ra vẻ ta đây cừ hơn kia cho nên cậu đã khoác lác, nói dối chúng tôi, nhưng mà cậu sẽ không làm như thế nữa, phải không nào? Cậu sẽ không làm như vậy nữa nhé?

Mít đặc vẫn làm thinh.

— Cậu hãy nói là cậu sẽ không làm thế nữa đi. Thực ra cậu là một chú tí hon tốt nết.

—Không, tôi chỉ xấu nết thôi.
—Nhưng mà còn có người xấu nết hơn cậu nữa kia.
—Không, chính tôi là người xấu nết nhất...
—Không phải thế đâu! Đinh dép xấu thói hơn cậu nhiều, cậu chưa bao giờ chơi ác như cậu ta đâu. Thế mà cuối cùng cậu ta vẫn tu tỉnh lại được. Cậu cũng vậy, nếu cậu muốn thì cậu cũng có thể trở thành người khác. Cậu hãy nói là cậu sẽ không làm như thế nữa đi và từ giờ trở đi, cậu sẽ thay tâm đổi tính và mọi chuyện cũ sẽ cho qua.
Mít đặc làu bàu:

—Được, tôi sẽ không làm như thế nữa.
Mắt xanh vui vẻ nói:
—Hay lắm! Cậu hãy gắng cho thật thà, thông minh và dũng cảm, gắng làm nhiều điều tốt và cậu sẽ chẳng cần phải nói dối để ra vẻ ta đây hơn người nữa. Cậu có hứa thế không?
Mít đặc đáp:
—Ừ, —chú buồn rầu nhìn cô và cười qua nước mắt.
Cô cầm lấy tay chú:
—Chúng mình đến với bọn họ đi.
Vừa trông thấy hai người, Tròn xoay đã hét:
—Mít đặc là chú Cuội! Mít đặc là con lừa!
Nước đường cũng nói:
—Cậu thử kể xem cậu đã chén đám mây như thế nào nào!
Nhưng cô Mắt xanh chặn họ lại:
—Các cậu không biết thẹn à? Tại sao các cậu cứ làm tình làm tội cậu ấy thế?
Tròn xoay nói:

— Tại sao cậu ấy nói dối?

— Cậu ấy có nói dối các cậu đâu! — Mắt xanh ngạc nhiên. — Cậu ấy nói dối bọn tôi kia, còn các cậu thì chẳng nói năng gì như vậy là các cậu cũng đồng tình với cậu ấy chứ gì!

Bạch tuyết nói tiếp:

— Các cậu thì cũng chẳng hơn gì cậu ấy, các cậu biết là cậu ấy nói dối, khoác lác thế mà các cậu cứ để yên, chẳng bảo cho cậu ấy biết làm như thế là xấu. Thế thì các cậu hơn cậu ấy ở chỗ nào nào?

Tròn xoay nhún vai:

— Có ai tự cho rằng mình hơn cậu ấy đâu!

Mèo con nói:

— Vậy thì các cậu đừng có trêu chọc cậu ấy nữa! Người ta mà vào địa vị các cậu thì đã giúp cho cậu ta tu tỉnh từ lâu rồi.

Tròn xoay và Nước đường rất tẽn. Hai chú thôi trêu ghẹo Mít đặc.

Cô Én cũng sán đến:

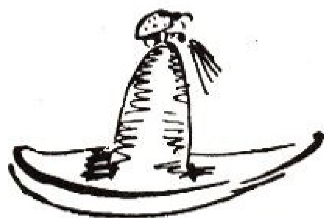
— Khổ thân cậu! Cậu khóc đấy à? Họ trêu cậu đấy ư? Bọn họ ác lắm nhưng bọn tôi sẽ không để cho họ làm thế nữa đâu, bọn tôi sẽ không cho ai trêu chọc cậu nữa. — Cô gọi các cô tí hon ra một chỗ và nói thầm với họ: — Ta phải ăn ở tốt với cậu ấy. Cậu ấy đã bị trừng phạt và biết hối lỗi rồi. Từ nay, cậu ấy sẽ thành người khá đấy.

Mèo con nói:

— Ừ. Nếu cứ trêu ghẹo cậu ấy mãi, cậu ấy sẽ đâm cáu và càng làm tầm bậy hơn nữa. Ta mà đối xử tốt với cậu ấy, cậu ấy sẽ hiểu rõ lỗi lầm và tu tỉnh mau hơn.

Các cô tí hon vây quanh Mít đặc và tỏ vẻ thông cảm với chú. Chú nói:

— Trước kia, tôi không muốn đến chơi với các cô, tôi cứ nghĩ rằng bọn con trai tốt hơn các cô. Nhưng bây giờ tôi thấy điều đó không đúng đâu. Bọn họ chỉ làm khổ tôi thôi, còn các cô thì lại bênh vực tôi. Tôi sẽ mãi mãi là bạn thân của các cô.

Chương 29

HỘI KHIÊU VŨ

Âm nhạc nổi lên. Tất cả mọi người đều nhảy. Nhanh nhẩu nhảy với Sáo sậu, Biết tuốt với Bạch tuyết, Cáu kỉnh với cô Én và — thật là không ai ngờ — Thuốc viên nhảy với Mật ngọt. Mật ngọt cũng đến dự hội khiêu vũ. Cô không mặc chiếc bờ-lu trắng thường ngày mà lại bận một cái áo hoa dài, nom chả giống cô Mật ngọt nghiêm nghị ở bệnh viện một tí nào. Một tay đặt lên vai Thuốc viên, cô mỉm cười bảo chú:

— Cậu phải thừa nhận rằng các phương pháp chữa bệnh của chúng tôi hơn đứt các phương pháp của cậu. Chỉ nội một việc dùng mật bôi vào các vết thương sầy da rách thịt, tím bầm hay cả áp xe nữa cũng đã hiệu nghiệm lắm rồi. Thật là thứ thuốc sát trùng rất tốt, hễ bôi vào là không mưng mủ được nữa.

Bác sĩ Thuốc viên đáp:

— Tôi không thể nào đồng ý với cô được. Phải lấy i-ốt mà bôi vào các vết

thương sầy da rách thịt chứ. I-ốt là thuốc sát trùng tuyệt diệu, bôi vào là tuyệt đối không mưng mủ.

— Ít ra thì cậu cũng phải thừa nhận rằng i-ốt đốt cháy da cháy thịt, còn dùng mật thì không đau đớn gì chứ.

— Tôi đồng ý là chữa bằng mật có thể có hiệu nghiệm đối với các cô, chứ không phải là đối với bọn con trai chúng tôi đâu.

Mật ngọt ngạc nhiên:

— Tại sao vậy?

— Cô chả vừa nói là chữa như vậy thì không đau đớn là gì.

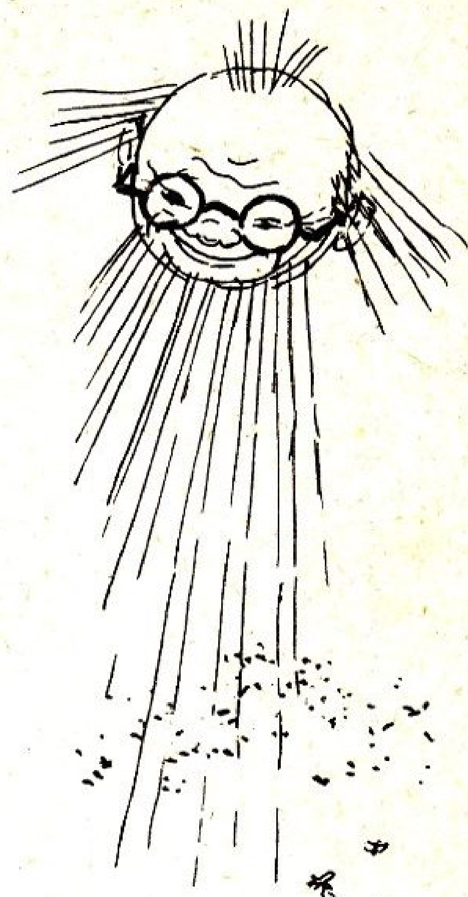
— Thế cậu muốn làm cho người ta đau à?

— Nhất định! — Thuốc viên đáp. — Nếu có cậu nào nhảy hàng rào bị sớt chân sớt cẳng thì phải bôi i-ốt vào cho nó đốt da đốt thịt đi; có thế thì cậu ta mới nhớ đời rằng trèo hàng rào là rất nguy hiểm và sẽ cạch không làm thế nữa.

Mật ngọt nói:

— Không leo hàng rào thì cậu ta sẽ trèo lên mái nhà và ngã gãy cổ thì sao?

— Lúc đó chúng tôi sẽ lại bôi i-ốt vào đầu

cậu ta và cậu ta sẽ nhớ mãi rằng trèo lên mái nhà cũng rất nguy hiểm. Do đó, i-ốt có tác dụng giáo dục rất lớn.

Mật ngọt đáp:

— Người thầy thuốc phải làm dịu bớt nỗi đau khổ của bệnh nhân chứ không phải là có nhiệm vụ giáo dục họ. Mà i-ốt thì chỉ làm cho họ đau đớn thêm thôi.

Thuốc viên tuyên bố:

— Người thầy thuốc phải quan tâm đến đủ các mặt. Dĩ nhiên là khi chữa cho con gái thì không được nghĩ ngợi gì hết, nhưng khi chữa cho tụi con trai...

Mật ngọt ngắt lời chú:

— Nói chuyện khác đi! Không thể nhảy với cậu được nữa!

— Tôi cũng không thể nhảy với cô được nữa đâu!

— Cậu không được lịch sự lắm đấy!

— Người ta cứ bao biện những ý kiến vớ vẩn trước mặt tôi thì tôi lịch sự làm sao được.

— Chính cậu bao biện những ý kiến vớ vẩn thì có! Cậu tự cho cậu là thầy thuốc ư? Cậu chỉ là đồ lang băm hạng bét thôi!

— Còn cô... cô!..

Bác sĩ Thuốc viên cáu sườn đến nỗi không nói nên lời nữa.

Chú đứng sững lại giữa đám đông đang nhảy, miệng chú lắp bắp hoài làm người ta cứ ngỡ chú là con cá bị quẳng khỏi mặt nước. Từng cặp, từng cặp lướt qua va phải chú và hích vào người Mật ngọt. Cô kéo tay áo chú:

— Chúng ta nhảy đi! Sao cậu lại đứng lại thế? Chúng mình làm cản trở họ đấy.

Chú nhún vai. Hai người lại lặng lẽ nhảy. Nhưng rồi đột nhiên cuộc tranh luận về phương pháp chữa bệnh lại nổi lên.

Tròn xoay nhảy với Cun cút. Câu chuyện của họ thật khác hẳn.

Tròn xoay hỏi:

— Cô có thích ăn kẹo không?

Cun cút đáp:

— Ồ, có chứ. Thế còn cậu?

— Tôi cũng thế. Nhưng tôi thích bánh ga tô hơn cả.

— Còn tôi thì thích ăn kem.

Bu loong nhảy với Sóc con.

Sóc con nói:

— Tôi cứ mơ ước là được học lái xe ô-tô. Nhiều cô bạn tôi đã học lái được rồi, tôi cũng sẽ học được thôi.

Bu loong đáp:

— Không phức tạp gì lắm đâu. Trước

hết phải mở máy rồi dận ga...

Mít đặc nhảy với Mắt xanh. Nói là nhảy nhưng thực ra chú cứ loi choi như con dê ấy, chú giẫm hoài lên chân cô bạn và chen lấn tất cả mọi người. Cuối cùng, cô bảo chú:

— Ta ngồi nghỉ thì tốt hơn.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế dài.

Mít đặc nói:

— Tôi không biết nhảy đâu.

Mắt xanh đáp:

— Cậu nói thật như thế thì rất tốt. Người khác mà vào địa vị cậu thế nào cũng sẽ bịa chuyện ra, nào là đau tay đau cẳng; nhưng cậu thì lại thẳng thắn nhận là cậu không biết nhảy. Tôi nghĩ là chúng mình có thể kết bạn với nhau được đấy.

— Tất nhiên là được, — Mít đặc đồng ý.

— Tôi thích các cậu hơn là tụi bạn tôi vì họ chỉ nghĩ đến chuyện làm đẹp và ngắm nghía trong gương suốt ngày thôi.

Mít đặc đáp:

— Bọn con trai chúng tôi cũng có người thích soi gương lắm.

— Nhưng cậu thì không thích như vậy, phải không cậu Mít đặc?

— Ồ, không đâu.

Chú nói dối đấy. Thường thường hễ không có ai trông thấy chú là chú lại lượn lờ trước tấm gương như các chú tí hon vẫn thường làm.

— Hay lắm. Chúng ta làm bạn với nhau nhé, — Mắt xanh trả lời. — Tôi đề nghị với cậu là chúng ta sẽ viết thư cho nhau. Cậu viết cho tôi trước đi rồi tôi sẽ trả lời cho cậu.

«Thật là tai vạ!» — Mít đặc vừa nghĩ vừa thẹn vì chú chỉ biết viết theo lối chữ in thôi. Chú nói thầm:

— Tại sao lại phải thư từ cho nhau? Chúng mình ở ngay cạnh nhau, cứ nói với nhau cũng được mà.

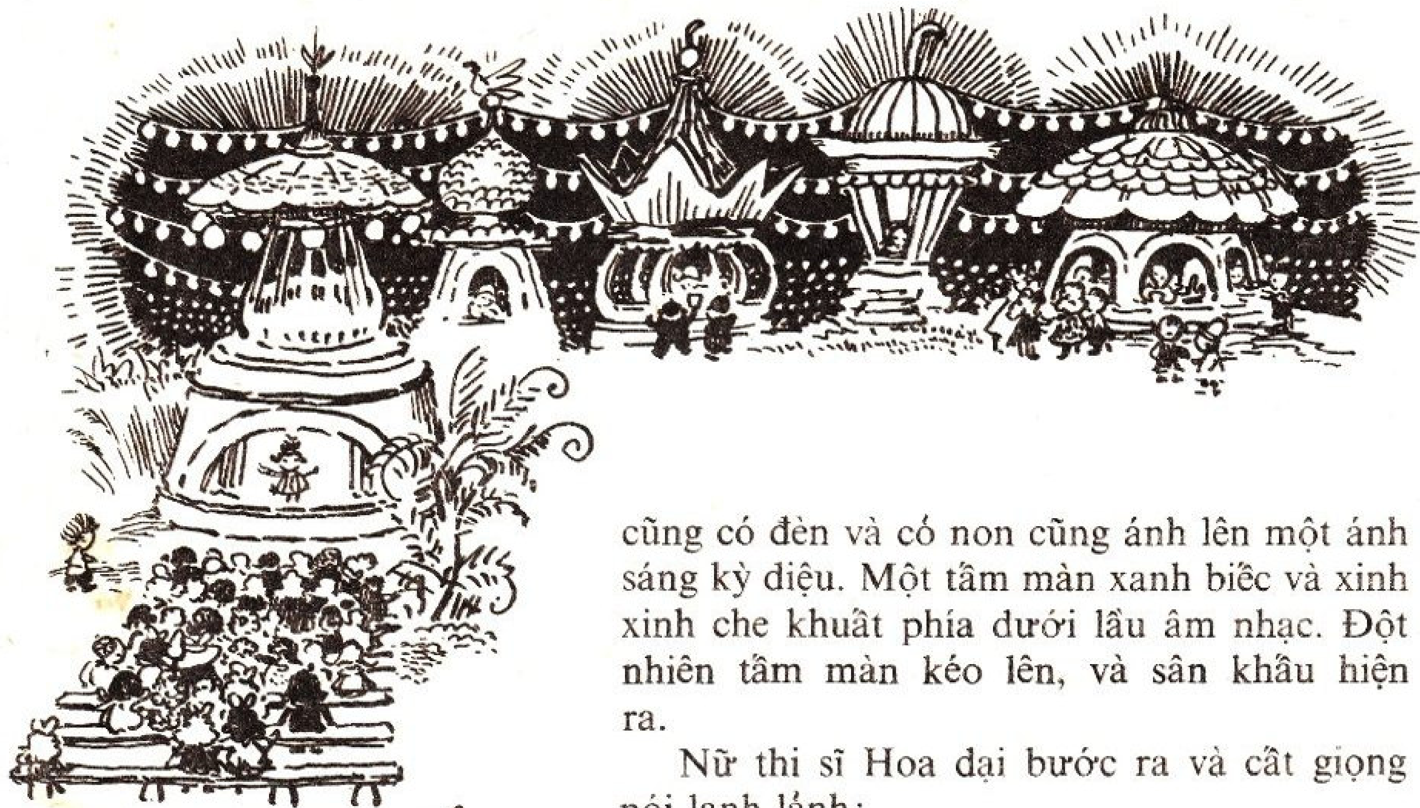
— A, cậu chán bỏ xừ đi ấy! Cậu chẳng muốn làm cái gì cho tôi cả. Nhận được thư của nhau thì thú lắm chứ!

Mít đặc nói:

— Được, tôi sẽ viết thư cho cô.

Đêm đến, hàng trăm chiếc đèn cốc đủ màu sắc cháy sáng trên các lùm cây, và xung quanh các túp lều. Dưới gốc cây

cũng có đèn và có non cũng ánh lên một ánh sáng kỳ diệu. Một tấm màn xanh biếc và xinh xinh che khuất phía dưới lầu âm nhạc. Đột nhiên tấm màn kéo lên, và sân khấu hiện ra.

Nữ thi sĩ Hoa dại bước ra và cất giọng nói lanh lảnh:

— Im lặng! Im lặng! Cuộc hòa nhạc bắt đầu.

Tất cả mọi người đều ngồi trên ghế dài.

— Chú ý, — Hoa dại tiếp tục, — tôi xin bắt đầu. Tôi sẽ đọc cho các bạn nghe một bài thơ tôi mới làm gần đây. Bài thơ nói về tình bạn.

Các cô chú tí hon hoan hô ầm ĩ. Khi đã yên lặng trở lại, Kèn đồng lên điều khiển dàn nhạc. Dàn nhạc chơi khe khẽ trong khi Hoa dại ngâm thơ. Thơ của cô cũng hay như tất cả các bài thơ mà cô đã làm và kết thúc bằng câu: «Muôn năm tình bạn, muôn năm bạn bè!»

Tiếp theo những câu thơ được mọi người ưa thích ấy, là tiết mục nhảy múa. Mười hai cô tí hon mặc áo dài sặc sỡ biểu diễn vài điệu múa trong đó điệu múa «Củ cải» là tiết mục thành công nhất. Người xem vỗ tay hoan hô rất lâu. Các nghệ sĩ phải biểu diễn lại hai lần nữa. Sau đó, ban đồng ca của Thành phố Diều trình bày một vài bài hát.

Ban đồng ca vừa xuống, Kèn đồng đã rời dàn nhạc, bám vào một cái cột lầu tụt xuống sân khấu và hét:

— Ra đây, các cậu!

Biết tuốt, Nhanh nhảu, bác sĩ Thuốc viên và nhiều chú khác chạy theo chú. Kèn đồng nói:

— Bây giờ, các bạn sẽ nghe ban đồng ca của Thành phố Hoa trình bày.

Chú bắt đầu thổi sáo và các chú tí hon hát bài ca Cào cào, lời của thi sĩ Hoa giấy:

Chú Cào cào nhỏ
Ngồi trong đám cỏ
Xanh như hạt đỗ,
Xanh như hạt đỗ.

Cào thích nhá cỏ
Chẳng thích ruồi ranh,
Chẳng màng sâu nhỏ,
Chẳng màng sâu nhỏ.

Nhưng rồi Ếch xanh
Bụng bự, phàm ăn
Nuốt Cào vào bụng,
Nuốt Cào vào bụng.

Chú Cào xinh xinh
Vừa ngồi trong cỏ
Hết đời từ đây,
Hết đời từ đây.

Thật là buồn khi đến cuối bài hát, các nghệ sĩ cũng òa lên khóc. Các chú rất thương con cào cào khốn khổ đã bị ếch xanh ăn thịt. Nước mắt các chú tuôn ra như suối chảy.

Mất sạch nức nở nói:

— Cào cào đáng yêu quá!

Nhanh nhẩu ái ngại:

— Chú chẳng làm hại ai, không động đến một con ruồi!

Bu loong nói tiếp:

— Thế mà chú bị ếch xanh ăn thịt!

Chỉ Biết tuốt không khóc. Chú an ủi các bạn:

— Các cậu đừng buồn, có phải thật thế đâu. Ếch xanh không ăn thịt cào cào, nó chỉ ăn một con ruồi thôi.

Bu loong nức nở nói:

— Thì cũng thế. Khốn khổ cho con ruồi!

— Đáng kiếp nó rồi còn gì! Giống ruồi quấy rầy mọi người và lan truyền đủ bệnh. Sao lại đi khóc con ruồi!

Cáu kỉnh nói:

— Không phải vì con ruồi mà mình khóc đâu. Mình nhớ lại hồi xưa người ta đã hát bài hát ấy ở quê hương chúng mình.

Đột nhiên Mít đặc khóc nấc lên làm cho các bạn phải nín bặt để dỗ chú. Các bạn hỏi tại sao chú khóc nhưng chú vẫn tỉ tê, không đáp. Cuối cùng chú nói:

— Mình... buồn vì phải xa cậu Tịt mũi!

Mọi người ngạc nhiên:

— Chuyện gì vậy? Chuyện gì mà đột ngột thế?

Mít đặc trả lời với giọng trẻ con làm nũng:

— Ừ. Mình thì ở đây mà cậu ấy phải ở đằng kia một mình!

Nhanh nhảu nói:

— Cậu Tịt mũi cũng chẳng làm sao cả đâu!

— Có chứ! Mình tin là vắng mình, cậu ấy cũng buồn. Cậu Tịt mũi là bạn thân nhất của mình và khi chúng mình lên khinh khí cầu, mình cũng chả kịp chào cậu ấy nữa.

— Tại sao cậu lại không chào cậu ấy?

— Bọn mình gây sự với nhau nên mình không muốn nói với cậu ấy nữa. Khi bọn mình bay lên, cậu ấy cứ nhìn theo mình và ra hiệu cho mình. Nhưng mà mình cố tình quay đi. Được đi khinh khí cầu nên mình phởn quá và bây giờ mình đâm... không biết nói thế nào nhỉ?..

Bác sĩ Thuốc viên nhắc chú:

— Hối hận phải không?

— Ừ, đúng đấy, mình đâm hối! Giá mình chào cậu ta thì không sao đâu. Mình sẽ làm lành với cậu ấy và sẽ chào tạm biệt.

Biết tuốt nói:

— Nếu chúng mình trở về thì phải nói là chào cậu chứ không phải là chào tạm biệt đâu.

— Mình sẽ chào tạm biệt cậu ấy trước rồi nói chào cậu sau, như thế là ổn cả mọi chuyện.

Kèn đồng nói:

— Chúng mình trở về đi thôi, cậu Mít đặc nhớ nhà rồi.

— Ừ, — Thuốc viên nói. — Mình cũng đã đến lúc phải về rồi. Nếu lỡ có ai ốm đau ở Thành phố Hoa thì ai chữa cho chứ?

Biết tuốt đáp:

— Thôi đủ rồi, chúng mình đã làm một chuyến đi tuyệt đẹp. Phải trở về thôi. Ngày mai, bọn mình sẽ lên đường.

Cuộc khiêu vũ chấm dứt. Mắt xanh lại gần Mít đặc.

Cô buồn bã nói:

— Chúng ta sắp chia tay rồi.

Chú trả lời khe khẽ:

— Ừ, chúng tôi sắp trở về.

— Các cậu ở đây ít ngày quá!

Mít đặc cúi đầu nói:

— Tôi muốn ở lại đây chơi nữa, nhưng tôi cũng muốn trở về nhà.

Mắt xanh có vẻ nghĩ ngợi. Một lát sau, cô nói:

— Phải đấy, đã đến lúc các cậu phải về rồi. Các bạn ở nhà có thể lo cho các cậu. Các cậu cũng không nên quên các bạn ấy.

Hai người đều im lặng. Mít đặc muốn nói điều gì nhưng cổ chú cứ nghẹn lại, không nói được nữa. Chú dận gót chân xuống bãi cát và không dám nhìn Mắt xanh: chú không muốn cho cô biết là chú khóc. Cuối cùng, chú ngẩng đầu lên. Mắt hai người gặp nhau.

Cô nói:

— Cậu có muốn tôi khâu cho cậu một cái túi không?

— Có!

Hôm sau Biết tuốt cùng các bạn lên đường. Các chú quyết định là đi bộ thôi. Khinh khí cầu đã vỡ, khó mà sửa chữa lại được, ngoài ra gió lại thổi ngược nữa. Biết tuốt đi đầu, tay cầm một chiếc la bàn, theo sau là bác sĩ Thuốc viên, Bu loong, Đinh vít và tất cả các chú khác, Mít đặc đi sau cùng.

Chú nào cũng đeo túi trên lưng. Những cái túi này là do các cô tí hon khâu tặng, trong đựng bánh để ăn đường và cả những hột rau và hoa quả chưa hề có ở Thành phố Hoa. Trong mỗi túi áo của Nước đường có một hạt dưa hấu làm giống.

Tất cả các cô tí hon đều đi theo tiễn chân các chú. Nhiều cô òa lên khóc.

Biết tuốt nói:

— Các cô đừng khóc. Chúng tôi sẽ làm một quả khinh khí cầu mới và sẽ trở lại thăm các cô.

Các cô đáp:

— Sang xuân cây táo nở hoa thì các cậu đến chơi nhé. Mùa xuân ở đây rất đẹp...

Ra đến ngoại ô thành phố thì các cô dừng lại còn các chú tiếp tục lên đường, giữa hoa đồng và cỏ nội.

Các cô giơ tay vẫy và nói:

— Tạm biệt! Tạm biệt!

Các chú đáp:

— Tạm biệt!

Mắt xanh lặng lẽ vẫy tay.

Chẳng mấy chốc các chú đi đã khá xa, xa đến nỗi các chú không còn nghe thấy tiếng các cô nữa.

Đột nhiên Mắt xanh thét:

— Mít đặc! Mít đặc!

Mít đặc quay lại.

— Viết thư nhé! Viết thư nhé!

Chú gật đầu và vẫy mũ.

Mắt xanh sung sướng tự nhủ:

— Cậu ấy nghe thấy rồi!

Chẳng bao lâu, các nhà du hành chỉ còn là những cái chấm mờ nhạt rồi biến mất sau khúc đường vòng. Các cô tí hon trở về, lòng buồn rười rượi!

Chương 30

TRỞ VỀ

Ngày qua ngày, Biết tuốt và các bạn đi hoài qua đồng qua rừng. Cuối cùng, các chú lại trông thấy vùng quê. Các chú dừng chân trên một ngọn đồi cao, nhìn về phía Thành phố Hoa tươi đẹp. Trời đã cuối hè sang thu. Hoa cúc trắng, hoa thược dược đỏ thắm và hoa thúy cúc đủ màu sắc nở dài theo đường phố. Trong các sân nhà, hoa tử lan nở đẹp như cánh bướm. Hoa kim liên đỏ như lửa bò theo dọc hàng rào, leo lên tường và lên tận mái nhà nữa. Gió thoáng đưa hương hoa mộc lê thảo và cam cúc thơm thơm nhè nhẹ.

Biết tuốt và các bạn ôm chầm lấy nhau.

Trong chốc lát, các chú đã đi vào thành phố. Tất cả mọi người đều ra ngoài cửa để nhìn các chú đi qua. Qua cuộc du hành, da các chú đã rám đen đến nỗi không ai nhận ra các chú nữa.

Đột nhiên có người kêu:

— Đúng là chú Biết tuốt đi đầu đấy! Bà con nhìn xem...

Nhiều tiếng nói tiếp:

— Và kia bác sĩ Thuốc viên! Kìa chú Viên đạn, Mất sạch, Tròn xoay!

Mọi người đều lấy làm hài lòng và reo «hoan hô» mãi.

Nhưng không ở đâu vui bằng phố Hoa Bìm bìm. Ở đây, ai cũng là bạn bè quen biết và hàng xóm láng giềng với nhau. Đường phố đen đặc những người. Các chú tí hon ôm hôn các nhà du hành dũng cảm, còn các cô tí hon thì tung hoa vào người họ khi họ đi qua.

Đột nhiên, một con chó con chạy xổ đến. Nó sủa và nhảy chồm lên quanh chú Viên đạn và liếm tay chú. Chú reo lên:

— Con Mực đây rồi!

Các bạn láng giềng kể cho chú nghe rằng mấy hôm sau ngày các chú ra đi, con chó lại trở về làm ai cũng nghĩ là các chú đã chết rồi, không còn hy vọng gì gặp lại các chú nữa.

Viên đạn ôm con Mực lên tay và hôn hít nó.

— A con chó ngoan!.. Tao lại tìm thấy mày rồi! Mày làm tao sốt ruột sốt gan lên thôi!

Vừa lúc ấy, thi sĩ Hoa giấy chạy đến cùng với một đám đông các chú tí hon.

Mọi người nghĩ bụng:

— Cậu ấy sắp đọc thơ cho chúng ta nghe đấy!

Các cô tí hon vỗ tay; mấy chú chạy đi tìm một cái thùng rỗng và dựng đứng ở giữa phố.

— Trèo lên, cậu Hoa giấy; cậu ngâm thơ cho bọn mình nghe đi!

Người ta lôi kéo chú, giúp chú trèo lên cái thùng. Chú đứng suy nghĩ một lát, húng hắng ho rồi giơ tay về phía Biết tuốt và các bạn, chú cất cao giọng ngâm mấy câu thơ mà chú vừa sáng tác kịp thời:

Chào mừng các bạn du hành,
Khí cầu bay tít trời xanh tuyệt vời,
Trở về ca khúc sướng vui
Dù cầu nổ vỡ mà người vẫn nguyên.

Mọi người đồng thanh reo:

— Hoan hô...ô!

Các chú tí hon kéo nhà thơ Hoa giấy xuống và làm kiệu rước chú còn các cô tí hon ném hoa vào người chú như mưa.

Người ta ca ngợi chú, làm như chú vừa mới du hành về vậy.

Biết tuốt và các bạn mở cổng vào căn nhà nhỏ bỏ vắng đã lâu ngày. Mít đặc đứng giữa phố, buồn rầu nhìn theo đám đông đã đi xa, rồi chú quay đầu lại như muốn tìm kiếm người nào đó. Nhưng mà phố xá đã vắng tanh vắng ngắt, như đã bị ngọn gió nào quét sạch. Cặp mắt chú nom lại rầu rĩ hơn nữa. Đột nhiên chú thấy ở mé phố bên kia, dưới bóng hàng rào có một chú tí hon đang mở to mắt và há hốc miệng ra nhìn chú.

Chú liền giơ tay ra cho chú ấy biết được bạn của mình. Tịt mũi sung sướng hét lên và lao về phía Mít đặc cũng đang chạy đến gặp bạn. Hai chú đứng sững lại giữa phố, suýt nữa thì cụng trán vào nhau. Tịt mũi tự hào và thân ái nhìn Mít đặc. Chú Mít đặc lừng danh của chú đang bối rối và mỉm cười nhìn chú. Hai người đứng một lúc như vậy không nói nên lời rồi ôm chầm lấy nhau. Nước mắt hai chú chảy ròng ròng. Được gặp lại nhau thì còn gì thú vị hơn nữa!

Thế là cuộc du hành của Mít đặc và các bạn chú chấm dứt. Cuộc sống ở Thành phố Hoa lại tiếp tục như xưa... à không, không phải như xưa đâu.

Từ bữa các nhà du hành dũng cảm trở về, chiều nào các cô chú tí hon cũng đến thăm họ và nghe họ kể chuyện Thành phố Xanh mãi mà không chán.

Tròn xoay nhớ mãi món ga tô ngon lành mà các cô tí hon đã đãi chú. Nước đường khoe là chú đã được uống hàng thùng nước đường đầy ắp. Biết tuốt tả lại cảnh ống dẫn nước, những máy nước, chiếc cầu kỳ diệu bắc qua sông của các cô tí hon và những quả dưa hấu khổng lồ mà các cô đã trồng còn Nước đường không quên lấy một hạt dưa ở trong túi áo ra và nói:

—Ai tin được rằng với cái hạt này, người ta có thể thu được hàng thùng nước đường!

Ngộ nhỡ và Nhanh nhảu thích kể lại chuyện các chú đã giúp các cô tí hon hái quả ra sao. Bu loong và Đinh vít thì nói về chuyện cơ giới hóa, về chú bạn tài xế Bánh vòng, về chú thợ máy Đinh ốc tài ba cùng với hệ thống nút bấm của chú. Còn chú Viên đạn nhớ lại một cách thích thú những ngày nằm bệnh viện và nhớ cô Mật ngọt đã tận tình chăm nom chú, cho nên bây giờ không những chú đã đi lại được mà chú còn có thể nhảy lò cò, nhảy bằng bên chân đã khỏi hẳn.

Chú nào cũng nói về các cô tí hon, ngay cả chú Lặng lẽ vốn ít lời cũng vậy. Chú nói:

—Mình chưa bao giờ tin là bọn mình có thể chơi thân với tụi con gái đấy.

Mít đặc đáp:

—Thà cậu cứ im lặng còn hơn! Tớ chẳng thấy cậu chơi với ai ở đây cả.

Các cô tí hon hỏi.

— Thế còn cậu?

Mít đặc tự hào trả lời:

— Mình thì có chứ. Mình kết bạn với Mắt xanh.

Cúc vàng nói:

— Cậu đi mà lừa người khác, chứ không lừa được mình đâu. Cậu gây sự cả với bạn Tịt mũi của cậu chỉ vì cậu ấy chơi với bọn mình cơ mà.

— Không phải đâu! Bọn mình đã làm lành với nhau rồi và bây giờ thì mình sẽ là bạn của các cô mãi mãi.

Hoa cúc hỏi:

— Hay lắm! Nhưng tại sao trước kia cậu không làm thế?

— Trước kia mình ngốc nghếch quá, mình cứ sợ bị trêu là chơi với bọn con gái.

Cúc vàng nói:

— Bây giờ cậu cũng còn sợ cho mà xem.

— Không, bây giờ thì mình thông thái rồi. Cô có muốn chúng mình kết bạn với nhau không? Cậu nào mà cười chúng mình thì mình sẽ đánh tuốt.

Cúc vàng đáp:

— Tôi không thích người ta đánh nhau vì tôi đâu!

— Vậy thì mình không đánh nhau nữa. Cứ để cho họ cười.

Mít đặc và Cúc vàng trở thành đôi bạn. Và mỗi khi có chú tí hon hành hạ cô bé nào trước mặt chú là chú bênh vực cô ta ngay:

— Để yên cho cô ấy và mong rằng mình không phải quở cậu về chuyện này nữa. Ở đây, chúng mình có phải là bọn man rợ đâu.

Các cô tí hon đều yêu mến chú, đi đâu các cô cũng nói rằng chú là người tốt. Các chú khác đâm ra ghen chú và cũng ra sức bênh vực các cô bạn. Việc trêu ghẹo các cô tí hon bây giờ đã thành chuyện lỗi thời ở Thành phố Hoa. Nếu có chú nào toan tính đấm đá hay là chỉ nói những lời thô lỗ với các cô tí hon thì các chú nhạo báng ngay, cho chú ta là hạng người thiếu giáo dục không biết đến những điều cơ bản nhất của nếp sống mới.

Nếu các cô muốn cùng chơi với các chú, các chú cũng không xua đuổi như trước nữa.

Biết tuốt đề nghị đưa nước máy về Thành phố Hoa và bố trí các máy nước — bước đầu mỗi phố một cái như ở Thành phố Xanh. Chú có cả ý định xây dựng một cái cầu qua sông Dưa chuột để có thể đi bộ qua cầu vào rừng chơi. Các cô cũng tham gia lao động như các chú. Tất cả mọi người cùng xây dựng cầu, ống dẫn

nước và các máy nước đến tận giờ ăn trưa. Sau bữa ăn, họ cùng chơi đuổi bắt, ú tim hoặc đá bóng, chơi bóng chuyền.

Mít đặc ít khi tham dự các trò chơi. Chú nói:

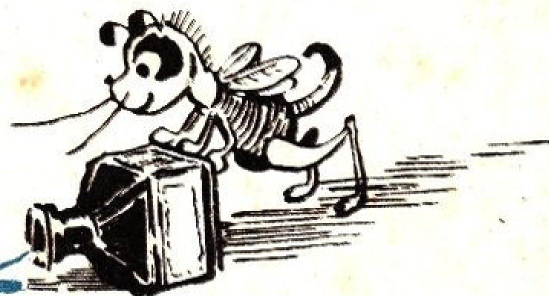
— Mình không có thì giờ. Mình chỉ mới biết đọc và biết viết theo lối chữ in thôi. Mình phải viết cho đẹp cơ. Tại sao ấy à? Đó là chuyện bí mật của mình.

Thế là đáng lẽ đi chơi ném gậy hay đá bóng, chú lấy sách ra đọc. Ngày nào chú cũng đọc một trang, thỉnh thoảng đọc hai trang. Đọc như vậy không nhiều nhưng có kết quả trông thấy. Đọc xong, chú lấy quyển vở ra tập viết. Bây giờ chú đã viết được như tất cả mọi người. Lúc đầu, chữ chú viết cong queo, xiên xẹo, chẳng giống cái gì hết. Nhưng chú ra sức cố gắng nên chữ chú viết đã khá đẹp, cả chữ hoa lẫn chữ thường. Còn cái tật làm bẩn vở thì vẫn chưa sửa được.

Chú thường đánh rơi mực vào vở. Và mỗi lần giây một vết mực, chú lại quẹt lưỡi lên trên, thế là vết mực hóa ra có đuôi. Mít đặc gọi nó là sao chổi. Hầu như trang vở nào cũng có một «ông sao chổi». Nhưng mà Mít đặc vẫn hy vọng, chú biết rằng lao động cần cù của chú sẽ thanh toán được những «ông sao chổi» ấy.

Mục lục

NHÀ XUẤT BẢN CẦU VỒNG

